Scanned by CamScanner

La sfârșitul secolului al XIX-lea, în Japonia, a-ți onora soția înseamnă a-i da dreptul de a alege concubinele care să locuiască împreună cu familia. Tomo Shirakawa e trimisă la Tokio pentru a cumpăra o tânără servitoare, care urmează a-i satisface toate dorințele soțului ei, Yukitomo, un înalt demnitar obișnuit să ducă o viață de excese. Aceasta este Suga, o fată frumoasă de cincisprezece ani, a cărei familie o vinde ca metresă, pentru a-și asigura un trai decent. Cum cercul a fost deschis, pentru Tomo începe o viață de umiliri social acceptate, căci în grațiile stăpânului vor intra, de-a lungul anilor, extrovertita și băiețoasa Yumi, apoi seducătoarea Miya, una dintre nurorile familiei, pe lângă nenumărate gheișe. Stăpâna casei își păstrează însă autoritatea cu înțelepciune, simțind chiar milă sau grijă maternă pentru aceste femei care sunt, la rândul lor, victime. Sub masca de soție devotată, Tomo e chinuită de revoltă, furie, spaimă, dorință neîmpărtășită, dar nu încalcă niciodată codul de comportament impus de societate și validat de tradiție, cu o excepție: ultima ei dorință.

Scanned by CamScanner

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Scanned by CamScanner

FUMIKO ENCHI

Ani de așteptare

Traducere din japoneză și note de
ANGELA HONDRU

HUMANITAS
fiction

Scanned by CamScanner

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

FUMIKO ENCHI
ONNAZAKA
Copyright © The Heirs of Fumiko Enchi, 1957
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENCHI, FUMIKO
Ani de așteptare / Fumiko Enchi; trad.: Angela Hondru. –
București: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-288-2

I. Hondru, Angela (trad)

821.521-31=135.1

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL I

Bobocii

Familia Kusumi locuia în Hanakawado, din marele cartier Asakusa al orașului Tokio. În spatele casei curgea râul Sumida.

Kin adusese din grădină câteva fire de clematită, ca să împodobească alcovul uneia dintre încăperile de la etaj. Făcuse curățenie lună și, coborând scările, se bătea cu palma peste șold, mulțumită.

Într-o după-amiază de la începutul verii, fiica ei, Toshi, stătea sub fereastră în cămăruța de lângă holul de la intrare. Se pregătea să bage ață-n ac, la lumina răsfrântă de apa râului. Kin intră tocmai atunci, ținând în mână hârtia parafinată care învelise florile.

— Mamă, ceasul de-alături a bătut ora trei, zise Toshi. Întârzie...

— S-a făcut deja trei? Au zis că vin cu ricșa de la Utsunomiya, imediat după prânz, dar am impresia c-o să se însereze până ajung.

Kin se așeză în fața vasului dreptunghiular cu jăratic și aprinse niște tutun în cupa minusculă a unei pipe lunguiețe de bambus.

— Mamă, cred c-ai ostenit. De dimineață robotești întruna, zise Toshi, zâmbindu-i cu blândețe.

Scanned by CamScanner

Își trecu acul prin cocul dublu, care se desfăcuse ușor, îl înfipse în pernița roșie de pe suport, apoi luă din poală materialul la care lucra – un soi de crep satin – și-l puse pe o hârtie de ambalaj. Se îndreptă spre mama ei, târându-și piciorul stâng. Socotea că merită și ea o pauză.

— Nu-nțeleg de unde se-adună atâta praf... doar zilnic fac curat, se lamentă Kin, dând drumul mânecilor pe care și le suflecase înainte de-a se apuca de treabă.

Apoi, cu vârful degetelor, scutură gulerul negru de satin al chimonoului.

Era limpede că se mândrea cu felul în care arăta casa. Se urcase pe o scară și ștersese până și ultimele firicele de praf de pe tăblia și tocul ușii.

— Ce-o fi căutând doamna Shirakawa la Tokio? întrebă Toshi, frecându-și ochii obosiți de atâta cusut.

N-o prea interesa curățenia cu care se spetise mama ei toată dimineața.

— Ce vrei să spui? întrebă Kin, încruntându-se ușor.

Mama arăta încă tânără pentru anii ei. Fiica trecuse de vârsta măritișului. N-o luase nimeni de nevastă din pricina bolii. Ajunseseră astfel să stea de vorbă mai degrabă ca două surori decât ca părinte și copil. Ba mai mult, Toshi se dovedea uneori mai conservatoare în gândire decât Kin.

— În scrisoare, mă anunța că vine să viziteze câteva locuri din capitală.

— Zău? se minună Toshi cu ironie în glas, dând din cap cu subînțeles. O tânără căsătorită chiar are timp de pierdut prin Tokio? Domnul Shirakawa e

Scanned by CamScanner

mare șef pe la prefectură[1], nu-i așa? Am înțeles că-i mâna dreaptă a guvernatorului.

— Da, am auzit că e o persoană influentă, zise Kin, scuturându-și pipa de marginea vasului cu jăratic. Deține o funcție importantă. Pe vremea când eram vecini și lucra la primăria din Tokio, nu mă gândeam la o asemenea ascensiune. Era teribil de isteț, recunosc...

— Mamă, mie mi se pare cam nepotrivit să-și lase soțul singur, când știe cât e de ocupat, și să hoinărească prin capitală, o lună-două, împreună cu fiica ei și o singură menajeră, spuse Toshi provocator, de parcă ar fi vrut să scoată de la ea cât mai multe amănunte. Nu e din Tokio, așa-i?

— E tot din prefectura Kumamoto[2], ca și domnul Shirakawa. Și mie mi se pare cam ciudat, mărturisi Kin, privindu-și nedumerită fiica. Dar nu cred că poate fi vorba de divorț... Domnul Shirakawa n-a pomenit de așa ceva în scrisoare.

— Firește că nu, comentă Toshi, cu bărbia rezemată în palmă și cu cotul sprijinit de vasul cu jăratic, scrutând zarea ca și când putea să întrevadă viitorul.

Chiar dacă Toshi era fiica ei, pe Kin o îngrozea pur și simplu gândul că presimțirile fetei infirme aveau să se adeverească, așa cum se întâmplase de-atâtea ori. S-a uitat la ea îndelung, cu aerul cuiva

---

1 În Japonia, prefectura este o unitate administrativ-teritorială în componența căreia intră mai multe orașe și comune.

2 Prefectură situată în centrul insulei Kyūshū.

Scanned by CamScanner

care așteaptă sentința unui medium. Toshi și-a luat cotul de pe vas și a rostit pe un ton apăsat:

— Nu se știe niciodată.

O oră mai târziu, Tomo Shirakawa împreună cu Etsuko – fiica ei de nouă ani – și menajera au coborât din ricșă în fața casei Kusumi.

Au făcut mai întâi o baie fierbinte, pentru relaxare. Tomo s-a întors apoi în camera de zi, ca să împartă cadourile: prune murate și vase lăcuite de Aizu, produse specifice prefecturii Fukushima, precum și cupoane de materiale pentru chimonouri, cu modele potrivite atât pentru Kin, cât și pentru Toshi.

Tomo purta un chimono în dungi, iar peste el o jachetă ușoară din mătase neagră, având imprimat blazonul familiei. Așa cum ședea, cu spatele drept și umerii puțin lăsați, emana un aer distins, ca al unei soții de mare demnitar, dobândit în decursul celor patru sau cinci ani de când Kin n-o mai văzuse. Avea fruntea lată, spațiul dintre sprâncene destul de mare, gura frumos conturată și un nas cărnos, în spatele căruia voia parcă să-și ascundă timiditatea. Ochii mici dezvăluiau în mod neașteptat o nemulțumire adâncă. Pleoapele înguste, plecate, lăsau impresia că stau pavăză nenumăratelor emoții care s-ar fi strecurat în dosul lor. Privirea aceea greu de deslușit, precum și o anume prețiozitate a limbajului o făcuseră întotdeauna pe Kin s-o simtă oarecum străină, în pofida apropierii înfiripate în răstimpul celor doi ani în care fuseseră vecine la Tokio. Nu era vorba de snobism, nici de ceva dizgrațios sau iritant, demn

Scanned by CamScanner

de criticat. Kin, obișnuită cu tumultul capitalei, ar fi caracterizat-o mai degrabă drept o persoană interiorizată, care nu-și deschide inima în fața altora. Iar pentru că soțul ei deținea o funcție mai importantă decât pe vremuri, o asemenea calitate îi conferea o distincție de netăgăduit.

Etsuko, având părul tuns prea scurt ca să poată fi coafat elegant, nu-și putea dezlipi ochii de la fereastra cu zăbrele, fascinată cu totul de priveliștea râului.

— S-a făcut tare frumușică, observă Kin pe un ton sincer.

Etsuko avea tenul deschis la culoare și trăsături frumoase, cu un nas cu linii fine, bine conturate.

— Seamănă cu tatăl ei, zise Toshi.

Într-adevăr, linia delicată a gâtului și rotunjimea obrajilor aduceau mai degrabă cu trăsăturile domnului Shirakawa decât cu ale mamei, iar fetița se cam temea de ea. Îi ajungea să audă un „Etsuko" apăsat, chiar dacă abia șoptit, și se așeza cuminte și crispată lângă mama ei.

— Ce bine-mi pare c-ați venit la Tokio fără treburi! spuse Kin, agitându-se să le servească ceaiul. Am auzit că soțul dumneavoastră se bucură de o reputație excelentă, ca și guvernatorul. Cred că nu vă este tocmai ușor...

— Nu, deloc. Sunt atâtea de făcut...

Tomo răspundea simplu, fără îngâmfarea ce ar fi confirmat zvonul că domnul Shirakawa trăia ca un adevărat senior în prefectura unde lucra.

Conversația a decurs firesc o vreme, axându-se mai ales pe viața din Tokio: care erau zonele cele mai aglomerate, cum se mai schimbase moda, ce piese

Scanned by CamScanner

Kyōgen[1] se jucau la Teatrul Shintomi și alte subiecte mondene.

— De data asta, nu mă grăbesc să mă-ntorc acasă. Ca să fiu cinstită, am de rezolvat o problemă, spuse Tomo la un moment dat, întorcându-se către Etsuko și aranjându-i pieptenele roșu din păr.

Kin n-a remarcat nimic ciudat în cele câteva vorbe, dar Toshi și-a dat imediat seama că intuiția n-o înșela. Tomo trebuia să rezolve ceva important la Tokio. În pofida faptului că pe chipul ei, de-o neobișnuită gingășie, nu se citea nici un semn de tulburare, fata a simțit o povară ce-i apăsa sufletul. Ceva izvorând dinăuntrul ei, aproape nefiresc.

În ziua următoare, Toshi, care se urnea cu greu din casă, și-a propus să-și arate recunoștința pentru darurile primite invitând-o pe Etsuko la templul zeiței Kannon[2]. Le-a însoțit și Yoshi, menajera.

— La întoarcere, cumpără-i o carte ilustrată sau vreun suvenir de la tarabele din fața templului, îi sugeră Kin fiicei sale, în drum spre poartă.

A intrat apoi în casă și s-a dus direct în încăperea de la etaj rezervată oaspeților. Tomo așeza în coșul de răchită adus de-acasă câteva haine purtate și scotea altele curate. Cerul presărat cu nori albi se oglindea feeric în apa râului, umplând camera de lumină.

— Deja la treabă? se miră Kin, îngenunchind pe dușumeaua din fața ușii.

---

1 Interludii între piese Nō.

2 Zeița Îndurării.

Scanned by CamScanner

— De când a crescut, Etsuko vrea să-și ia cu ea toată garderoba, zise Tomo rar, aranjând fiecare chimono în coș. E foarte incomod, mai ales când călătorim... Doamnă Kusumi, sunteți ocupată acum?

Chiar atunci se întinsese să pună în fundul coșului un chimono de-al lui Etsuko, din mătase galbenă, așa că nu i se vedea fața. Kin urcase la ea tocmai cu intenția de-a sta de vorbă, și totuși cuvintele lui Tomo o făcură să se simtă oarecum stânjenită și să-și regrete pornirea.

— Nu, nu sunt. Vă pot fi de vreun folos?

— Dacă aveți treabă, o lăsăm pe altă dată, dar m-am gândit c-ar fi o ocazie potrivită, acum, cât nu-i Etsuko prin preajmă. Oricum, de ce nu intrați puțin?

Tonul ei nu trăda nimic și de aceea Kin n-avea cum să ghicească ce se întâmpla cu această doamnă distinsă și calmă. A luat o pernă și a așezat-o aproape de ușă.

— Adevărul e c-aș avea o rugăminte: am ceva de rezolvat cât rămân aici, în capitală.

— Despre ce e vorba? Dacă-mi stă în puteri, vă ajut cu plăcere, bineînțeles.

Kin lăsa impresia că era gata să-i sară-n ajutor, dar nu-și imagina ce-ar fi putut face pentru Tomo. Își ținea palmele în poală și ochii plecați. Pe chip i se zugrăvise umbra unui surâs, parcă lunecând dinspre pomeții ușor alungiți până în colțul gurii.

— E o rugăminte neobișnuită, zise Tomo, netezindu-și părul.

Arăta întotdeauna ireproșabil și era atât de pedantă, încât nu suporta nici măcar o șuviță rebelă.

Scanned by CamScanner

De aceea își trecea mâna prin păr din când în când, ca să se asigure că totul e în ordine.

Lui Kin îi trecu prin minte că la mijloc ar putea fi o femeie. Cât locuiseră la Tokio, în casa Shirakawa fusese un du-te-vino. Știa că pe Tomo n-o lăsase indiferentă prezența acestor femei și nu se îndoia că soțul ei ducea o viață și mai destrăbălată, de când primise noua funcție. Însă eticheta vieții de la oraș îi interzicea să arate că ar bănui ceva, obligând-o să se prefacă în continuare că nu înțelege în ce fel ar putea-o ajuta.

— Vă rog să nu ezitați. Am să fac tot ce-mi stă-n puteri.

— Oricum, n-am să mă descurc singură, așa că până la urmă trebuie să vă rog…

Un zâmbet aproape insesizabil îi flutură pe buze. Arăta ca o mască Nō.

— Adevărul e că ar trebui să mă-ntorc acasă cu o menajeră, între cincisprezece și șaptesprezece-optsprezece ani… Dacă se poate, de familie bună și, în același timp, foarte prezentabilă.

Când rosti ultimele cuvinte, zâmbetul i se contură mai bine, complet nepotrivit cu privirea gravă, învăluită de pleoapele grele.

— Da, înțeleg.

Kin își plecă ochii, stânjenită de propriul ton nesincer, mai ales că făcuse deja legătura între cele auzite și presimțirea fiicei sale.

Oftă adânc, de parcă-și dădea consimțământul.

— De fapt, e previzibil, când se ajunge la o asemenea poziție… Pare chiar obligatoriu.

Scanned by CamScanner

— Așa cred și eu. Lumea nici nu concepe altfel.

Însă Tomo nu gândea deloc așa. Se chinuia, disperată, să-și ascundă panica. Soțul ei plănuia de mai bine de un an să-și aducă o metresă în casă. Trepădușii lui Shirakawa o tachinaseră de multe ori, pe la petreceri: „Doamnă Shirakawa, nu vă mai puteți descurca singură cu o asemenea casă!“ sau: „Un demnitar are multe îndatoriri și de aceea ar trebui să-i îngăduiți să calce strâmb, din când în când, ca să se odihnească mai bine“.

În pofida faptului că soțului ei îi displăceau profund asemenea vorbe, îngăduite doar între prietenii apropiați, nu reușea să-și pună la punct subalternii. Lui Tomo îi lăsa impresia că se folosește anume de ei ca să-și impună dorințele proprii.

De-acum știindu-i slăbiciunea pentru femei, Tomo nu-l mai iubea ca la începutul căsniciei. Totuși, trebuia să accepte că încă o atrăgea ca soț.

Nu-i fusese deloc ușor să țină o casă, ca stăpână, și să se mențină totodată pe poziția socială care i se pretindea, mai ales că provenea dintr-o familie de samurai de rang inferior, aparținând vechiului clan Hosokawa. În perioada socială tulbure dinaintea Restaurației Meiji, nici măcar nu mai sperase la o educație aleasă. Astfel, nu-i rămăsese decât să se căsătorească de tânără. Urând din răsputeri compromisul, și-a impus de la bun început o conduită severă, dedicându-se în întregime soțului și familiei și conducând treburile gospodărești cu dragoste și înțelepciune. Nimeni nu-i reproșase vreodată ceva.

Scanned by CamScanner

Faptul că-și luase prea în serios rolul de soție îi dădea un aer grav pentru vârsta ei. Fără a fi de-o frumusețe răpitoare, arăta bine și se îngrijea mai mult decât majoritatea femeilor. Temeinicia în tot ce făcea și tăria de a-și înfrâna sentimentele o privaseră pesemne de voluptatea firească pentru femeile în floarea vârstei. Pe Shirakawa îl uimea că o soție mai tânără cu zece ani se comporta ca o soră mai mare. Lui nu-i era străină senzualitatea aprigă ce mocnea sub carapacea dură, simțindu-i uneori pasiunea înăbușită – pasiune asemenea razelor necruțător de fierbinți ale soarelui din inima insulei Kyūshū, unde se născuse și crescuse.

Într-o noapte de vară, pe când Shirakawa lucra încă în Yamagata[1], un șarpe s-a strecurat în așternut pe sub plasa de țânțari. Bărbatul s-a trezit speriat, simțind ceva rece și umed târându-se pe pieptul chimonoului de noapte. Întinzând mâna să se dumirească, a constatat că reptila se îndepărtase. În clipa în care a sărit în picioare, Tomo s-a ridicat brusc, îndreptând lampa spre el. A zărit pe umărul lui ceva semănând cu o sfoară neagră și alunecoasă.

Țipătul lui Shirakawa: „Un șarpe!“ și gestul ei de îndepărtare a funiei mișcătoare au fost aproape simultane.

Tomo a sărit peste soțul ei, a ieșit pe verandă și a aruncat șarpele pe fereastra cu oblonul ridicat. Tremura, însă el a deslușit, în bătăile inimii ce păreau

---

1 Prefectură situată în partea de nord-vest a insulei Honshū.

Scanned by CamScanner

că-i străpung pieptul chimonoului și în brațul ei dezgolit, o gingășie altminteri ferecată cu grijă.

— De ce l-ai aruncat? L-aș fi omorât... spuse el răstit.

Îi venea greu să accepte că ea dovedise o mai mare stăpânire de sine și se simțea oarecum stânjenit în prezența ei. Cu toate că-i simțea dragostea și sensibilitatea, își dădea prea bine seama că n-o mai dorea ca femeie.

— Nu i-aș zice chiar ibovnică... Poate să-ți servească și ție drept menajeră. Nu cred c-ar fi o idee rea să ținem pe lângă noi o tânără arătoasă, care să mai vadă și de gospodărie când ești tu plecată. N-aș vrea o gheișă sau o femeie de condiție umilă. Am încredere în gusturile tale. Sunt ferm convins c-o să găsești o fată de calitate... și, dacă e posibil, virgină. Uite, ia banii ăștia și cheltuiește cât ai nevoie.

Shirakawa îi înmânase o sumă uriașă.

Până atunci, reușise să nu plece urechea la ce bârfeau alții, dar acum nu mai exista nici o îndoială. Soțul îi cerea să-i găsească o concubină. Dacă ar fi refuzat să-i îndeplinească rugămintea, și-ar fi adus el însuși una, fără s-o mai consulte. Așa însă, lăsa în seama ei alegerea, ca semn de încredere, ca recunoaștere a importanței pe care i-o conferea statutul de soție în familia Shirakawa. Și totuși, rugămintea expresă și ciudată îi apăsase sufletul tot drumul. Nu simțise nimic din bucuria lui Yoshi și Etsuko la gândul că aveau să viziteze capitala, după o plăcută călătorie cu ricșa până la familia Kusumi.

Scanned by CamScanner

— Înțeleg. Cunosc o mijlocitoare. Iau degrabă legătura cu ea, zise Kin cu naturalețe, de parcă ar fi fost vorba de afaceri.

A reușit apoi să evite cu măiestrie orice aluzie, cât de mică, la problema personală a lui Tomo. Înțelegea prea bine că femeii nu-i era ușor și nu voia să mai pună paie pe foc. Firesc. Se născuse în Kuramae, unde shōgunul deținea depozite importante de orez, și se obișnuise încă din copilărie cu obiceiurile negustorilor bogați și ale samurailor de rang înalt. Nu fusese deloc șocată la aflarea veștii că un bărbat ajuns pe o poziție socială solidă își dorea, oficial, o metresă sau chiar două. Își închipuia că, în asemenea cazuri, gelozia soției trebuia să cedeze, în fața mândriei pentru prosperitatea familiei.

La lăsarea serii, Kin și fiica ei stăteau de vorbă pe șoptite, în camera lor, aruncând din când în când priviri spre încăperea de la etaj. Pe Kin a surprins-o reacția fetei sale:

— Sărmana femeie! Mamă, spuneai că e distinsă, însă mie mi se pare că aerul ei deosebit vine din prea multă durere. În clipa în care am văzut-o intrând pe ușă, am avut un șoc.

— Și oamenii cărora crezi că soarta le surâde au necazurile lor... poate chiar suferă mult. M-aș bucura să-i găsesc o fată bună. Am înțeles că, dacă nu-i virgină, se mulțumește și cu o gheișă ucenică, mă rog, o copilă nevinovată.

Lui Etsuko îi plăcea grozav camera de la etaj, ale cărei ferestre dădeau spre râul Sumida. Spectacolul

Scanned by CamScanner

bărcilor și clipocitul neîntrerupt al apei o fermecau. Nici o asemănare cu atmosfera rece și monotonă a reședinței din provincie, unde se simțea ca într-un templu. Când Yoshi era ocupată, Etsuko ieșea singură pe poarta din dos și se îndrepta spre chei, ca să privească valurile blânde ale râului spărgându-se de piciorul podului sau să-i asculte vrăjită pe barcagiii care vâsleau prin apropiere. Într-o zi, chipul palid al lui Toshi a apărut printre zăbrelele ferestrei, strigându-i:

— Ai grijă să nu cazi, Etsuko!

Tomo plecase, ca de obicei, cu Kin.

— Sunt atentă, răspunse fetița, cu un zâmbet încântător.

Era nespus de dulce. Avea fața ovală și arăta matură pentru vârsta ei. Nu-ți puteai lua ochii de la moțul din creștetul capului, strâns cu o fundiță roșie.

— Vino-ncoa! Am ceva drăguț pentru tine.

— Viiin!

Etsuko se îndreptă ascultătoare spre fereastră, mânecile cu dungi roșii ale chimonoului fluturându-i pe aripile brizei. Pe fâșia de pământ de sub fereastră, Kin plantase cu dragoste câteva zorele. Cinci-șase fire își agățaseră căpșoarele de tulpinile de bambus. Privite din afară, atât chipul lui Toshi la fereastră, cât și materialul pe care-l cosea îi apăreau schimbate lui Etsuko. Toshi își scoase brațul subțire printre zăbrele, ca să fluture prin fața ochilor copilei o maimuțică din mătase roșie, ținând-o între vârfurile degetelor.

— Ce drăguță e! exclamă Etsuko, agățându-se de zăbrele, ca să vadă mai bine maimuțica ce atârna de un fir de ață.

Scanned by CamScanner

Pe chipul inocent al fetiței se citea o bucurie adevărată.

„Puțin îi pasă că nu-i cu mama ei", gândi Toshi, încuviințând din cap.

— Unde-a plecat mămica ta? o întrebă ea, legănând jucăria.

— Cu treburi...

— Nu ți-e urât fără ea?

— Ba da, însă o am pe Yoshi, răspunse Etsuko, fără umbră de regret pe chip.

— Așa e, nu m-am gândit... E la fel de ocupată și acasă?

— Avem deseori musafiri.

— Tatăl tău lipsește mult?

— Da, toată ziua e la Prefectură. Serile iese în oraș, așa că nu-l văd mai deloc.

— Câte menajere aveți?

— Trei. Yoshi, Seki și Kimi. Mai avem un grăjdar și un student pe care-l găzduim și ne ajută la treburi.

— E casă mare, nu glumă! Nici nu mă mir că mămica ta e atât de prinsă, zise Toshi, zâmbind.

Încerca să-și imagineze cum va arăta fata pe care o va găsi Tomo în timpul șederii sale la Tokio și cum îi vor schimba toate astea viața lui Etsuko, la întoarcerea în provincie.

În acest timp, Tomo și Kin vorbeau cu Zenkō Sakuragawa, un bărbat-gheișă[1], la etajul ceainăriei Uzuki de pe malul râului, în cartierul Yanagibashi.

---

1 Bărbați care animă atmosfera în ceainării, de obicei bătând la tobă.

Scanned by CamScanner

Kin o trata pe Tomo ca pe o stăpână, stând mai tot timpul în umbra ei. Buna ei cunoștință, Zenkō – pe numele său adevărat, Hosoi –, fusese vasal direct al shōgunului și cunoștea bunele maniere, făcând lumea să se simtă bine.

— Din câte-mi dau seama, e destul de complicat să găsim pe cineva care să întrunească toate calitățile. Avem totuși patru-cinci fete mai prezentabile... Vă rog, să mai așteptăm puțin, trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Își răsucea printre degete pipa subțire, argintie, ca și cum n-ar fi știut s-o folosească. În sinea lui, se întreba dezgustat în ce parte a țării exista un asemenea individ, care să-i ceară propriei soții să-i găsească o concubină. Nu-i plăceau provincialii, dar intuia în atitudinea lui Tomo însușiri înrădăcinate în tradiție, pe care și le recunoștea și lui. Atitudinea asta nu se putea numi nici mândrie, nici slugărnicie; nu era câtuși de puțin ieșită din comun și totuși aducea a pedanterie demodată, pe care nu o puteai batjocori... nu-ți venea nici măcar să râzi de ea.

— Chiar dacă noi găsim o persoană potrivită, nu știi niciodată gusturile unui bărbat, zise Kin, aruncându-i o privire lui Tomo și înapoindu-i lui Zenkō ceșcuța din care băuse sake.

— Ei, acum nu e cazul să vă bizuiți pe gustul meu, protestă Zenkō. Pe mine, de exemplu, nu mă-ncântă deloc studentele din zilele noastre... fandosite și cu breton.

— Hai, lăsați poveștile, domnule Hosoi! Doamna nu caută metresă pentru un străin. Sunt convinsă că

Scanned by CamScanner

puteți găsi printre gheișele ucenice o fată neprihănită, cu trăsături frumoase, care să vă placă și dumneavoastră.

— Problema e că pe mine nu mă atrag fătucele.

În momentul acela s-au auzit pași pe scara ce ducea la etaj și câteva glasuri cristaline salutând politicos. În încăpere au intrat patru sau cinci gheișe ucenice, însoțite de profesoară.

— Am întârziat? întrebă aceasta, punând degrabă mâna pe *shamisen*-ul[1] întins de una dintre slujitoare.

Auzise că soția unui demnitar din provincie dorea să vadă un dans mai aparte, prezentat de fetițe – o amintire din Tokio. Acestea îmbrăcaseră cele mai frumoase chimonouri, pe care, în mod normal, nu le-ar fi purtat peste zi nici în ruptul capului. Arătau ca niște bujori înfloriți.

Două dintre fetițe au început să danseze îndată ce acordurile melodiei de întâmpinare au luat sfârșit. Celelalte au venit la masa lui Tomo, ca să-i toarne sake și să strângă vasele. Tomo nu putea suferi băutura, dar mai ducea din când în când ceșcuța la gură, neștiind cum să-și țină mâinile în timp ce le privea pe dansatoare și pe tinerele gheișe de lângă ea, absorbite în discuția cu Zenkō și Kin.

Aveau paisprezece-cincisprezece ani, erau frumușele, numai că la una dintre ele te izbea pielea foarte închisă la culoare și brațele subțiri – părea prost hrănită –, iar cealaltă arăta ca un bâtlan, cu niște riduri caraghioase încrețindu-i nările când zâmbea. Pe Tomo o treceau fiorii la ideea educării unei asemenea

---

1 Instrument muzical cu trei coarde.

Scanned by CamScanner

fete în familia lor și, pentru prima oară, îi era recunoscătoare soțului ei că o lăsase pe ea să aleagă.

După plecarea lor, îi spuse lui Kin părerea ei.

— Vă pricepeți, nu glumă! interveni Zenkō.

Ajutând-o în ultimele zile pe Tomo să găsească fata potrivită, Kin însăși se trezise de câteva ori mai degrabă speriată, decât impresionată de discernământul musafirei. Era pur și simplu uimită că o femeie care nu-și îngăduia să bârfească și nici să facă vreun comentariu dur la adresa cuiva, datorită poziției sociale, se dovedea capabilă de afirmații categorice atunci când situația o cerea.

Același lucru s-a întâmplat și cu Bunda, fata prezentată de Oshige – negustorul de mărunțișuri. Era arătoasă, părea la locul ei – genul de fată pe care Kin ar fi acceptat-o imediat –, însă Tomo a clătinat din cap.

— Mi-au spus că are șaisprezece ani, dar are cel puțin optsprezece. Și nici nu cred că-i chiar atât de neprihănită...

Kin se îndoia profund că Tomo ar avea dreptate, așa că s-a interesat și a aflat că Bunda într-adevăr întreținuse o relație amoroasă cu soțul surorii sale mai mari, un cunoscut artizan.

— Cum de v-ați dat seama? a întrebat-o Kin, surprinsă de atâta perspicacitate.

Tomo a plecat jenată privirea, ca și cum și-ar fi dezaprobat propria agerime.

— N-am fost întotdeauna așa, a zis ea, oftând.

Pesemne că ajunsese să cunoască femeile dintr-o ochire, fiind în permanență martora escapadelor amoroase ale soțului ei. Kin nu era genul care să-și

Scanned by CamScanner

bată capul cu preocupările și necazurile altora, însă, ajutând-o pe Tomo să-i găsească o concubină domnului Shirakawa, începea să înțeleagă ce voise să spună Toshi prin „aerul ei deosebit vine din prea multă durere".

Spre seară, Tomo se uita concentrată la niște poze, când s-a trezit cu Etsuko urmărind-o peste umăr, curioasă. Fundița roșie din păr îi dădea un aer strengăresc.

— Ce femei frumoase! Cine sunt? întrebă fetița.

Tomo i-a întins câteva poze, fără să-i răspundă la întrebare.

— Care-ți place mai mult?

Etsuko s-a uitat cu luare-aminte.

— Asta, zise ea, indicând-o pe cea din mijloc.

Pe Etsuko o frapase portretul unei fete de paisprezece-cincisprezece ani, pe fundal alb, cu pieptănătură *momoware*[1] și brațele încrucișate strâns pe piept. Fruntea îi părea conică, iar ochii arătau ca două nestemate negre, străjuite de pleoape mari.

— Așadar, și tu...

Tomo îi luă fotografia din mână și o mai privi o dată, insistent.

— Mamă, cine-i fata?

— Nu contează, o să afli curând, spuse Tomo, strângând toate fotografiile.

---

1 Pieptănătură la modă în rândul tinerelor din Japonia secolului al XIX-lea și începutului de secol XX, cu cărare la mijloc, coc ridicat în creștet și cârlionți laterali.

Scanned by CamScanner

Fotografia fusese trimisă cu două-trei zile în urmă de către Zenkō, din Yanagibashi.

Lui Tomo îi era greu să aleagă. Stătea la Kin de peste o lună și nu găsise încă fata pe care s-o considere potrivită pentru soțul ei. Îi scrisese câteva scrisori, cu mâna tremurândă, explicându-i de fiecare dată că nu voia în ruptul capului să-i ducă o metresă care să nu-i fie pe plac. Shirakawa îi răspundea invariabil să nu se grăbească, dată fiind importanța alegerii pe care avea s-o facă. Însă, cum sezonul ploios era pe sfârșite și se apropia *O-Bon*[1], pe Tomo n-o îngrijora doar faptul că soțul ei rămăsese singur, ci se gândea și la gospodărie, și la afacerile lăsate de izbeliște.

Propunerea și fotografiile lui Zenkō au ajuns la țanc. Kin era convinsă că, de data asta, doamna Shirakawa avea să fie mulțumită.

O chema Suga. În vârstă de cincisprezece ani, era fiica unui negustor de ambalaje din scoarță de bambus, cu magazinul pe strada Kokuchō. Fata învățase de mică stilul de dans Nishikawa și recitarea narațiunilor acompaniate la *shamisen*. Primea aplauze furtunoase ori de câte ori își făcea apariția pe scena școlii de dans. Mama și fratele ei mai mare – care devenise între timp capul familiei – erau persoane respectabile. În ultimii doi-trei ani se strecurase în prăvălia lor un slujbaș necinstit, care le dusese de râpă negoțul, și se treziseră în situația ingrată de a se descotorosi de prăvălie sau de a vinde copila unei case de gheișe. Mama lui Suga nu se gândise nici o

1 Sărbătoarea Morților, prilej cu care familiile japoneze se adună în jurul altarului strămoșilor.

Scanned by CamScanner

clipă s-o vândă ca metresă unui om bogat, însă profesoara de dans – prietenă bună cu Zenkō – auzise de Shirakawa și se hotărâse să-i spună despre fată. După părerea lui, pentru viitorul fetei, era mult mai bine să crească într-o familie respectabilă, chiar și pe post de concubină, decât să fie aruncată, la voia întâmplării, în lumea îndoielnică a gheișelor.

— Fata e foarte cuminte, mărturisi profesoara, și are o piele neobișnuit de albă. Copiii nu-și iau ochii de la ea când se duce la baia publică.

Mai erau câteva zile până la spectacolul lunar al școlii. Suga avea să interpreteze *Dansul florilor de prun*. Tomo și Kin au pornit spre locuința profesoarei, însoțite de Zenkō. Sub pretextul că mergeau să vadă dansul, aveau s-o observe și pe fată. Casa profesoarei se afla pe o alee îngustă, între clădiri ale toptangiilor de pe Kokuchō. Din stradă, casa nu părea spațioasă, însă la etaj se găsea o scenă pe care o fetiță dansa deja, acompaniată la *shamisen*, un fragment din piesa *kabuki* intitulată *Gorō*.

Văzându-l pe Zenkō, profesoara i-a zâmbit abia perceptibil, fără să se oprească din cântat. Dinții vopsiți în negru[1] îi puneau în lumină ochii plini de viață.

Zenkō își calculase cu precizie sosirea. Le-au privit toți trei pe fetele înghesuite în cămăruța alăturată. Purtau chimonouri din bumbac, încinse cu brâie roșii. Una dintre ele stătea liniștită, remarcându-se de departe. Căldura nu părea s-o afecteze ca pe suratele ei, care-și fluturau cu putere evantaiele.

---

1 În perioadele Edo (1603-1868) și Meiji (1868-1912), femeile căsătorite erau obligate să-și vopsească dinții.

Scanned by CamScanner

Arăta puțin prea voinică pentru cei cincisprezece ani, dar trăsăturile ei reflectau chipul din fotografie. Textura pielii albe, semănând cu hârtia făcută manual, și părul lucios ce-i încadra chipul palid îi scoteau și mai bine în evidență ochii și sprâncenele, conferindu-le o frumusețe dramatică, de parcă ar fi fost făcute anume pentru scenă.

Tomo se uita la ea consternată. Recunoștea că fata era frumoasă, dar atât. Nu deslușea nimic din profunzimea spirituală la care s-ar fi așteptat. Însă n-avea nici o îndoială în legătură cu puritatea fetei. Îi vorbea unei colege, cu privirea plecată, și asculta cu ochii larg deschiși tot ceea ce i se explica – gesturi naturale, firești.

La terminarea piesei *Gorō*, profesoara i-a dat *shamisen*-ul asistentei, zicând:

— E rândul tău, Suga.

Apoi s-a dus să se așeze lângă Tomo și ceilalți.

Fata pe care o remarcase Tomo s-a ridicat, și-a prins poalele chimonoului cu ambele mâini și s-a îndreptat spre mijlocul scenei, aplecându-se ușor în mers.

— Ea e, le-a spus profesoara lui Tomo și lui Kin, după ce primele acorduri ale instrumentului au rupt tăcerea. E tare cuminte. Sunt convinsă că n-o să vă dea bătăi de cap.

În timp ce-i admirau mișcările, profesoara le mai povestea musafirilor câte ceva despre fată. În pofida faptului că arăta extraordinar, era foarte retrasă din fire. Învăța repede orice i se spunea, dar dansului îi lipsea parcă strălucirea. Urmărindu-i gesturile, înțelegeai imediat că nu-i plăcea să facă impresie,

Scanned by CamScanner

că dobândise toate cunoștințele acelea doar ca să-și încânte părinții, că o tânără ca ea n-avea cum să se remarce în meseria de gheișă. Viața agitată din capitală nu-i pria. Poate ar fi fost mai fericită într-un loc liniștit, care să-i ofere priveliștea unui lan de orez și a unei ape curgătoare. Mamei îi era totuși greu să se despartă de fată. La aflarea veștii că Suga urma să plece în prefectura Fukushima – cam departe de casă –, izbucnise în plâns. Dacă doamnei Shirakawa îi plăcea fata și se hotăra să i-o ducă soțului, trebuia neapărat să stea de vorbă cu mama și s-o liniștească. Cel puțin așa socoteau Kin și Zenkō. Tomo nu s-a amestecat în comentariile lor, dar, cu ochii pe fată, a prins tot ce s-a vorbit în jur și era absolut convinsă că o mamă n-avea cum să nu iubească o asemenea odraslă. La rândul ei, copila n-avea cum să se lase influențată în rău de lumea din jur și să nu asculte de Tomo, în caz că o lua cu ea în Fukushima.

Deși Tomo nu se prea pricepea la dansuri, și-a dat seama de smerenia fetei din priviri și din mișcările membrelor, de o timiditate care-i estompa grația, în ciuda talentului înnăscut. N-avea cum să-i displacă o asemenea trăsătură de caracter. Pe nesimțite, în ea se năștea o antipatie crâncenă față de orice personalitate puternică, în stare să se strecoare în sufletul soțului ei. Dar tânăra ascultătoare și timidă din fața ei i se înfățișa lui Tomo ca tipul ideal de „fată adoptată".

— Nu-i promițătoare? întrebă Zenkō, de îndată ce ieșiră de pe alee.

Scanned by CamScanner

În timpul discuției cu Tomo, Zenkō nu era protocolar și nu-și dădea aere. Voia pur și simplu să spună lucrurilor pe nume, făcând-o astfel pe Tomo să se simtă în largul ei.

— Nu-i născută să fie gheișă, continuă el. Fetele astea melancolice se vând tare greu.

— Adevărat? Cu toate că-i așa de atrăgătoare? întrebă Kin, cu îndoială în glas.

— Nu e suficient s-arate bine, accentuă Zenkō. Rețineți că e genul de femeie care se va împlini minunat în zece ani. Asta trebuie să vă preocupe în primul rând.

— Cred c-aveți dreptate, spuse Tomo, simțind un fior pe șira spinării, ca și când ar fi atins-o lama rece a unei săbii.

Nu era prima oară. O mai trecuseră fiorii și cât o privise dansând.

În timp ce se uita la trupul acela neprihănit, cu toate gesturile provocatoare – înclinări ale capului și mișcări ce sugerau pe scenă aventuri amoroase –, Tomo s-a trezit întrebându-se cum avea să înflorească o asemenea copilă, prin ce transformări avea să treacă în mâinile dibace ale soțului ei. A închis ochii, aproape fără să vrea, și și-a ținut respirația. I-a deschis repede, ca și când ar fi vrut să alunge coșmarul, nesuportând scenele de amor ce i se conturau înapoia pleoapelor – Suga făcând dragoste cu Shirakawa. A cuprins-o mila, gândindu-se la soarta fetiței care părea acum un fluture dând fericit din aripi, dar a năpădit-o totodată gelozia, părând s-o macine fărâmiță cu fărâmiță.

Scanned by CamScanner

Mintea ei, care nu cunoscuse aceeași apăsare câtă vreme nu găsise femeia potrivită, a fost brusc învăluită de o senzație asemănătoare foamei pe care o simți atunci când postul se apropie de sfârșit. O sfârteca durerea la gândul că va trebui să-și cedeze soțul alteia, chipurile de bunăvoie. Tomo îl considera un adevărat monstru fiindcă-i ceruse să facă asta. Pe de altă parte însă, i se părea că viața ei n-ar fi avut nici un sens fără el, iar să se revolte împotriva fărădelegilor lui ar fi însemnat să se autodistrugă. Dragostea pe care i-o purta era încă mai presus de datoria pe care considera c-o are ca soție. Deși o durea că el nu-i răsplătise niciodată iubirea, nici prin cap nu-i trecea să-l părăsească. Fără îndoială că banii și averea lui Shirakawa, precum și cei doi copii – Etsuko și fiul lor, Michimasa, care trăia acum cu niște rude la țară –, formau o legătură puternică între ei. Însă o întrecea dorința de a-l face pe soț să înțeleagă, indiferent cu ce sacrificii, visele și simțămintele ei cele mai tainice. Nimic nu i-ar fi putut ostoi această sete.

La gândul interpunerii altei ființe – tânăra Suga –, Tomo simțea că-i scapă și mai ușor printre degete cel pe care nu reușise să-l facă să vibreze în același ritm cu ea nici măcar la începutul căsniciei.

Tomo i-a trimis fotografia fetei și soțul ei a fost de acord. În noaptea aceea, a visat că l-a omorât și s-a trezit speriată de propriile țipete. S-a ridicat în șezut. Ținea pumnii încleștați, uimită de forța pe care o simțea în ei. Îl sugrumase în vis. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Tomo privea chipul lui Etsuko la lumina palidă a lămpii de pe noptieră. Dormea dusă. În somn,

Scanned by CamScanner

părea mult mai copilăroasă decât atunci când era trează. Tomo își dădea atât de mult silința să n-o răsfețe, încât Etsuko începuse să caute afecțiune la alții, atașându-se de menajere și de adulți prietenoși. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că, în toiul nopții, Tomo, lac de sudoare, o sorbea din priviri cu ochii înlăcrimați și plini de dragoste, de parcă ar fi găsit un izvor într-un deșert nimicitor.

În ziua când Suga și mama ei au venit la Kusumi, Etsuko, fascinată de frumusețea fetei, ardea de nerăbdare s-o ducă la Fukushima. Mama și Kin îi spuseseră deja că vor pleca împreună.

— E tare frumoasă! E fata din poză, nu-i așa? Ce-o să facă acasă la noi?

— O să-l ajute pe tata la treburi, spuse Tomo, evitându-i privirea.

— Ca și Seki?

— Da... cred că da.

Etsuko s-a abținut să mai pună vreo întrebare, ca să n-o certe mama. Tomo i-a interzis și lui Yoshi să-i spună fetei ceva despre Suga.

Indiferent de ce simțea, Tomo trebuia să-și țină firea și să stea calm de vorbă cu mama lui Suga. Spre deosebire de fată, mama era măruntă și cu nasul cârn. Îți lăsa impresia unui om cinstit și deschis. Pe chip i se deslușea sentimentul de vinovăție provocat de despărțirea de fiica sa pentru bani. Părea că se agață de Tomo ca de ultimul fir de speranță, încercând totodată s-o convingă de fragilitatea fetei sale și mărturisindu-i că aceasta era fecioară.

— M-am mai liniștit, văzând cât e de amabilă, îi spuse ea lui Kin. Mi-a promis că va avea grijă de

Scanned by CamScanner

viitorul fetei mele, chiar dacă soțul dumneaei se va împotrivi la un moment dat.

Din astfel de afirmații, făcute chiar în prezența ei, Tomo a înțeles cât era de naivă mama fetei, însă și-a propus să nu îngăduie nimănui să-i facă vreun rău lui Suga. Trebuia să-și asume toată responsabilitatea și să se gândească la binele celei care o va priva, pesemne, și de ultima brumă de dragoste din partea soțului ei. Nu-i rămânea decât să-și înfrunte soarta cu un surâs stingher. În asemenea momente, se putea desprinde din legăturile încurcate care o țineau captivă, ca să se analizeze cu detașare și să-și supravegheze soțul, pe Etsuko și pe Suga.

La două-trei zile după sărbătoarea *O-Bon*, Tomo și celelalte trei plecau de la Kusumi în patru ricșe. Suga purta un chimono liliachiu în picățele, prins cu un *obi* din brocart de Hakata. La început, a călătorit în aceeași ricșă cu Etsuko, pentru că fetița refuza să se despartă vreo clipă de Suga. Arătau ca doi boboci: unul mare, altul mic.

— Ce bine că și micuța a îndrăgit-o! îi spuse Kin fiicei sale, pe când se întorceau în camera de zi, după ce-și petrecuseră oaspeții cu privirea.

Și-a scos șorțul. Împăturindu-l, se uita la Toshi, care pornise spre fereastră, târându-și piciorul.

— Cumplit om, Shirakawa ăsta! zise fata. Mi s-a făcut așa o milă de cele trei – doamna, fata și Suga –, că m-a podidit plânsul!

Și-a șters lacrimile cu mâna și s-a apucat de cusut.

Scanned by CamScanner

Struguri verzi

Kasumisuya fusese pe vremuri hanul la care trăgeau seniorii. Chiar și-acum era privit drept cel mai de seamă din Utsunomiya și rămăsese ținta celor mai avuți vizitatori. Doi oaspeți stăteau în fața tablei de go, lângă balconul unei camere de la etaj. Jaluzelele fuseseră ridicate, pentru a lăsa briza să pătrundă. Pe locul de onoare ședea Yukitomo Shirakawa, secretar-șef al prefecturii vecine, Fukushima. Îl însoțea un funcționar pe nume Ono. Shirakawa era mâna dreaptă a lui Michiaki Kawashima – om important în actualul guvern, cunoscut totodată și pentru severitatea sa. În prefectură, simpla pronunțare a numelui sau a poreclei acestuia – „guvernatorul-demon" – îngheța pe oricine, făcându-i până și pe copilașii plângăcioși să tacă într-o clipă. Era de asemenea și căpetenia adversarilor mișcării pentru drepturile omului, mișcare tot mai activă în ultima vreme.

Shirakawa era atât de slab, încât chimonoul de in, cu reverul îngust de un albastru-deschis, atârna ridicol pe trupul lui, scoțându-i și mai mult în evidență gâtul lung și subțire. Avea fața ovală și nasul acvilin, iar ochii, în ciuda blândeții cu care încerca să-și încarce privirea, te înfricoșau, ca ai unui obsedat.

Scanned by CamScanner

Și totuși, la prima vedere, îl luai drept un bărbat modest, la locul lui, și nicidecum drept acolitul temutului „guvernator-demon".

— Întârzie! zise Ono, trăgând spre el piesele negre folosite în partida terminată.

Shirakawa trase cu năduf din pipa argintie, apoi își scoase ceasul aurit de la brâu.

— E aproape cinci. Trebuie să pice dintr-o clipă-n alta. S-a dus administratorul să le întâmpine la intrarea în oraș, așa că n-au cum să se rătăcească, spuse el ca pentru sine.

Părea calm, însă faptul că nu sugerase o nouă partidă îi trăda nerăbdarea. Ono dădu cutia la o parte, ca să se asigure că nu căzuse praf pe *tatami*. Știa bine cât de cusurgiu era șeful lui.

Shirakawa sosise în oraș cu o zi înainte, sub pretextul că voia să viziteze biroul Prefecturii din Tochigi. În realitate, își aștepta soția și fiica, pe care le trimisese la Tokio cu mai bine de trei luni în urmă. Ono știa de la administratorul lui Shirakawa c-ar mai fi fost un motiv pentru care le aștepta cu atâta nerăbdare, tocmai la Utsunomiya.

— Se spune că e de-o frumusețe ieșită din comun, dar stăpânul e tare ciudat. Cum să-și trimită propria soție să-i caute concubină?! se mirase administratorul, părând scandalizat.

Ono mai aflase și el câte ceva despre intențiile lui Shirakawa. Se părea că până și guvernatorul Kawashima ar fi afirmat că era mai bine pentru familie dacă acesta avea una sau două metrese acasă și mai întreținea și câte-o gheișă prin Fukushima. Însă Ono, care ținea la convenințe, nu concepea ca bărbatul

Scanned by CamScanner

să lase pe mâna soției alegerea concubinei. Chiar se întreba cum de reușise distinsa doamnă Shirakawa să se descurce cu o asemenea problemă, într-un oraș imens ca Tokio. Pesemne că nevestele bărbaților de carieră sunt înzestrate cu calități pe care soții lor nici nu le bănuiesc.

S-au auzit brusc ricșele oprind în fața intrării, glasuri schimbând saluturi de curtoazie și apoi pași pe coridor.

— Cred c-au sosit, zise Ono, ridicându-se și luând-o iute spre scară.

O oră mai târziu, Tomo Shirakawa îi prezenta soțului ei o tânără frumoasă și gingașă, pieptănată cu un coc în formă de fluture.

— Ea e Suga. Am adus-o ca să ne slujească.

Tomo și Etsuko îl salutaseră pe Shirakawa mai devreme, lăsând-o pe Suga să aștepte jos. Apoi, Tomo o trimisese la baie cu Etsuko, iar la întoarcere se îngrijise ea însăși de cocul copilei. O fermeca pur și simplu strălucirea părului negru ca pana corbului, greu de pieptănat. Tomo nu-și putea dezlipi privirea de chipul acela proaspăt, minunat încadrat de buclele negre. Câtă puritate! Deoarece alegerea i se datora în întregime și pentru că-i plătise mamei o sumă uriașă, voia să-și convingă soțul că făcuse o afacere extraordinară, pe care n-ar fi putut s-o rateze sub nici o formă. Poate și de-asta își dădea acum silința s-o aranjeze pe Suga, să fie și mai atrăgătoare. O copleșea un amestec ciudat de sentimente, când o

Scanned by CamScanner

vedea pe Etsuko țopăind în jurul lor, inocentă, și strigând, în timp ce-o privea pe Suga în oglindă:

— Ce frumoasă e! Îmi plac grozav acele ei de păr.

— Domnule, nu sunt prea pricepută, însă mă voi strădui să vă fiu de folos.

Stătea îngenuncheată, făcând plecăciuni în fața viitorului stăpân, așa cum o învățase mama ei, și părea și mai mică în chimonoul roșu cu multe cute pe umeri. Fecioara de cincisprezece ani, sacrificată pentru binele familiei, nu aflase decât că urma să-l slujească pe domnul Shirakawa din Fukushima pe viață, fără să i se explice totuși ce îndatoriri avea. Ea nu-și dorea decât să n-o certe stăpânul și să-i îndeplinească orice poruncă, hotărâtă să asculte orbește de poveștele mamei. Din fericire, în cele două sau trei zile cât stătuseră împreună la Tokio, se împrietenise cu fiica stăpânului, în vârstă de nouă ani. S-a liniștit apoi când s-a convins că și doamna Shirakawa era amabilă, mai puțin conformistă decât provincialele. Se temea doar de viitorul stăpân, care, fiind mult mai în vârstă, părea și foarte sever. Ca să nu mai pună la socoteală faptul că ocupa o poziție înaltă, poate chiar ținea locul guvernatorului uneori. Ce se făcea dac-o certa în văzul lumii? Dac-ar fi fost la Tokio, ar fi dat fuga acasă, la mama. Dar la atâția kilometri distanță, își simțea inima cât un purice.

— Suga? Ce nume frumos! Câți ani ai?

— Cincisprezece, domnule.

Suga răspundea politicos, dar stătea încordată și lăsa impresia că poate izbucni în plâns în orice clipă.

Scanned by CamScanner

Sprâncenele neașteptat de groase, frumos conturate, erau ușor arcuite, iar ochii larg deschiși se abandonau unei mirări continue. La lumina palidă a lămpii, chipul ei se închega în forme atât de precise, încât dădea impresia unui actor pe scenă, amintindu-i lui Shirakawa de Imamurasaki, renumita curtezană pe care o zărise într-o seară, împreună cu suita ei, la o plimbare prin Yoshiwara[1], la vremea florilor de cireș.

— Presupun că te simți tare stingheră aici, la țară, după viața agitată de la Tokio.

— Nu, domnule.

— Îți place teatrul?

— Da, domnule.

Se încordă toată, de teamă că răspunsul ei nu fusese cel așteptat.

— Și soției mele îi place, zise el, râzând. Există un teatru în Fukushima. Cred că zilele astea joacă Tokizō din Ōsaka. Am să te duc la teatru de îndată ce ne întoarcem acasă.

Stăpânul era binedispus, însă cuvintele lui blânde răsunau în urechile lui Suga mai curând ca o amenințare ascunsă.

— Hai, mergi și te odihnește! o îndemnă el.

Încordarea o părăsi abia în momentul în care ieși din încăpere, împreună cu Etsuko. Abia atunci răsuflă ușurată.

— Mi-e teamă că-i prea retrasă, zise Tomo, aruncându-i o privire îngrijorată soțului ei.

---

1 Cartier al plăcerilor din Tokio.

Scanned by CamScanner

Sub pleoapele lui plecate distingea însă o sclipire asemenea unei luminițe plutind pe ape tulburi și agitate. Astfel, Tomo înțelese că-i plăcea fata. Cunoștea bine expresia aceea. I se întâmplase de multe ori în tinerețe să simtă bucuria înghețându-i în suflet la vederea privirilor languroase aruncate de Shirakawa altor femei. De parcă ea ar fi fost ciumată...

— E blândă, mare lucru! O să fie un tovarăș de joacă minunat pentru Etsuko.

Voia să pară indiferent, însă ochii îl trădau. Nu și-i mai dezlipea de Suga, vrăjit de mlădierea copilăroasă a șoldurilor, de felul cum își prinsese mânecile chimonoului când se ridicase brusc și plecase. Așa fusese și Tomo la vârsta de paisprezece ani, când mama lui o invitase la ei acasă, la țară. Descoperirea îl atâțase cu atât mai mult, cu cât Suga era bine făcută. Avea chipul, umerii și sânii atrăgători, iar aerul ei gingaș îl scotea din minți. Îi ceruse lui Tomo să-i aducă o fată neprihănită și, pe cât posibil, fără ifose, una care să-l și slujească. Acum se simțea puțin rușinat la gândul că soția lui îi respectase dorința cu atâta strictețe, găsind acel boboc cu petalele strânse. Realitatea era mai frumoasă decât toate visurile lui.

— Zici că părinții ei au un magazin cu ambalaje din scoarță de bambus?

— Da, pe strada Kokuchō. Am auzit că le mergea foarte bine, dar au angajat la un moment dat un slujbaș necinstit și negoțul li s-a dus de râpă. Am cunoscut-o pe mama ei, o persoană plăcută și deschisă.

Tomo considera că sosise momentul să justifice suma imensă pe care i-o dăduse Shirakawa pentru

Scanned by CamScanner

fata potrivită. Cheltuise cinci sute de yeni cu răscumpărarea ei și ca să-i procure veșminte noi. Înainte de-a o întâlni pe ea, mai plătise o seamă de intermediari pentru a vedea câteva gheișe ucenice, mai mult sau mai puțin profesioniste. Cu toate astea, îi rămăsese mai bine de jumătate din cât primise de la soțul ei. Intenționase să-i înapoieze banii de îndată ce ajungea la han, dar nu se simțea capabilă să deschidă discuția. Nu putea rosti un cuvânt... rămăsese fără glas. Se înroși de încordare, dar Shirakawa nu băgă de seamă. El voia să-și continue partida de go, așa că-l chemă pe Ono, bătând din palme.

— Hai să sfârșim ce-am început. Mâine-dimineață plecăm devreme, așadar Tomo ar face bine să coboare și să se odihnească.

Tomo s-a ridicat, privindu-l pieziș pe Ono, care ducea tabla de go în mijlocul încăperii. La vârsta de treizeci de ani, resimțea faptul că soțul ei nu-i acorda nici cea mai mică atenție ca pe o jignire, cu atât mai mult cu cât îi deslușise în priviri o luminiță de o intensitate neobișnuită. Nu se văzuseră de trei luni și simțea nevoia intimității cu cel pe care nici nu mai știa dacă-l iubește sau îl urăște. N-avea însă de gând să cadă pradă disperării și, în timp ce străbătea agale coridorul, a lăsat să i se aștearnă pe chip calmul unei măști de teatru Nō.

Fiind crescută în aglomerația de la Tokio, străzile din Fukushima i se păreau lui Suga pustii. Până și rafturile marilor magazine arătau goale pe jumătate și nu o atrăgeau defel. Locuința familiei Shirakawa

Scanned by CamScanner

se afla în cartierul Yanagi Koji, destul de aproape de Prefectură. Fusese pe vremuri reședință de samurai, având o poartă lungă cu acoperiș, verande înalte, asemenea celor de la temple, și camere mari de zece-doisprezece *tatami*[1]. Ușile glisante din spatele casei dădeau spre livada cu pruni, meri, peri și viță-de-vie, alături de grădina de zarzavat.

Primul lucru care a șocat-o pe Tomo la întoarcerea acasă a fost noua aripă cu trei încăperi, ce mirosea a lemn proaspăt de cedru, și cu o verandă mare, însorită, amplasată spre sud, chiar în fața viței-de-vie. Camerele comunicau cu clădirea principală printr-un pasaj acoperit.

— Dulgherii au venit de îndată ce-ați plecat, îi povesti înfuriată Seki, menajera.

Tomo aflase de la Seki, indirect, că relația dintre ea și Shirakawa nu se limitase doar la cea dintre un stăpân și o slujitoare.

Spre surprinderea lui Tomo, în noua aripă a casei se găsea și o oglindă pe suport din lemn de dud, învelită cu un voal de mătase purpurie, precum și un scrin amplasat ostentativ în mijlocul camerei de toaletă, mare de șase *tatami*.

— Vedeți? Până și așternutul e nou! adăugă Seki iritată, pe când deschidea dulapul, ca să i-l arate lui Tomo.

Pe fiecare dintre cele două rafturi se afla câte un set complet de pat – saltea pufoasă, plapumă, cearșaf – în carouri, din mătase galben-închis, și câte un chimono de noapte, din bumbac de bună calitate.

---

1 Un *tatami* măsoară 1,80 × 0,90 m.

Scanned by CamScanner

Toate erau înfășurate într-un voal mare cu model, insinuând căldura trupurilor ce-aveau să se răsfețe în ele.

— A cui e camera asta? întrebă Etsuko, înclinând puțin capul.

— Tata vrea să-și citească aici documentele oficiale, răspunse Tomo aspru, de parcă voia s-o ferească de acel loc.

Își dădea toată silința ca Etsuko să nu cadă în prăpastia care-i amenința ei existența. Dorea să fie pentru copil un scut protector, însă pe Etsuko o înspăimânta severitatea mamei. Avea impresia că trăiește o viață plină de interdicții. Se simțea mai bine în preajma frumoasei Suga decât cu propria mamă. Așa că dispăru bucuroasă din preajma acesteia, luând-o la fugă pe coridor.

— Începând de azi, să fac patul stăpânului aici? întrebă Seki, sfredelind-o cu privirea pe Tomo.

— Cred c-ar fi mai bine.

— Iar lui Suga, în camera alăturată?

— Să-i spunem să și-l facă singură.

Deși Tomo părea stăpână pe sine, și-a întors privirea spre grădină, cumplit de jenată că-și simțea sufletul mistuit de același foc devastator precum cel al lui Seki.

Suga și Etsuko stăteau față-n față sub frunzele crestate ale viței-de-vie. Suga purta un chimono bleumarin cu alb și se pregătea să rupă un ciorchine de struguri verzi de deasupra capului. Pesemne că insistase Etsuko. Razele soarelui, alunecând printre firele de viță, se răsfrângeau ca niște pete asupra chipului palid al fetei.

— Se pot mânca verzi?

Scanned by CamScanner

— Sunt foarte gustoși. E un soi cultivat în Occident, zise Etsuko, clar și răspicat.

Suga rupse un ciorchine și băgă în gură o boabă, ca o nestemată verde.

— Ți-am spus eu că-s dulci și buni, nu-i așa? Am luat butucii de viță de la ferma agricolă din apropiere.

— Sunt grozavi! În viața mea n-am mâncat așa ceva!

Fetele se înfruptau din struguri, zâmbindu-și fericite. În asemenea ipostază, Suga, deși în casă păruse mai matură și mai robustă, arăta ca cea mai inocentă tovarășă de joacă a lui Etsuko. Tomo se uita consternată la trăsăturile copilărești, zâmbetul inofensiv și mișcările destinse ale fetei, dar îi era imposibil să se desprindă de fereastră, la amintirea dureroasă a așternutului de mătase galbenă din dulap.

Mare ticăloșie! Dădeau o copilă, la vârsta la care încă se mai juca cu păpușile, pe mâna unui bărbat de două ori mai bătrân, un desfrânat perfid ce cunoscuse deja toate plăcerile vieții! Era și vina părinților fetei. Însă adevărul e că n-ar fi reușit să supraviețuiască fără să vândă trupul acela tânăr și pur, chiar dacă nu i-ar fi oferit-o lui ca metresă. Mai devreme sau mai târziu, frumusețea aceea răpitoare tot ar fi avut de suferit. Tomo era apăsată de vinovăție din cauza fetei. N-ar fi trebuit s-o cumpere. De ce dovedise atâta cruzime?! Se simțea îngrozitor, de parc-ar fi făcut comerț cu sclavi sau ar fi trebuit să înghită cu sânge rece carnea crudă a unei păsări omorâte sub ochii ei.

Scanned by CamScanner

În timp ce-o urmărea pe Suga, al cărei calm lăsa impresia că ascunde o lumină interioară aparte, de strălucirea zăpezii proaspăt căzute, și în ai cărei ochi umezi, larg deschiși, deslușea totuși tristețe și stânjeneală, în sufletul lui Tomo se dădea o luptă crâncenă între două sentimente contrarii: o milă nețărmurită pentru o vietate fermecătoare, ce urmează a fi dusă la tăiere, și o ură profundă la gândul că această fată inocentă s-ar putea transforma într-un diavol care să-i devoreze soțul și să bântuie nestingherit prin gospodăria ei.

Îndată după sosirea de la Fukushima, în casa lui Shirakawa și-a făcut apariția un negustor de textile de la firma Marui. Venea de obicei cu baloturile în spate, după ce se întorcea domnul Shirakawa acasă, pentru ca însuși stăpânul să aleagă imprimeurile și culorile materialelor etalate în încăperea de zece *tatami*. Cumpăra pentru Tomo și Etsuko, dar ținta principală era Suga, pe care voia s-o îmbrace din cap până-n picioare. O înzestrase cu tot ce se putea gândi că i-ar trebui fetei, de parcă i-ar fi pregătit trusoul de mireasă: de la chimonouri negre de ocazie, cu blazonul familiei și cu imprimeu doar la poale, până la *obi*-uri cu modele vii, din satin, mătase sau in, și chiar un chimono roșu de corp.

Dându-și seama că n-are nici o treabă și că e tratată, în schimb, ca un oaspete, Suga nu mai pricepea nimic. O uimea faptul că primea asemenea veșminte. În aceste momente, luminița din ochii domnului

Scanned by CamScanner

Shirakawa sclipea mai puternic, iar obrajii i se îmbujorau ușor, ca atunci când se înfuria.

— Suga, pune-ți materialul acesta roșu pe umăr și du-te mai încolo, ca să văd cum se potrivește cu *obi*-ul în picățele.

Fata s-a supus timid, pe de-o parte stânjenită, pe de alta, cu aerul fiicei de negustor obișnuită să poarte costume de dans. Apoi a ridicat *obi*-ul în picățele și a luat o poziție demnă de femeile din portretele pitorești ale lui Kiyochika Kobayashi[1]. Slujitoarele și negustorul de la Marui au scos, fără să vrea, exclamații admirative. Însă cea mai încântată dintre toți era Etsuko. S-a așezat lângă Suga, chicotind fericită:

— Ce frumoasă ești! Frumoasă foc!

Subțire ca un pui de cocor, Etsuko părea și mai delicată în preajma bujorului neînflorit – Suga. Un motiv în plus de satisfacție pentru Shirakawa.

— Lui Etsuko i-ar veni grozav niște buline pe fond alb, zise el, întorcându-se spre Tomo cu un *obi* din satin.

Entuziasmul neobișnuit al lui Shirakawa și calmul lui Suga, în ciuda timidității ei, erau pentru Tomo semnul că nu se întâmplase nimic între cei doi. Cel puțin, deocamdată. Pesemne că soțul ei trebuia să aplice o tactică aparte pentru a cuceri o virgină cu peste douăzeci de ani mai tânără, să se comporte altfel decât atunci când făcea avansuri unei slujitoare sau unei gheișe. A îmbrăca o fată sărmană cu veșmintele cele mai de preț era o cale de a-i cuceri inima.

---

1 1847-1915.

Scanned by CamScanner

Privindu-i cu coada ochiului, Tomo își aminti cu câtă grijă îi alesese și ei agrafe, piepteni de păr și alte podoabe, după ce se căsătoriseră, iar el plecase la Tokio, lăsând-o pe ea la părinți.

Shirakawa nu promisese în van c-o va duce pe Suga la teatru. Aproape seară de seară, el, Tomo, Etsuko, Suga și două-trei slujnice ocupau locurile cele mai bune la singurul teatru din Fukushima, Chitose-za.

— E noua soție a secretarului-șef al prefecturii. Chiar că-i frumoasă de pică! comentă un actor în foaier.

Suga arăta minunat în chimonoul de vară roșu, cu picățele și cu pliseuri pe umeri.

Membrii Partidului Liberal, care avuseseră deseori de suferit din pricina lui Shirakawa, fiindcă făcuse câteva controale inopinate în timpul adunărilor și chiar arestări, nu-l puteau suferi. Când îl vedeau la teatru, scrâșneau din dinți și strângeau pumnii.

— Un parazit nenorocit, acest Shirakawa! Nouă nu ne dă pace, dar își permite să întrețină târfe și să le umple de daruri!

Suga și Etsuko n-aveau habar câtă ură mocnea în sufletul unora dintre spectatori. Tomo însăși se obișnuise cu situația, crezând mai mult sau mai puțin în spusele soțului ei și ale soției guvernatorului: cei ce sfidau oficialitățile din fruntea treburilor statului, numite de Împărat, și încurajau mișcările sociale pentru așa-zisele drepturi civile, erau niște ticăloși

Scanned by CamScanner

și meritau pedepsiți, la fel ca incendiatorii și tâlharii. Tomo crescuse, ca orice femeie, în spiritul respectului față de autorități și față de dorințele soțului, oricât de smintite ar fi fost ele. Născută într-un sat din insula Kyūshū, spre sfârșitul perioadei feudale[1], nu învățase să scrie și să citească. Așadar, singurul ei scut rămăsese codul etic.

În fiecare seară se juca altă piesă. La un moment dat, în loja familiei, Etsuko a început să țipe de spaimă. Se juca o cunoscută farsă cu stafii, *Yotsuya Kaidan*. Oiwa, personajul principal, trecea prin uși, răsturna felinare... Îndrăgită de public, piesa nu lipsea din programul de vară.

— Nu vă fie frică, domnișoară! Închidem amândouă ochii în momentul în care apare stafia, spuse Suga, apropiindu-se și mai mult de Etsuko.

În pofida timidității, fata părea curajoasă și urmărea piesa cu mult interes. Tomo o considera puternică.

După prolog, a venit o scenă în care se vedea incinta Templului Kannon din Asakusa, apoi una în care tatăl eroinei a fost ucis, iar când servitorul lui Iemon a ajuns s-o pieptene pe frumoasa Oiwa, pe Tomo n-o mai interesa decât piesa, făcând abstracție de tot ce se întâmpla în jurul ei.

Oiwa stătea în mijlocul scenei, în fața unei plase de țânțari de un verde-pal, ușor decolorată. Ținea copilașul în brațe și-și deplângea sănătatea zdruncinată și faptul că soțul îi întorsese spatele imediat după naștere. Se străduise în zadar, cât mai fusese în viață, să-i lase surorii mai tinere pieptenele de la

1 1185-1867.

Scanned by CamScanner

mama ei. Soțul, Iemon, ispitit de fata din vecini, voia să scape de Oiwa. Spunând că are un leac potrivit pentru lăuze, i-a convins familia să-i dea să bea un soi de otravă, care-i mutila chipul frumos. Nu voia să regrete nici o clipă că se despărțea de ea. Fata nu și-a dat seama de înșelătorie și a înghițit conștiincios licoarea, chiar mai mult decât i se recomandase, în semn de recunoștință.

Tomo privea scena cu durere în suflet. Mai închidea ochii strâns, făcând eforturi supraomenești să-și învingă emoțiile care o năpădeau. Îi erau familiare soarta lui Oiwa, încrederea ei în cei din jur și trădarea. Le știa prea bine. Tomo avea senzația că piesa înfățișează destrămarea iubirii dintre un bărbat și o femeie, după ce-au atins punctul culminant al apropierii, ajungând la o indiferență totală, chinuitoare. Nu-i era deloc greu s-o compare pe Oume, care îl furase pe Iemon, cu Suga; pe indiferentul, dar arătosul afemeiat Iemon, cu Shirakawa; pe Oiwa, transformată într-o stafie monstruoasă din pricina resentimentului față de cel care o înșelase, cu ea însăși. Tomo privea fascinată scenele acelea grotești, în care sosise momentul ca fantoma lui Oiwa să se răzbune crunt. La început, Etsuko plânsese de spaimă, acoperindu-și fața cu mâinile, însă în cele din urmă adormise cu capul în poala lui Suga. Tomo abia reuși, la final, s-o ducă până la ricșă.

Briza de vară adia în noapte. Tomo privea insistent chipul de păpușă al fiicei sale. Dormea nevinovată, cu capul în poala ei. Prin fața ochilor îi trecu apoi imaginea fratelui mai mare al lui Etsuko, Michimasa, care locuia cu părinții ei, la țară. Trebuia

Scanned by CamScanner

să aibă grijă să nu înnebunească, precum Oiwa. Simțind că o copleșește disperarea cea mai neagră, o strânse în brațe pe Etsuko, puternic, ca într-o rugă. Dacă ea înnebunea, ce avea să li se întâmple copiilor ei?

Cu toate că lui Seki îi lăsa impresia că acceptase deja inevitabilul, Tomo îi făcea patul soțului și în camera ei, în caz că acesta avea să revină la sentimente mai bune. Îi scotea singură așternutul, după ce slujnicele se duceau la culcare, și-l punea la loc dimineața devreme, înainte ca ele să se trezească. Așternutul rămânea însă neatins, noapte de noapte, frumos rânduit și rece.

Într-o noapte, Shirakawa s-a întors acasă mai târziu decât de obicei și nu s-a dus în aripa nouă a clădirii, ci a venit direct la Tomo.

— Trimite femeile la culcare și adu niște sake.

Avea ochii congestionați și vena de la tâmplă îi pulsa puternic. Lui Tomo i s-a părut ciudat că soțul ei îi cerea sake. Îi displăcea profund băutura, mai ales la o asemenea oră târzie.

— Tomo, spuse el, suflecându-și mâneca.

Sângele îi pătase bandajul de pe brațul stâng. Tomo înlemni, cu sticla de sake cald în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Am surprins o întrunire secretă a Partidului Liberal. Am arestat vreo zece, însă ceilalți ne-au atacat în drum spre casă. Din fericire, e mâna stângă, zise el, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Scanned by CamScanner

Vocea îi era încordată, iar surâsul, crispat. Lui Tomo îi tremura mâna în care ținea sticla, la gândul că, la ananghie, soțul ei venise la ea, nu se dusese la Suga.

— Norocul tău că… zise ea, șovăind, dar se opri și-l privi pe Shirakawa.

În ochii lui se deslușea o scânteiere sălbatică. Goli ceșcuța de sake dintr-o înghițitură și apoi o strânse la piept cu forță. Părul ei se despleti și-i căzu pe umeri. Se dezechilibră. Vrând să se apuce de ceva, fără să reușească, se prăbuși peste el. Sake-ul din sticlă se vărsă pe pieptul lui, iar el se repezi s-o sărute de parcă era gata-gata s-o muște.

Shirakawa s-a înapoiat în camera din aripa nouă spre dimineață. N-a pomenit nimic de Suga, însă Tomo a înțeles, la culcare, că-i fusese teamă să se repeadă la fata neprihănită în starea aceea de brută mânjită de sânge. Amintindu-și că împărtășise clipe de pasiune carnală cu soțul care se refugiase la ea, rănit, a cuprins-o mânia. Îl ura tot mai mult și-i venea să-l sfâșie în bucățele la gândul că se folosea de ea, fără să-i pese, crezând-o proastă.

Ziarele de a doua zi scriau despre secretarul-șef, întors de la un raid făcut la întâlnirea secretă a Partidului Liberal. Fusese atacat și rănit ușor, însă el îl ucisese pe unul dintre agresori. Shirakawa nu-i mărturisise lui Tomo că folosise pistolul. Pe măsură ce afla amănunte, Tomo era din ce în ce mai scârbită, fiindu-i limpede că nemernicul o alesese pe ea ca să-și descarce toată încordarea trupului și a sufletului provocate de omor.

Scanned by CamScanner

La Prefectură și prin oraș, s-a vorbit o vreme numai despre asta. Atentă la reacția lui Suga, Tomo citea în ochii fetei admirație copilărească, mai degrabă decât teamă.

— După părerea mea, stăpânul s-a purtat absolut minunat, îi spuse Suga lui Etsuko, pe când jucau foarfeca[1] pe verandă, mișcându-și mâinile pe sfoara roșie cu multă îndemânare.

— De ce spui asta?

— Păi, știi bine c-a fost în mare pericol, acum câteva seri, și n-a pomenit nimic. A doua zi dimineață, l-am văzut înmuindu-și prosopul în apă cu o singură mână. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a răspuns, zâmbind, că-și simțea mușchiul brațului amorțit. N-a suflat o vorbă despre rană.

— Crezi că nu-l durea?

— Sunt convinsă că-l durea. I-am schimbat bandajul azi-dimineață și rana era uite-atât de mare, răspunse Suga, încruntându-se și scurtând puțin sfoara dintre degete, ca să-i arate lui Etsuko mărimea.

Etsuko se gândea că o asemenea rană trebuie să doară cumplit și era fericită că tatăl ei scăpase cu viață. Suga nu se mulțumea însă cu-atât.

— Am auzit că un bărbat adevărat nu-și manifestă durerea sau îngrijorarea. Stăpânul nu s-a văitat o clipă, răbdând cu demnitate. După părerea mea, e absolut minunat!

Tomo, care cosea în camera alăturată, asculta cu strângere de inimă cuvintele pline de admirație naivă

---

1 Joc de copii în care se fac diferite figurine prin împletirea unei sfori.

Scanned by CamScanner

ale fetei, de obicei foarte tăcută. Privirile visătoare și mișcările grațioase ale lui Suga se treziseră la viață. Ajunsese să se comporte la fel de natural ca Etsuko. Lui Shirakawa îi trebuise o lună bună ca s-o facă să se simtă în largul ei. Nu păcătuise încă, mai era un pas. Deja dispusă să se agațe de el ca de un tată ce-și răsfață copilul drăgălaș, Suga descoperea acum un nou Shirakawa – cu un nimb de eroism și bărbăție, simțind cum se topește în prezența lui aidoma ceții atinse de razele soarelui. Începea să se deschidă în sufletul ei floarea dragostei. Suga părea mai proaspătă, ca un bujor ce prinde nuanță roșiatică într-o bună dimineață. Schimbarea o tulbura profund pe Tomo, cu toate că-și dădea seama că fizic rămăsese aceeași. Intuia imediat cu ce femei se culca Shirakawa, fiind cuprinsă în prezența lor de un fel de neliniște greu de descris. Suga nu-i transmitea o astfel de stare.

Întrebându-se când și cum avea să-i cedeze Suga lui Shirakawa, Tomo nu mai putea dormi nopțile, de când se culcase cu soțul ei. Uneori îi venea să-și ia lumea-n cap. Se scula din așternut și ridica obloanele, având grijă să n-o trezească pe Etsuko. Luna își trimitea razele argintii pe iarba din grădină, udă de roua toamnei. Lumina de la geamul lăturalnic al dormitorului din aripa nouă a casei pâlpâia ușor, semn că fitilul lămpii fusese făcut mic. Vedea cu ochii minții sclipirea așternutului din mătase galbenă, conturând umerii rotunzi ai lui Suga, înveșmântați în chimonoul roșu cu dungi, și pe fată dormind liniștită. Alteori își imagina că ea însăși e un șarpe uriaș, înălțându-și capul pentru a-i zări pe cei doi. Fără

Scanned by CamScanner

să vrea, își încrucișa mâinile pe piept, închidea ochii strâns și-și mișca buzele de parcă striga, cu ultima suflare: „Ajutor! Ajutor!“ Se visase de multe ori pe un vapor purtat de valuri, zvârcolindu-se pe fundul lui, sufocându-se.

Într-o dimineață, Suga a rămas în pat, motivând c-o doare capul. La întoarcerea de la școală, Etsuko a intrat în camera ei, cu niște hârtie pentru *origami* în mână.

— Domnișoară Etsuko! exclamă Suga, încântată c-o vede.

Avea pleoapele umflate și pungi sub ochi.

— Suga, ce-ai pățit? o întrebă Etsuko, firesc.

Suga s-a înroșit toată, acoperindu-și ochii cu mâinile de parcă o supăra lumina. Avea impresia că Etsuko o privește scrutător, înțelegând iute ce i se întâmplase cu o seară în urmă. Nu-l ura pe Shirakawa. De fapt, în ultima vreme, simțise pentru el o afecțiune deosebită, după care tânjise de când își părăsise părinții. Însă nu putea scăpa de senzația de uimire amestecată cu rușine. Nu trăia deloc cu sentimentul că i s-ar fi deschis ca o floare nici trupul, nici sufletul. O încerca doar gustul amar al irosirii, dat de ceva distrus în interiorul ei, cu neputință de reparat. „Să faci tot ce-ți cere stăpânul!“ Cuvintele cu care o îndemnaseră ai ei să fie ascultătoare. Pesemne că asta și urmăriseră, s-o vândă. Un lucru cu neputință de exprimat în cuvinte se contura în conștiința ei. Începea să priceapă că-i vânduseră trupul.

Scanned by CamScanner

Suga privea tristă chipul palid și frumos al lui Etsuko, semănând atât de bine cu al lui Shirakawa, gata parcă să se înalțe spre cer în orice clipă. Nu-și dădea seama dacă în sufletul ei se năștea aversiunea. Era prea devreme ca să-și numească sentimentele. Etsuko insista să-i facă diferite figurine din hârtie colorată: cocori, cele trei comori ale lui Buddha, clovni etc. O întrista gândul că, până chiar în ziua de dinainte, se jucaseră amândouă ca niște copii, amuzându-se din orice fleac.

După ce s-a culcat cu Suga, Shirakawa s-a îndrăgostit nebunește de ea. Era pur și simplu obsedat. Știa destule despre sexul frumos, când venea vorba de gheișe sau de femei obișnuite, însă nu-și imaginase că afecțiunea părintească pentru acel copil nevinovat avea să se transforme într-o dragoste ce-i făcea inima să freamăte. Se simțea la fel ca eroul din piesa *Ohanchōemon*, pentru teatrul de marionete, scrisă de Sugasensuke și prezentată publicului înspre sfârșitul perioadei Edo. Parcă întinerise brusc și radia de fericire tot timpul, ca și când se căsătorise a doua oară. A dus-o într-o scurtă vacanță la stațiunea termală Iizuka, luând și câțiva subalterni, și pe proprietăreasa unui restaurant foarte frecventat . Suga s-a trezit că toată lumea i se adresa cu „aleasă soție“ și că Shirakawa o răsfăța în prezența celorlalți, fără nici o jenă. De fiecare dată când se întorcea de la câte un izvor termal, arăta și mai fermecătoare, ca un bujor ce-și etala splendidele petale, din ce în ce mai frumoase. Nu mai semăna deloc cu slujnica timidă și drăgălașă de la început.

Scanned by CamScanner

De când se îndrăgostise de Suga, Shirakawa nu mai pusese piciorul în camera soției, însă nici Tomo nu mai suporta să-i tot pregătească așternutul seară de seară și să-l aștepte în zadar.

Se știa că Shirakawa nu voia alți copii în afară de Michimasa și Etsuko, dar Tomo se cutremura la gândul că Suga i-ar putea face unul. Între soț și soție se căscase o prăpastie mai adâncă decât și-ar fi imaginat înainte de-a o aduce pe Suga în casă. Trebuia să se resemneze la gândul că aceasta se va adânci zi de zi, noapte de noapte. Abia acum pricepea, cu un sentiment de vinovăție, motivul pentru care nu-i vorbise deschis soțului ei despre bani, în seara când se înapoiase de la Tokio și poposise la hanul din Utsunomiya. Cinstită în orice împrejurare și față de oricine, Tomo nu-i ascunsese soțului ei nimic, niciodată, mai ales când venea vorba de bani. Nu suporta ideea „economiilor" făcute fără știrea bărbatului, iar gândul că ajunsese și ea să procedeze astfel o întrista, dându-i totodată sentimentul că era singura cale de urmat.

De fapt, exista o seamă de bărbați distinși din înalta societate care, trezindu-se prinși în mrejele unor curtezane ridicate la rangul de consoarte, se descotorosiseră de soțiile lor ca de niște saboți stricați, după ani lungi de conviețuire, trimițându-le înapoi la țară. Cum Tomo, prin firea ei cinstită, ajunsese să se bucure de respectul guvernatorului Kawashima și al soției acestuia, i se părea imposibil ca Shirakawa să fie capabil de un gest atât de crud. Însă își dădea prea bine seama că era atât de îndrăgostit de Suga, încât putea pune la cale orice mârșăvie, numai ca să

Scanned by CamScanner

scape de ea. Înainte de Restaurația Meiji, codul familiei prevedea o delimitare strictă între soție și concubine, greu de încălcat. Odată ce vasalii mărunți, aparținând unor clanuri de la țară, luaseră peste noapte frâiele puterii, se vehicula fără opreliști și ideea că aceia care ținteau la funcții înalte aveau dreptul să întrețină gheișe, să aspire la favorurile unor femei frumoase. Poziția soției, care în mod inevitabil ținea de dibăcia bărbatului de a atinge el însuși rangul râvnit, devenise vulnerabilă ca un cârcel fragil de viță.

Când Shirakawa mai exagera cu afecțiunea pe care i-o arăta lui Suga, complet nepăsător față de ce-și imaginau și bârfeau cei din jurul său, Tomo se gândea cu toată seriozitatea s-o ia pe Etsuko, cu bani cu tot, și să se întoarcă la părinți, în satul îndepărtat din insula Kyūshū. O reținea însă grija pentru viitorul copilei, care se făcea pe zi ce trece mai frumoasă. Din fericire, Etsuko se împăca bine cu Suga, iar tatăl ei o iubea mult. Important era ca Tomo să mai îndure situația, Etsuko fiind cu siguranță mai fericită să trăiască în confort la oraș, ca fiica unui oficial de rang înalt, decât în sărăcie, la țară. La concluzia asta ajungea după ce se calma, dându-și seama că și lui Shirakawa îi pria dacă ea rămânea în preajma lui. Fără sprijinul soției sale, o femeie remarcabilă și onestă, oricât ar fi fost el de capabil, mai devreme sau mai târziu tot ar fi decăzut, făcând cu siguranță vreo gafă ireparabilă. Tomo, care știa că funcția actuală îi adusese numeroși dușmani, ajunsese pe nesimțite să-l privească oarecum detașat, ba chiar cu indiferență, încetând să mai fie soția supusă care-l asculta orbește. Pe Tomo n-o învățase nimeni cum

Scanned by CamScanner

să se comporte cu cei de rang superior, dar nici nu avea curajul să acționeze după instinct. Așa se și explica faptul că nu se abătuse niciodată de la codul feudal, socotind ideală nevasta castă, care nu precupețea nici un sacrificiu sau efort pentru soț și familie. Cu toate astea, în sufletul ei începuse să se strecoare o neîncredere evidentă în codul care-i fusese cel mai de preț crez atâta amar de vreme.

În fiecare zi, dădea nas în nas cu fata care-i amenința în orice clipă poziția de soție. Îi vorbea totuși ca și când n-o deranja cu nimic, ca și când relația dintre ele era cât se poate de blajină. Dar cum să i se pară firească o asemenea situație? Cum să-l respecte sau chiar să-l iubească pe soțul vanitos și dedat plăcerilor, care nu vedea în sacrificiul și dragostea ei, de mai bine de zece ani, decât loialitatea unei servitoare? Nu merita iubit, iar ceea ce trăia nu se putea numi viață. Se agăța cu tărie și disperare de acea lume deșartă, îmbrățișând cu afecțiune trupul plăpând al lui Etsuko, fiind conștientă că i-au fost furate soțul, căruia ar fi trebuit să-i fie devotată, și gospodăria, al cărei stâlp de susținere era chiar ea. Știa la fel de bine că, dacă se lăsa pradă disperării și aluneca pe pantă, dusă era, fără să se mai poată ridica vreodată. Cele trei rânduri de chimonouri cu blazonul familiei și lingușirile celor din jur nu-i mai serveau la nimic, n-aveau cum s-o ajute să înfrunte cruntul adevăr. Ar fi preferat, dacă i-ar fi stat în puteri, să închidă ochii, ca să nu mai vadă prezentul, și să se întoarcă la perioada când credea în dragostea lui Shirakawa, neînfricată în fața nenumăratelor trădări. Dar se simțea prinsă într-un vârtej

Scanned by CamScanner

neomenesc, pe care nu mai avea puterea să-l oprească, rămânându-i doar să privească în urmă, oftând adânc.

Tomo se ocupa de gospodărie mai mult decât oricând și se dichisea cu atenție. Nu-și permitea să apară în fața celorlalți răvășită, astfel că-și aranja grijulie până și cel mai mic fir de păr. N-avea de gând să cedeze nervos doar pentru că Shirakawa se îndrăgostise de Suga. Cu cât Suga se făcea mai frumoasă, cu atât Tomo ședea mai demnă în camera de zi, cu spatele drept și umerii încremeniți, fără să scoată o vorbă, de le uimea și pe slujitoarele care-o cunoșteau bine. În jurul ei plutea un aer amenințător, parcă sfidând toate minciunile și decepțiile suferite. Astfel, cu toții au ajuns să se teamă de ea mai mult decât de Shirakawa.

Tomo primi într-o zi o scrisoare de la mama ei. Deși Tomo nu-i spusese nimic, o rudă de-a lor, care stătuse la un funcționar de la biroul Prefecturii, răspândise vestea la întoarcerea în Kyūshū. Mama era pur și simplu îngrijorată, gândindu-se cât de dureros trebuia să fie pentru fiica ei să locuiască în aceeași casă cu o tânără concubină. Rândurile erau stângaci scrise, dar mesajul se deslușea clar: nici un bărbat din familia lor nu făcuse o carieră atât de strălucită ca Shirakawa, iar Tomo trebuia să fie recunoscătoare sorții. Bărbații din înalta societate își aduceau frecvent metresele în casă, iar datoria soției în asemenea situații era să aibă și mai multă grijă de înfățișarea ei, pentru a nu pierde dragostea bărbatului. Poate

Scanned by CamScanner

ar fi fost cazul ca el să se poarte mai discret, având doi copii, însă ea nu trebuia să se lase biruită de gelozie. Ar fi o adevărată tragedie dacă nu s-ar mai stăpâni. Cu tot scrisul neciteț și inegal, cu pete de tuș ici-colo, scrisoarea trăda grija deosebită a mamei, care încerca să transmită copilului ei ce simțea. În timp ce-o citea, lui Tomo i se părea că aude vocea bătrânei implorând-o să reziste. Lacrimile-i curgeau pe obraji nestăvilite – lacrimi încărcate de milă pentru ea însăși, lacrimi al căror gust îl uitase de mult. Ele îi reaminteau ce viață jalnică ducea acum. Dincolo de sentimente, îndemnurile mamei păreau rămășițele unui cod pe care Tomo îl pricepuse, dar pe care se văzuse nevoită să-l abandoneze. Singura parte a scrisorii care vibră altfel în inima lui Tomo era cuprinsă în ultimele câteva rânduri:

> Această lume trecătoare e plină de mizerie și suferințe. Înțelepciunea bărbaților e greu de cântărit și nu le servește la nimic. Nu sunt în stare decât să adune păcate peste păcate, chiar fără să vrea. Merită să te încrezi doar în făgăduința lui Amida Buddha, să-l invoci fără încetare și să te lași în seama Lui. Mi-aș dori să pot sta mai mult de vorbă cu tine, înainte de a închide ochii pe vecie. Sper din suflet să ajungi acasă într-o bună zi, dacă te lasă Yukitomo.

Pe când citea aceste rânduri, își aminti cu câtă înfocare îl invoca mama ei pe Amida Buddha în fiecare dimineață, făcând plecăciuni adânci în fața altarului familiei din casa de la țară, pe care aproape c-o uitase. Agățată de genunchii ei, Tomo o țintuia întotdeauna cu privirea ei de copil, uimită de felul

Scanned by CamScanner

în care i se mișcau buzele când repeta la nesfârșit: *Namu Amida Butsu*[1]. Tomo începuse chiar s-o imite, dar trecuseră mulți ani de când nu mai rostise numele lui Buddha. Acum i se părea că rugăciunile nu erau decât niște minciuni cu care se păcăleau copiii. Îndemnul stăruitor al mamei de a lăsa totul în seama lui Buddha o înfurie. Ce să-i lase lui Buddha? Și cum? Dacă exista pe lume o ființă sau o zeitate care să vadă tot ce se petrece, de ce nu făcea mai decentă viața celor care trăiau cinstit? În pofida unor asemenea gânduri, Tomo era hotărâtă să ajungă acasă, așa cum își dorea mama ei. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să audă direct din gura mamei acele ultime dorințe care nu puteau fi transmise printr-o simplă scrisoare.

În primăvara următoare, guvernatorul Kawashima a fost numit comandant-general al Poliției Metropolitane, prilej cu care Yukitomo Shirakawa și familia lui l-au însoțit la Tokio. Urmau să se instaleze ceremonios într-o casă oferită de Poliție, în cartierul Soto-Kanda, în inima capitalei. Tomo ceruse de la primărie o copie după registrul familiei, care să-i servească la înscrierea lui Etsuko la școală. Când a luat hârtia și a citit-o, a scos un țipăt scurt, imposibil de stăpânit. Pe lista familiei, imediat după numele lui Etsuko, era trecut cel al lui Suga – fiică adoptată de Yukitomo Shirakawa și soția lui, Tomo.

---

1 Slavă Ție, Buddha!

Scanned by CamScanner

Menajera

Era o după-amiază senină și răcoroasă de toamnă.

Kin Kusumi intră grăbită pe poarta fostei reședințe de samurai, ducând un coș cu prăjiturele cumpărate de la Templul Kannon din Asakusa. Urma să facă o vizită familiei Shirakawa, de data asta nu doar de curtoazie. Avea de îndeplinit o misiune importantă și o preocupa în mod deosebit succesul acesteia.

Se zvonea că doar locuința comandantului-general al Poliției Metropolitane o mai întrecea ca mărime pe cea a lui Shirakawa, construită cu un an înainte. În mijlocul curții trona un pin impunător, cu ace mici și dese, iar dincolo de el se zăreau, în fața unei intrări mari, două ricșe cu blazonul familiei incrustat în aur. După toate aparențele, cineva se pregătea de plecare.

„Cât mi-aș dori să n-o întâlnesc pe doamna Shirakawa! N-aș vrea s-o văd stând țeapănă în sufragerie“, gândi Kin.

În aparență, prietenia dintre ele era solidă, însă Kin rămânea întotdeauna încordată în prezența ei. Faptul că azi îi aducea lui Suga un mesaj din partea mamei, care fusese de acord, cu trei ani în urmă, ca

Scanned by CamScanner

fiica ei să lucreze pentru domnul Shirakawa, o făcea să se simtă și mai stingheră.

Anunțându-și sosirea, a fost imediat întâmpinată de o fată fermecătoare, pe care n-o cunoștea. Pieptănătura complicată și salutul extrem de politicos au tulburat-o atât de tare, încât a cerut s-o cheme pe Seki, cu care se simțea mai în largul său.

— Stăpâna și domnișoara tocmai se duc la o întrunire filantropică. O croitoreasă străină le pregătește de plecare, zise Seki. Poftiți înăuntru, să le vedeți!

Mare amatoare de lucruri ieșite din comun, doamna Kusumi acceptă invitația, însoțind-o pe Seki pe coridorul lung, cu pardoseală lucioasă.

— Frumoasă achiziție, noua menajeră! De când e aici?

— De două luni, răspunse Seki, întorcându-se și privind-o cu subînțeles. Înainte de-a veni, se zvonise că seamănă leit cu Eizaburō, actorul de *kabuki* în roluri feminine.

Kin încuviință din cap de câteva ori, încercând să se abțină de la comentarii. Îi era limpede că mama lui Suga avea toate motivele de îngrijorare, din cauza zvonului pe care-l prinsese din zbor, înaintea celorlalți.

— Câți ani are? De unde e?

Kin se străduia să rămână calmă, cu toate că-și dădea seama că vocea-i tremura și că se-nroșise. Era încordată, însă voia să afle cât mai multe amănunte.

— Cred că șaisprezece. E cu doi ani mai tânără decât Suga, dar, fiind înaltă, arată cam de aceeași vârstă. Am auzit că tatăl ei a fost în serviciul seniorului din clanul Toda. E foarte plină de ea, nu-i ajungi la nas nici cu prăjina!

Scanned by CamScanner

— Zău? se miră Kin. Presupun că e încă... sau deja...

Cu fiecare cuvânt, căsca ochii tot mai mari, iar Seki încuviința.

— Nu cred, nu încă. Oricum, nu mai e mult.

Seki puse dintr-odată mâna pe umărul osos al lui Kin, de parc-ar fi vrut să se repeadă la ea.

— Tânăra Suga știe?

— Cred că da. Fugi, te cheamă stăpâna!

Seki o luă cu pași mari pe coridor, legănându-și exagerat șoldurile și umerii.

Tomo stătea la intrarea în camera cea mare, îmbrăcată într-o rochie în stil occidental, cu bordură bej, brodată și strânsă cu corset. Aspectul ușor demodat al chipului său, ce răsărea țeapăn din gulerul înalt, strâns pe gât, pielea fină, măslinie, pleoapele cărnoase și buzele groase, țuguiate îi dădeau aerul unei chinezoaice. Atenția îi era captată de Etsuko. Aceasta aștepta cuminte în fața oglinzii occidentale cu ramă, din mijlocul încăperii, s-o îmbrace o croitoreasă englezoaică. Kin se așeză lângă Suga, îngenuncheată alături de Etsuko, pe care o privea admirativ.

Înaltă pentru cei doisprezece ani împliniți, Etsuko arăta ca un pui de căprioară, pe lângă croitoreasa cu părul bălai și gâtul lung. Rochia de catifea plisată albastru-deschis, cu nuanțe irizate de indigo, se potrivea perfect cu înfățișarea ei: nasul acvilin, obrajii ușor îmbujorați și buzele rujate. Semăna cu o tânără de viță nobilă.

Scanned by CamScanner

— Parcă-i o prințesă! exclamă croitoreasa încântată, punându-i mâinile pe umeri și întorcând-o spre Tomo.

În ochii mamei se deslușea sentimentul de mândrie, însă nu schiță nici un gest de tandrețe. Emoționată, sub privirile mamei, Etsuko se uita neliniștită în oglindă.

— Azi e o întâlnire a voluntarilor de la Crucea Roșie, iar soția comandantului-general al Poliției dorește ca Etsuko să vândă la un stand. Nu mă simt în apele mele împopoțonată astfel, dar n-am de ales.

Pentru Tomo, toată povestea era o adevărată corvoadă, dar se străduia să nu se observe. N-avea nici un chef să pășească țanțoș prin holul de recepții Rokumeikan, alături de soțiile unor personalități, dar lua și asta ca pe datoria unei soții de înalt demnitar, înfrângându-și dorința de a da bir cu fugiții.

— O să participe și Împărăteasa, iar tinerei mele stăpâne îi revine onoarea să-i servească ceaiul, spuse Suga, împăturind chimonoul cu care fusese îmbrăcată Etsuko.

— Bravo, Etsuko! Sunt convinsă că te-au ales pentru că ești cu adevărat fermecătoare.

— Să nu exagerăm! zise Tomo. Trebuie să plecăm acum, dar ne-ntoarcem până se-ntunecă. Kin, trageți sufletul pe-ndelete!

Tomo își ridică ușor poalele, cu ambele mâini, și porni spre ieșire, urmată de Etsuko.

După ce le-a petrecut cu privirea pe Tomo și Etsuko, ușor stânjenite în rochiile atât de incomode,

Scanned by CamScanner

Kin a pălăvrăgit o vreme cu Seki, în holul de la intrare, apoi s-a dus la Suga.

Camera fetei dădea spre grădina din spate, unde înfloriseră cameliile de toamnă. Suga, cu o bentiță de mătase roșie în picățele peste cocul ei cu trei bucle, broda la gherghef un *obi* din mătase de Yūzen, ținând în poală o cutie roșie, plină cu ace. Zărind-o pe Kin, a pus lucrul deoparte și i-a tras o pernă lângă vasul cu jăratic.

— V-ați mai întâlnit cu mama de când ați trecut pe-aici ultima oară? Eu nu mai știu nimic de ea.

Casa părintească din Kokuchō se afla la o aruncătură de băț de reședința lui Shirakawa, însă poziția ei actuală în familie îi interzicea să plece când i se năzărea. Indiferent de sentimentele ei, fusese înregistrată oficial ca fiica lor, așa că plecarea de-acasă însemnase ruperea legăturilor cu propria familie. În pofida faptului că o ademenise pe tânăra care-i putea fi fiică să se culce cu el, Shirakawa se comporta de parcă voia să-i demonstreze că e virtutea întruchipată. Totuși, i se vedea cruzimea în seria de restricții impuse fetei. Se temea să nu fugă. Suga se obișnuise cu „dragostea" lui, deși nu prea înțelegea logica bărbătească. Simțindu-se intimidată de prezența lui și constatând că-l enerva ori de câte ori o auzea vorbind de părinții și frații ei, Suga nu-i mai pomenea deloc. În afară de *O-Bon* și Anul Nou, când mama ei venea să-și exprime recunoștința față de familia Shirakawa, fiind primită pe ușa din dos, singura cale să afle vești despre ai ei era prin intermediul lui Kin.

Scanned by CamScanner

— M-a vizitat la sfârșitul lunii trecute. Fusese pe la Templul Hashiba. Se simțea mai bine, cu toate c-a venit toamna și, de obicei, o dor tare picioarele din cauza bolii beri-beri.

— Cum merge magazinul? Am auzit că și-ar fi schimbat tipul de negoț.

— Nu chiar. Pe lângă ambalaje din bambus, vând acum și cutii, tot din bambus.

— Sunt îngrijorată pentru fratele meu. E prea bun la suflet și se poate profita de el.

Când și-a ridicat pleoapele care-i ascundeau ochii – două nestemate negre și umede –, Kin a deslușit în ei o tristețe covârșitoare.

— Nu e cazul să-ți faci griji, zise ea, dând ușor din mână.

Dorea s-o scoată cât mai repede pe fată din starea de melancolie. Și-a luat de la brâu pipa subțire și a aprins-o.

— Voiam doar să știi că mama ta a întrebat de tine. E un pic neliniștită.

— De mine? Oare de ce?

Privirea i s-a încețoșat și a clătinat ușor din cap. Cu tot aerul de femeie matură, îi mai rămăsese pe chip ceva copilăresc. Încerca să-și închipuie prin ce trecea mama și de ce se frământa din pricina ei.

— Așa-s mamele! Ce, nu știi?

Când sosise la doamna Kin Kusumi, mama lui Suga părea de-a dreptul alarmată. Intenționase să meargă la familia Shirakawa, ca să vorbească direct cu stăpâna. Însă considerând gestul lipsit de tact, se răzgândise și se dusese la Kin, ca să afle cum stăteau

Scanned by CamScanner

lucrurile. Într-atât se frământase, că uitase să mai zâmbească, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.

Zvonul a pornit de la grădinarul-șef, care ar fi afirmat că, în luna septembrie, se prezentaseră două tinere drăguțe pentru a fi angajate de domnul Shirakawa. Erau verișoare, iar întrevederea fusese aranjată de doamna Sonoda, născută în același sat cu doamna Shirakawa. Familia Sonoda ținea un magazin de antichități. Una dintre cele două fete aduse de doamna Sonoda a rămas, cealaltă s-a întors acasă.

Grădinarul știa că erau trei menajere în casă, în timp ce domnișoara Suga se ocupa direct de nevoile domnului Shirakawa. Când dădea petreceri acasă, solicita gheișe și ospătărițe din Shinbashi și Yanagibashi, două renumite cartiere ale plăcerilor, încă din perioada Edo. Așadar, n-aveau nevoie de o altă menajeră. Răbdătoarea doamnă Shirakawa încerca să ignore ce se petrecea, iar Etsuko părea teribil de încântată să aibă un nou tovarăș de joacă. Greu de crezut însă că fata avea să rămână o simplă menajeră. Toată lumea era convinsă că urma să fie sedusă – ca și celelalte – și instalată apoi concubină. Oare cum avea să reacționeze Suga? Din punctul de vedere al doamnei Shirakawa, cu Suga în casă, conta prea puțin dacă soțul ei avea o concubină sau două. Dar dacă el se săturase de Suga și poftea altă metresă în locul ei, oare cât i se mai permitea lui Suga să ducă o viață tihnită, în calitate de fiică a familiei?

Scanned by CamScanner

La urma urmei, stăpânul casei era cam afemeiat și putea învârti pe degete, fără bătăi de cap, o fată simplă ca Suga. Chiar dacă nu fusese promovat foarte sus – doar pe un post important, ce-i drept, în Poliția Metropolitană –, solicita gheișe din Shinbashi ca un adevărat prinț.

Oricât de timidă ar fi fost, mama lui Suga nu și-a putut stăpâni furia la aflarea celor petrecute în casa Shirakawa. Le simțea ca pe niște lovituri piezișe date fiicei sale, trezindu-i o gelozie urâtă, care ar fi putut-o distruge.

O fi fost Suga o ființă mai firavă, dar era o fată de negustor isteață, cinstită, neprihănită, care-și iubea mama și avea talent la dans. Dacă părinții ei s-ar fi descurcat cu banii, ar fi avut parte de o partidă bună. Gestul mamei de-a o arunca în brațele lui Shirakawa din Fukushima la vârsta de cincisprezece ani fusese, pur și simplu, neomenos.

Cu toate astea, lui Suga îi era milă de mama ei și înțelegea că se văzuse nevoită s-o vândă. Deși nu venea niciodată în vizită, avea întotdeauna grijă să trimită familiei alimente și bani, prin intermediari.

După mutarea în capitală, pe urmele guvernatorului Kawashima, avansat comandant-general al Poliției Metropolitane, Shirakawa a obținut și el o funcție înaltă, dar se zvonea că trăia pe picior mare din taxele private adunate din Yoshiwara, cartierul plăcerilor. Mama lui Suga se îmbujorase de recunoștință aflând că fata ei devenise oficial fiica familiei Shirakawa, însă vești ca aceea a grădinarului tot o alarmau. Îi considera acum pe toți – doamna Shirakawa, fiica lor, menajerele, slujitoarele, băiatul în casă –

Scanned by CamScanner

ostili fetei ei. Îi venea s-o strângă în brațe, ca s-o apere de spinii ce-o înconjuraseră.

Ce soartă putea avea Suga, dacă apărea o nouă concubină în casă? La vremea când renunțase la singura ei fiică, Tomo îi păruse singura speranță și o implorase din toată inima să aibă grijă de Suga și de viitorul ei:

— Dacă se-ntâmplă cumva ca stăpânul să n-o mai dorească, să se sature de ea... Numai când mă gândesc la asta și nu mai pot dormi nopțile...

Văzând-o frământându-și mâinile-n poală, lui Tomo i se făcuse milă de biata femeie, a cărei singură grijă era copila ei. Dragostea de mamă îi mângâia sufletul, mai cu seamă că se simțea oarecum vinovată, având rolul ei în toată povestea. Ei îi revenise datoria să-i aleagă soțului o concubină și așa ajunsese să înțeleagă ce însemna devotamentul unei mame obligate să-și vândă fiica.

— Nu vă-ngrijorați, o asigurase Tomo. Oricare ar fi sentimentele soțului meu față de ea, o să am grijă să nu-i lipsească nimic. Cum aș putea să fac altfel, după ce mi-am asumat responsabilitatea de a duce acasă o fată deosebită? Aveți încredere în mine!

Femeia nu-și mai putuse controla sentimentele și se trezise prosternându-se în fața lui Tomo. Auzindu-i vorbele bâlbâite de mulțumire și recunoștință, Tomo se luptase cu lacrimile amare ce-o înecau.

Mama lui Suga își amintea întreaga scenă. Simțea nevoia s-o întâlnească pe Tomo, s-o audă repetând ce-i spusese atunci, dar tocmai când se pregătea să iasă, au copleșit-o emoțiile și a plecat, în schimb, la Kin.

Scanned by CamScanner

— Vă referiți la domnișoara Yumi, nu-i așa? zise Suga, clipind de parcă o deranja lumina. Dacă ea este problema, n-are rost să mai vorbiți cu stăpâna. Vă rog să-i transmiteți mamei că n-are motive de îngrijorare.

— Zău? Fie ca tine!

Kin își rezemă pipa de obraz și încuviință, cu oarecare îndoială pe chip.

— Așadar, zici că Yumi n-are cum să pățească același lucru...

— Nu, n-am spus asta.

Un zâmbet discret se deslușì pe obrajii catifelați ai fetei. Zâmbetul păru nevinovat, însă pe Kin o trecură toți fiorii, ca și când o mână de gheață i-ar fi atins ceafa.

— Deja s-a întâmplat, continuă Suga. Stăpânul o să poarte în scurt timp tratative cu părinții și ea o să vină să locuiască aici, cu mine.

În ciuda zâmbetului senin pe care îl afișa Suga, Kin o asculta împietrită, uitând cu totul de pipă.

— Atunci, mama ta chiar are motive de îngrijorare, nu crezi?

— N-are de ce. Yumi e o fată cinstită, mai băiețoasă... Ne completăm și cred c-o să ne și înțelegem.

— Da, recunosc, însă dacă stăpânul o s-o prefere pe ea și-o să te neglijeze pe tine, nu cred c-o să-ți mai convină.

— Nu vă faceți griji, zise ea, cu același zâmbet nevinovat.

Era un zâmbet superficial, fără substanță, de parcă o mână necunoscută o trăgea într-un hău de nedescris.

Scanned by CamScanner

Pe Kin o trecură iar fiorii și o privi insistent pe Suga. Stăpânită de curiozitate, începu s-o descoasă pe fată. Voia să-și dea seama cum de reușea domnul Shirakawa s-o îmbrobodească, fără ca ea să protesteze.

— Vrei să spui că stăpânul îți mărturisește totul?

— Nu chiar totul...

Se înroși toată, cumplit de stânjenită. Spusese mai multe decât s-ar fi cuvenit.

— Să știi că mama n-o să se mulțumească doar cu vorbe goale. Dacă vrei să nu se mai îngrijoreze, trebuie s-o convingi: s-o lași să aibă o discuție cu stăpâna.

— A, da?

Suga se încruntă și ridică din umeri, ușor enervată. Chiar în momentul acela, pisicuța în trei culori, care stătuse încovrigată pe o pernă din mătase de Yūzen, veni spre ea, agitând clopoțelul prins la gât. Suga o ridică în poală și o mângâie. Începu să vorbească rar, fără s-o privească pe Kin în ochi.

— Stăpânul are mare grijă de mine. Susține că eu nu sunt o femeie rezistentă și nu trebuie să fac excese, ca să nu mor. De-asta a luat-o și pe Yumi. El se pricepe la gheișe și curtezane, cunoaște bine femeile. Eu m-am considerat de la bun început fiica lui, așa că nu sunt geloasă, nu mă încearcă nici un sentiment potrivnic. Poate din cauza diferenței de vârstă... Stăpâna nu știe nimic, vă rog să nu-i spuneți. Nici ei, nici altcuiva.

Când termină de vorbit, părea mai matură. Pleoapele îi acopereau privirea, ocrotind-o ca un scut. Un vid imens îi învălui trăsăturile fermecătoare, golindu-le de orice urmă de expresie.

Scanned by CamScanner

După plecarea lui Kin, nemulțumită de cele aflate, Suga a căzut pradă unei triste ți adânci. Mângâia pisicuța și se uita cu ochii înlăcrimați la cameliile din grădină. I se părea straniu că nu simțea nici urmă de gelozie față de Yumi, pe când mama ei și Kin păreau de-a dreptul alarmate.

Deși fusese crescută la periferia capitalei, părinții ei erau oameni cumsecade și o învățaseră doar lucruri frumoase și decente. Cât stătuse acasă, nu aflase nimic despre relațiile dintre femei și bărbați. La orele de dans, interpretase întotdeauna roluri de bărbat și se obișnuise ca „eroinele" să se țină scai de ea. În asemenea momente, profesoara îi atrăsese atenția să fie mai pasională și de aceea ajunsese să asocieze „dragostea" cu costumele strălucitoare de dans, cu muzica vocală și cea cântată la *shamisen*.

După ce se instalase la Shirakawa și cunoscuse „bărbatul" – descoperire făcută pe întuneric, fără acordurile blânde ale melodiilor și culorile vesele ale costumelor –, Suga nutrise tot timpul speranța la o lume minunată și plină de strălucire, neîntinată de relația ei cu stăpânul, o lume în care vechile balade sfâșietoare să răsune în pasaje solitare, iar culorile splendide ale mânecilor și poalelor chimonourilor să se amestece seducător. Deși poate părea ciudat, un asemenea joc al fanteziei, care n-avea nici o legătură cu Shirakawa, nu nega existența acestuia în viața ei.

Shirakawa era genul de bărbat rezervat, chiar și la el acasă. Rareori îl vedea cineva zâmbind. Cu băutura nu exagera, mulțumindu-se de obicei cu două-trei ceșcuțe de sake. Nu numai pentru că nu voia să-și dezvăluie slăbiciunile în prezența lui

Scanned by CamScanner

Tomo, dar și fiindcă îi plăcea să fie sobru și să se arate total indiferent față de sexul opus. În privința aspectului, părea chiar mai pretențios cu el însuși decât o femeie. Era atât de dichisit, încât nici măcar ciorapii lui n-aveau vreo cută.

Când Suga îi pregătea hainele și-l ajuta să se îmbrace sau când îi potrivea oglinda la bărbierit, în diverse unghiuri, vigoarea pe care-o emana bărbatul se revărsa și asupra fetei, care îl servea cu o sprinteneală neîntâlnită în perioada în care o slujise pe Tomo. Sentimentul se dovedea straniu și greu de definit. Când o întreba cineva dacă-l iubea pe Shirakawa, ea nici nu știa ce să răspundă.

Cu toate strădaniile stăpânului de a o proteja ca pe o bijuterie prețioasă, Suga nu reușea să scape de senzația că i se furase libertatea, că era prizoniera poftelor lui trupești. Și-atât. De aceea, frumusețea ei – deși nu-și dădea seama de asta – se arăta umbrită, asemenea florilor de cireș într-o zi înnorată.

Mângâia burta albă a pisicuței și spatele, în răspăr. Îi simțea ghearele mici în palmă. Brusc, a strâns animalul atât de tare în brațe, încât acesta a scâncit.

— Soarta noastră seamănă, zise ea, oftând.

Știa foarte bine că, oricât s-ar fi zbătut o pisicuță, nu s-ar fi putut opune forței omului. În clipa aceea, a intuit sufletul crud și perfid al lui Shirakawa, ascuns de exteriorul curat și spilcuit.

Și-a amintit de o întâmplare petrecută pe vremea când mai locuiau în Fukushima.

Kazabaya – un bărbat scund – se număra printre subalternii lui Shirakawa care treceau deseori și pe la el pe-acasă. De câte ori o întâlnea pe Suga pe coridor, se freca de umărul ei sau o privea insistent.

Scanned by CamScanner

Odată, la o petrecere la care el stătea în celălalt capăt al mesei, i-a cerut lui Suga să-i arate inelul ei de aur. Nebănuindu-i vreun gând ascuns, Suga l-a scos și i l-a întins, ca să-l vadă mai bine. Bărbatul l-a luat iute și l-a băgat în buzunar, surd la implorările fetei de a i-l înapoia. I-a fost teamă să facă scandal în prezența celorlalți, înspăimântată și de ce avea să se întâmple după plecarea lui Kazabaya.

Nu i-ar fi spus în veci stăpânului ce se petrecuse, dacă acesta n-ar fi descoperit singur, în încordarea trupului ei plăpând, că ceva nu era în regulă. I-a prins degetele, unul câte unul.

— Nu mai ai inelul.

Fetei i s-a făcut pielea de găină și a-nceput să tremure, speriată.

— L-ai dat cuiva?

A mângâiat-o pe mâini și pe spate, ca s-o liniștească. Se comporta cu ea blând, ca un părinte. Suga s-a cuibărit la pieptul lui, suspinând. A reușit să-i povestească totul printre sughițuri.

— Prostul naibii! Nu te mai frământa. N-ai de ce să plângi. Tinerii mai fac glume proaste. Însă ai grijă, o asemenea farsă poate duce la cine știe ce necazuri.

A luat-o pe după umeri cu o mână, iar cu cealaltă i-a șters lacrimile, cu mâneca propriului chimono, dezlipindu-i și firele de păr de pe obrajii înlăcrimați.

Suga a considerat atunci povestea încheiată, numai că, la doar câteva zile, a auzit că, la petrecerea din stațiunea termală Higashiyama, cu colegii de la biroul Prefecturii, Kazabaya a fost bătut măr de un bețiv, alegându-se cu o fractură de bazin. Printre cei prezenți se numărau și câțiva polițiști aflați în slujba lui Shirakawa. După cele întâmplate, Suga simțea o durere

Scanned by CamScanner

în suflet ori de câte ori îl vedea venind la Shirakawa, șchiopătând. Kazabaya îi evita privirile, de parcă se temea să-i zărească și-un fir de păr.

Și-a dat seama că stăpânul era înspăimântător, în stare de orice ticăloșie, odată ce se înfuria. Imaginea lui Kazabaya șchiopătând se strecurase într-un colțișor al sufletului ei și n-o mai părăsea nici în cele mai liniștite și intime momente trăite cu Shirakawa.

— Am păcătuit prea mult în tinerețe ca să fiu iarăși tată, zicea el, din când în când. Și chiar de-ar fi să-ți fac un copil, trupul tău firav n-ar rezista.

Suga nu reușea să-i uite cuvintele. Nu-și dorea neapărat un copil cu Shirakawa, dar se cutremura la gândul că avea să se descotorosească de ea pe motiv că nu putea face copii. Puse stăpânire pe ea o senzație ciudată – parcă se afla într-o călătorie, în amurg, fără nici o perspectivă de odihnă la capătul drumului.

La urma urmei, era o biată menajeră, fără viitor. O consola doar gândul că reușise să le asigure alor ei o viață ceva mai ușoară. Chiar dacă pleca de-acolo, n-avea cum să redevină o copilă neprihănită. Stăpânul era însurat, așa că nu conta dacă-și mai lua o concubină. Puțin îi păsa. Din momentul în care înțelesese că se putea întâmpla acest lucru, începuse, în chip bizar, să se identifice cu Yumi: coafura, chipul băiețos, pielea ușor măslinie, statura, toate atât de familiare.

Shirakawa îi făcuse cu siguranță ceva lui Yumi, fiindcă Suga a găsit-o într-o bună zi hohotind de plâns, lângă ușile masive ale magaziei.

Scanned by CamScanner

— Ce s-a întâmplat? Yumi, te rog, spune-mi ce-i cu tine, a zis Suga, punându-i mâna pe umăr și privind-o în ochi.

Yumi și-a ascuns îndată fața în mânecile chimonoului. Se scutura de plâns și nu putea articula o vorbă. Suga și-a dat iute seama ce se petrecuse. Parcă retrăia acele clipe.

— Yumi, știu... Și eu am pățit la fel. De fapt...

Suga a izbucnit și ea în lacrimi, simțind că se îneacă de emoție. Yumi a ridicat privirea, de parcă o zărea pentru prima oară. Văzându-i ochii plini de lacrimi, s-a cuibărit la pieptul lui Suga, hohotind și mai tare, ca și când imaginile din spatele cuvintelor îi stârniseră un nou val de tristețe. Suga plângea și-i mângâia umerii firavi. Yumi era bine făcută, și totuși subțirică și mlădioasă ca bambusul. Pielea puțin cam aspră îi dădea un aer ușor masculin, pe gustul lui Suga.

— Mama și tata se vor supăra! Cum să mi se întâmple una ca asta? Mi-e atât de rușine!

Nu se putea opri din plâns. În ciuda stării jalnice, se deslușea în glasul ei o energie, o vioiciune pe care Suga n-o avea la supărare. Îi plăcea. Din clipa aceea, n-a mai nutrit nici umbră de gelozie, ci dimpotrivă, doar dorința să se apropie de Yumi, să împărtășească aceeași soartă blestemată.

— Yumi, hai să ne ajutăm una pe alta, să fim ca niște surori! Chiar dacă nu-i cine știe ce de capul meu...

Yumi și-a îngropat capul în poalele lui Suga, fără să-i pese câtuși de puțin de coafura complicată.

Scanned by CamScanner

În seara respectivă, Yumi s-a dus la Suga în cameră și i-a povestit despre familia ei. Erau săraci. Doar soțul surorii ei lucra, la primăria de sector. Pe vremuri, tatăl ei fusese în slujba unui senior mai neînsemnat, iar mama, angajată la reședința acestuia. La îndemnul doamnei Sonoda, Yumi sosise la familia Shirakawa în speranța că avea să învețe manierele elegante. După cum se prezentau însă lucrurile, fata începuse să-i învinuiască pe-ai ei de a fi complotat cu bună știință, ca să se ajungă aici. Shirakawa îi promisese c-o să aibă grijă de ea și-o s-o adopte – la fel ca pe Suga –, numai că Yumi se îndoia că încăpățânatul ei tată avea să fie de acord. S-ar fi simțit cumplit de stânjenită dacă acesta s-ar fi înfățișat într-o bună zi, plângându-se de dezonoarea fiicei. Îi venea să fugă mâncând pământul, să se ascundă undeva și să n-o mai găsească nimeni.

Lacrimile de pe obraz și sprâncenele încruntate îi dădeau un aer ștrengăresc și nostim. Inima lui Suga s-a înmuiat, văzând că amărăciunea fetei nu era adâncită de ură, la gândul răului ce i se făcuse. A simțit-o mai aproape.

Întrunirea în scopuri filantropice a ieșit mai bine decât se așteptaseră cu toții. Spre înserat, Tomo și Etsuko s-au întors acasă, înaintea lui Shirakawa, invitat ca oaspete. Aduceau cu ele prăjituri și fleacuri cumpărate de el pentru cei de-acasă, care nu participaseră.

După ce și-a scos rochia de gală și a îmbrăcat un chimono ușor, din mătase galbenă, cu o jachetă

Scanned by CamScanner

subțire din mătase de Yūzen, Etsuko a intrat în camera lui Suga, vrând să-i povestească tot ce-și dorea aceasta și, mai ales, cum îi servise ceai Maiestății Sale, Împărăteasa.

— Știi, e drăguță, ca și Yumi a noastră, zise Etsuko.

De îndată ce rosti năzdrăvănia, privi în jur speriată. Dacă mama ei ar fi fost de față, ar fi certat-o cu siguranță pentru comparația nepotrivită. Tomo o educa atât de sever, încât Etsuko se simțea în largul ei doar cu Suga sau cu menajerele. Iar lui Suga îi plăcea nespus inocența cu care Etsuko se agăța de ea. Pentru că ea avusese o mamă care îi aranjase părul, îi cumpărase ornamente frumoase și o răsfățase, o compătimea pe această copilă care nu se putea manifesta în voie în prezența părinților și era mereu în gardă, lucru deloc firesc.

— Etsuko, o placi pe Yumi?

— Da, foarte mult!

— Mai mult decât pe mine?

— O, nu! Tu ești mai... Ba nu, vă plac pe-amândouă la fel.

Clătină din cap nedumerită. Suga părea puțin dezamăgită, dar fermecată în același timp de sinceritatea fetei. Doar când glumea astfel cu Etsuko se simțea ea însăși, trăind cu impresia că se întorsese în timp, la copilărie.

Pe Tomo o trecură fiorii când Suga veni s-o anunțe că Yukitomo o invita în dormitorul lui. Cu toate că, după întrunirea de la Rokumeikan, fusese

Scanned by CamScanner

binedispus, rugându-le să ducă darurile înaintea lui, când ajunse acasă, era furios. Tomo se obișnuise cu toanele lui și știa din experiență că, atunci când privea distant, când vena de la tâmplă îi pulsa, când încheieturile degetelor îi stăteau țepene și degetul mare îndoit, mai bine-l lăsa în pace, pentru că oricum n-avea cum să-l scoată din starea proastă. Numai că, în asemenea momente, avea obiceiul să solicite prezența soției, și nu pe a lui Suga, pentru a discuta problemele legate de avuția familiei. Tomo aprecia că-i oferea șansa de-a sta de vorbă în absența concubinelor, pentru că, o dată sau de două ori pe lună, aveau de luat împreună decizii importante. Îi displăcea însă profund că o chema pe ea ori de câte ori avea neplăceri și nu era în apele lui. Când intră în camera soțului, unde fuseseră pregătite două așternuturi, se simți ca un contabil așteptându-și superiorul să verifice registrele. N-avea pic de tragere de inimă să dea ochii cu el, tocmai acum, când era extrem de supărat și mai trebuia să lămurească și problema lui Yumi.

Cu două sau trei zile în urmă, Tomo primise o scrisoare de la tatăl fetei, scrisă cu pensula, în stil Chikage[1]. Începea cu formule de politețe, însă lăsa iute locul reproșurilor, aduse oarecum și lui Tomo, vizavi de schimbarea neprevăzută a situației lui Yumi. De ce îi violase Shirakawa fiica, deși avea deja o soție și o concubină? Împinsese lucrurile prea departe, abuzând de o tânără virgină, fără consimțământul

1 Stil de caligrafie impus de renumitul caligraf Chikage Katō (1735-1808).

Scanned by CamScanner

tatălui. Voia să știe cum avea de gând să compenseze păcatul comis, acum, că fata nu mai era pură, și-l anunța, prin intermediul soției, că intenționa să-i facă o vizită în curând, pentru a negocia condițiile. Tonul scrisorii părea slugarnic, dar se observa limpede nerușinarea cu care ataca subiectul.

Tomo aflase de la doamna Sonoda că tatăl lui Yumi știa prea bine ce i se putea întâmpla fiicei lui și că, în adâncul sufletului, chiar asta sperase. Pe Tomo o deranja felul cum punea problema, înțelegând că nu-l interesau decât banii, care le-ar fi făcut viața mai ușoară, dacă Yumi ar fi devenit concubina lui Shirakawa. Se deslușea pe alocuri mândria unui bătrân provenit dintr-o familie de samurai, chiar dacă de rang inferior, însă lui Tomo îi plăcuseră mai mult sinceritatea și caracterul deschis al mamei lui Suga, care nu ridicase nici o pretenție. I se părea, pur și simplu, mârșavă lăcomia ce răzbătea din spatele rândurilor frumos scrise. Rămăsese un timp cu scrisoarea în mână, având un zâmbet amar în colțul gurii.

Când a intrat în dormitorul lui Shirakawa, el îmbrăcase deja chimonoul de noapte. Stătea cu cotul rezemat de biroul de mahon și corecta cu roșu niște documente.

— De ce nu te schimbi? se răsti el.

Tomo ieși încet din încăpere, ca să se supună ordinului. El auzea clar foșnetul chimonoului, în anticameră. Își desfăcea pesemne *obi*-ul rigid de mătase. Lăsă pensula din mână, ca să asculte zgomotele monotone, și totuși puternice, ca niște valuri

Scanned by CamScanner

pe marea înspumată, în plină iarnă, ce-i evocau un trup și o voce familiare, după aproape douăzeci de ani de conviețuire. Invitau parcă la rememorarea unor scene care i se perindau repede prin fața ochilor – râuri de munte din regiunea natală și zăpezi mari, ce îngropau zonele nordice ale insulei Honshū, unde se mutase cu serviciul. Ca o umbră de care nu putea scăpa, Tomo avea să îmbătrânească încet-încet în casa lui, transformându-se într-un final în stafie. Îi percepea limpede voința glacială, care o făcea să răspundă prompt tuturor capriciilor lui. În adâncul sufletului, nu simțea față de ea decât ură. Spre deosebire de Suga și de Yumi, Tomo ridicase în jurul ei o fortăreață pe care nimeni n-avea s-o cucerească vreodată. Însă azi îl apăsa ceva pe suflet și-avea de gând să scape de încordarea obișnuită și să stea de vorbă cu soția lui în termeni amicali, ca odinioară.

De ce? Pentru că văzuse o stafie, în plină zi.

Deși îl însoțise pe comandantul general, Kawashima, la banchetul ținut în marele hol de la Rokumeikan, după întâlnirea asociației filantropice, nu-l interesaseră câtuși de puțin muzica occidentală și dansurile. Rămăsese pe canapea, ostoindu-și setea cu vin alb, în anticamera sălii de bal.

La un moment dat, cineva l-a bătut pe umăr. Întorcându-se, a dat cu ochii de un bărbat în redingotă, cu mustață în furculiță și cu privirea sfredelitoare. În colțul gurii îi flutura un zâmbet dușmănos, care voia însă să pară amabil.

Scanned by CamScanner

— Bună ziua, Shirakawa! Trebuie să vă mulțumesc pentru grija pe care mi-ați purtat-o în Fukushima.

Era tânărul Hanashima, discipol al renumitului politician din prefectura Fukushima, Hironaka Kōno[1], aflat în fruntea luptei pentru drepturile civile. Pe vremea când Shirakawa, la ordinele guvernatorului Kawashima, făcuse eforturi disperate să înăbușe mișcarea din Fukushima, Hironaka fusese prins și interogat, apoi judecat la Tokio și închis. Se zvonise că murise în închisoare. Hanashima se lăudase apoi pe toate drumurile că l-ar putea mânca de viu pe Shirakawa, și tot nu și-ar potoli foamea de răzbunare. Tânărul disperat și neglijent din acele timpuri arăta acum spilcuit și elegant, pieptănat cu cărare pe mijloc, mirosind plăcut a parfum, de parcă s-ar fi întors de curând din Occident. Era de înțeles că Shirakawa s-a minunat nespus de-o asemenea apariție.

Hanashima, țanțoș ca un cocoș, a izbucnit în râs. Era evident că-l încântase peste măsură faptul că reușise să-l uimească pe imperturbabilul Shirakawa.

— Nu-nțeleg ce vă surprinde! Pesemne ați crezut că m-am dus dintre cei vii, nu-i așa? Ce s-ar fi făcut oamenii dac-aș fi murit, în timp ce demnitari perfizi ca dumneata au rămas în libertate? Știți ce înseamnă candelabrele astea? Agonia prezentului guvern! Strălucirea dinaintea ultimului bal! Oricât vă veți strădui, Constituția va fi oricum promulgată într-un an sau doi. Că vă place sau nu, se va înființa

1 1849-1923.

Scanned by CamScanner

Adunarea Națională. Membrii ei vor fi aleși de popor, așa că se va termina cu demnitarii care-și fac de cap. Gata cu stăpânirea ticăloșilor și a slugarnicilor care nu-și urmăresc decât propriile interese! Democrația va ieși la suprafață.

Hanashima hohotea de râs în continuare, lăsându-l pe Shirakawa cu gura căscată. Stupoarea nu era în firea lui, însă pur și simplu rămăsese fără grai. Cele trei-patru grupuri mici din jurul lor nu contau. Pesemne că îi luau drept prieteni buni, pentru că Hanashima era în mare vervă. Shirakawa vedea perechile elegante alunecând ușor, în ritmul muzicii occidentale, pe dușumeaua strălucitoare a sălii de bal, sub lumina candelabrelor.

Cum naiba scăpase acest Hanashima cu viață? Fusese târât prin zăpadă, urlând disperat că nu putea respira, pentru că îl strângeau prea tare funiile cu care îl legaseră. Iar acum arăta splendid! I-a întors brusc spatele și a invitat la dans o tânără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie roșie, cu umerii goi. O făcuse anume, ca Shirakawa să se simtă stingher.

Abia cu patru-cinci zile în urmă, Kawashima – un om greu de intimidat – îi spusese, încruntându-se:

— Dacă nu ne impunem în cel mult doi ani, pierdem cu totul controlul asupra situației. Eu, personal, n-aș vrea să apuc ziua aceea.

Oare și-o fi dat seama și „demonul", care-și dirijase toată energia către înfrângerea campaniei populare pentru drepturile civile, că noua epocă se rostogolea spre ei cu viteza valurilor pe o mare învolburată? O fi înțeles că nu mai era nimic de

Scanned by CamScanner

făcut? Pe Shirakawa îl descuraja oarecum dispoziția actuală a acestui individ neînduplecat, practicând pe vremuri jaful la drumul mare, luându-le oamenilor casele și dărâmându-le, pentru a construi apoi, pe terenul astfel obținut, un drum prefectural, omul care nu se sinchisise câtuși de puțin de otrăvirea unei zone întregi, de-a lungul râului Watarase, cu deșeuri minerale, numai ca să facă să prospere mina de cupru de la Ashio. Toate în numele loialității față de stat!

Azi îl zărise și pe Taisuke Itagaki, președintele Partidului Liberal, ceea ce însemna că Hanashima făcea parte din grupul lui. La gândul înființării Adunării Naționale și al pozițiilor pe care aveau să le ocupe Hironaka și Hanashima, promovând drepturile civile pentru care luptau de atâta vreme, Shirakawa se vedea obligat să accepte că zilele în care el și birocrații lui domneau fără drept de apel urmau să apună în curând. Situația nu-i convenea câtuși de puțin și se simțea amenințat de un sfârșit similar cu cel de care avuseseră parte și alți oficiali influenți nu demult, unii dintre ei decapitați. Nu-i surâdea deloc o asemenea soartă.

Speriat oarecum, dorea să se pună la adăpost în brațele puternice și protectoare ale soției. Nu voia să le împărtășească lui Suga și Yumi emoțiile de-acum. Fetele erau doar două păsărele-n colivie sau doi peștișori într-un acvariu... Atât! Numai Tomo îi putea alina durerea și obloji rănile – femeia aceea mai puternică și mai energică decât el, odinioară în stare să ghicească orice necaz în sufletul lui, a cărei

Scanned by CamScanner

dragoste se făcuse țăndări. Văzându-l iritat, Tomo și-a încrucișat brațele, încercând să evite orice scânteie periculoasă. Aducerea unei noi concubine în casă, pe lângă Suga, o făcuse pe Tomo să se gândească la viitorul acesteia, fără să simtă nici urmă de gelozie. Puțin îi păsa!

În noaptea aceea, Tomo i-a povestit despre scrisoarea primită de la tatăl lui Yumi. Îi vorbea calm și cu ezitări, de parcă-i cerea imposibilul, având mare grijă să nu-l supere și să nu complice și mai tare lucrurile.

— Ambii părinți fac parte din familii de foști samurai, chiar dacă nu de rang înalt, și ne-am putea trezi cu ceva necazuri.

— Puțin probabil. Sonoda zicea că Mitsu, fata însoțitoare, se temuse chiar că nu va fi primită concubină. Mama lui Yumi, care a lucrat ca menajeră la reședința seniorului Toda, știa bine cum stau lucrurile. Cred că acum e vorba doar de onoarea familiei și, bineînțeles, de bani.

Shirakawa o fixa pe Tomo cu privirea și vorbea cu atâta detașare, de parcă fata n-avea nici o legătură cu el. Nu-l deranja atât problema în sine, cât faptul că Tomo nu se arăta deloc afectată de apariția lui Yumi, așa cum fusese când o adusese pe Suga.

— Cât? întrebă Tomo, privindu-l în ochi.

Și ea se simțea oarecum stânjenită de indiferența de care dădea dovadă la aflarea veștii că Yumi își pierduse virginitatea.

— La fel ca în cazul lui Suga, presupun, răspunse el pe un ton de gheață.

Scanned by CamScanner

Și adăugă cu un aer tranșant:

— Poate chiar mai puțin.

Un surâs batjocoritor îi flutura în colțul gurii, din care se putea înțelege că Yumi era mai neînsemnată, mai superficială, iar el își permitea să ofere un preț mai mic. Lumea n-avea să se schimbe numai pentru că el o iubise pe Suga având-o deja pe Tomo, și pe Yumi, având-o pe Suga. Și-a încrucișat brațele cu un sentiment de pustietate în suflet, încercând să lupte cu singurătatea care-l asalta precum un vânt rece, și-a rămas cufundat în întuneric.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL II

Luna în a douăzeci și șasea noapte

— Vin ricșele!

S-a auzit vocea tunătoare a unui participant la ceremonie, îmbrăcat în costumul tradițional potrivit pentru astfel de ocazii festive. Stătea nemișcat în fața porții, în vreme ce bărbații care trăgeau ricșele urcau cu repeziciune aleea mărginită de arbuști. Intrarea unde o așteptau pe mireasă s-a trezit brusc la viață, asemenea unui stol de păsări care-și ia zborul.

Doica Maki alăpta copilașul într-una din aripile clădirii. Agitația de-afară i-a stârnit curiozitatea. Și-a retras ușor brațul care-i servea drept pernă lui Takao, și-a acoperit sânul cu chimonoul, s-a ridicat și a ieșit pe verandă. Cu toate că rareori se despărțea de copil, Tomo i-l dăduse astăzi în grijă lui Maki, pentru ca tânăra mireasă, căreia copilul îi va spune cu siguranță „mamă" într-o bună zi, să nu fie deranjată de plânsetele lui chiar în noaptea nunții.

Privită de la etajul casei – care fusese înălțată pe o întindere de pământ în pantă lină –, marea de dincolo de Shinagawa, care se zărea clar în timpul zilei, se deslușea acum vag prin pâclă. Verdele copacilor prinsese o nuanță întunecată, de ambele părți ale pantei zărindu-se doar cireșii în floare, ca niște

Scanned by CamScanner

uriașe umbrele de soare liliachii. Ricșa miresei, precedată de cea a intermediarilor, își croia drum pe sub ei. Mireasa ținea capul plecat. Coafura complicată, plină de piepteni ornamentali și agrafe, se balansa greu, iar roșul chimonoului brodat era încântător. Lumina soarelui la apus, radiind galben-portocaliu, conferea cortegiului o frumusețe aproape nepământeană, eclipsând strălucirea felinarelor de pe stâlpii intrării și din mâinile slujitorilor care așteptau mireasa. Maki privea fermecată, cu senzația că mai văzuse scena cândva, în vis. Doar o clipă. Vraja s-a risipit repede, lăsându-i un gol în suflet. În ciuda podoabelor sale, i se părea că mireasa urma să ajungă nefericirea întruchipată.

Pesemne că nu știa mai nimic despre firea dificilă a tânărului stăpân. Lui Maki, a cărei căsnicie eșuase, îi era milă de mireasă. Angajată ca doică în urmă cu mai bine de un an, după ce febra puerperală o răpusese pe tânăra lăuză, a înțeles destul de repede situația complicată din familia Shirakawa.

Yukitomo Shirakawa și-a părăsit locul de muncă îndată după promulgarea noii Constituții. Atacul cerebral care provocase moartea șefului său, Kawashima, comandantul general al Poliției Capitalei, la vârsta de cincizeci de ani, a fost pesemne motivul principal pentru care Shirakawa s-a retras din activitate. Se bucurase de prietenia acestuia timp îndelungat și nu mai exista superior în fața căruia încăpățânatul Yukitomo să-și plece capul. De fapt, nu mai voia un nou stăpân și nici nu mai avea nevoie.

Scanned by CamScanner

Strânsese averi cât să-i ajungă pentru toată viața. În plus, crescut în spiritul confucianist și al artelor marțiale – așa cum îi ședea bine unui samurai de rang inferior al clanului Hosokawa –, nu se vedea în stare să accepte interesul tot mai mare al tinerilor birocrați din Guvernul Meiji[1] pentru noile cunoștințe venind din Occident sau tendința insidioasă de a învăța engleza și de a-și însuși legi străine.

Nu concepea sub nici o formă ca foștii subalterni să-l trateze cu condescendență, iar să rămână pe acel post fără sprijinul lui Kawashima ar fi fost nebunie curată, mai cu seamă dacă s-ar fi înființat Adunarea Națională și-ar fi venit la putere guvernul format din reprezentanți aleși. Asta ar fi însemnat că, mai devreme sau mai târziu, oameni întreprinzători ca Hanashima, pe care-l întâlnise la petrecerea din Rokumeikan, ar fi preluat conducerea noului regim. Pentru a evita asemenea riscuri, Yukitomo s-a retras de bunăvoie. Și-a cumpărat o casă mare, aproape de Gotenyama din Shinagawa, pe vremuri reședința unui străin, cu intenția clară de a-și asigura o fortăreață în care să trăiască fără să fie deranjat, pe care o considera, în același timp, mormântul ambițiilor sale năruite.

În casă, Shirakawa se comporta ca un despot, asemenea seniorilor de clan de pe vremuri. Nici Tomo, nici concubinele Suga și Yumi nu s-ar fi bucurat de o clipă de liniște, dacă n-ar fi fost obișnuite cu firea lui irascibilă. Etsuko se căsătorise, cu un an în urmă,

1 Revoluția Meiji a avut loc în anul 1868.

Scanned by CamScanner

cu un absolvent al Facultății de Drept, proaspăt întors de la studii din Occident.

Singurul din casă care nu se speria de Shirakawa era fiul său, Michimasa. Nu se înțelegeau deloc.

Născut la începutul căsniciei, la țară, Michimasa fusese crescut de o mătușă și un unchi din prefectura Kumamoto, în vreme ce Yukitomo se transfera de la un post la altul, în partea de nord-est a insulei Honshū. Când l-au adus la Tokio, să locuiască împreună, avea deja cincisprezece sau șaisprezece ani. Yukitomo s-a străduit să investească în educația lui: l-a înscris la o școală englezească și l-a trimis la Colegiul din Tokio. Era un tânăr obișnuit – nici prea deștept, dar nici prost –, însă din cauza firii dificile nu și-a făcut prieteni. Toată lumea l-a tratat cu dispreț atât la școală, cât și la colegiu. Așadar, până la urmă, s-a văzut nevoit să se închidă în cochilia lui.

Propria odraslă îi stârnea orgoliosului Yukitomo mai degrabă antipatie decât milă. Se simțea chiar rușinat că fiul lui – sânge din sângele lui – avea o asemenea fire.

Acasă, băiatul nu se așeza niciodată la masă cu tatăl lui. Mânca singur, într-o aripă dosnică.

— Nu poți trata un băiat ca pe un bărbat adevărat până ce nu devine independent de familie, zicea Yukitomo.

Tomo avea mai multe motive de îngrijorare. Suga și Yumi, deși menajere, locuiau în apartamentul stăpânului, în timp ce Michimasa împărțea o cameră, cu *tatami* îngălbenite de vreme, cu Seizō, nepotul de la țară găzduit de Shirakawa până la căsătoria acestuia. Lui Tomo îi venea să-și acopere ochii văzându-și

Scanned by CamScanner

fiul cum înfulecă orez, ținând bețișoarele cu stângăcie. Când Michimasa intra într-o încăpere unde se afla și Yukitomo, în ochii tatălui sclipea o luminiță ciudată, iar pe chip i se citea disprețul stârnit de mișcările neîndemânatice și zgomotoase ale fiului, de fruntea lui tâmpă și nasul mare, care i se părea că aduc cu o mască ridicolă, folosită în străvechile dansuri de la Curte. Atentă la orice schimbare în starea de spirit a lui Yukitomo, Tomo stătea ca pe ghimpi atunci când Michimasa se afla prin preajmă, de teamă ca acesta să nu spună vreo prostie, care să-l înfurie și mai mult.

Dacă Michimasa ar fi fost un tânăr normal, respins doar de tatăl său, Tomo i-ar fi ținut partea măcar în secret, ceea ce ar fi întărit legătura de dragoste dintre mamă și fiu. Numai că vorbele brutale și comportamentul lui necioplit o scoteau și pe ea din pepeni.

Tomo nu pricepea deloc cum de Michimasa – fiul ei și al lui Yukitomo – era incapabil să iubească pe altcineva în afară de propria persoană. O îngrijora această situație fără ieșire, imposibil de schimbat.

De ce avea un asemenea fiu? Să fi fost oare pedeapsa zeilor, pentru că-l lăsase să crească la țară, departe de ei? De aceea se transformase într-un monstru?

Tomo îl compara pe Michimasa cu copiii rudelor și cunoștințelor ei care, fără să fie ieșiți din comun, creșteau frumos, fără probleme. Încerca să afle unde greșise. În afară de faptul că-l lăsase în grija mătușii de la țară, ani de zile, nu se simțea vinovată cu nimic. Și tot nu înțelegea cum de crescuse astfel. În pofida nemulțumirilor ei, nu se plângea niciodată de

Scanned by CamScanner

Michimasa soțului ei sau lui Etsuko. Vina pentru lipsa lui de maturitate nu putea fi pusă decât pe seama propriului ei trup imatur, la vârsta de cinci-sprezece ani, când îl născuse. Aceasta putea fi cauza pentru care el rămăsese necopt la minte. Nu exista durere mai mare pentru o mamă.

Firește că Tomo și Yukitomo ar fi trebuit să-l iubească necondiționat, indiferent de părerea altora. Însă nici măcar Tomo nu mai era capabilă să-și reverse afecțiunea asupra lui, văzându-l cum rătăcește nepăsător prin viață: un adult cu minte de copil.

Singura soluție rămânea să-i aleagă o soție cu care să aibă copii și să ducă o viață de familie cât de cât obișnuită. Yukitomo dorea același lucru. Michimasa și-a găsit în cele din urmă o nevastă, iar cei ai casei îl tratau, cel puțin aparent, ca pe „tânărul stăpân", probabil și ca să nu păteze reputația familiei Shirakawa în ochii tinerei neveste.

Maki știa toate astea doar din spusele lui Seki și ale celorlalte menajere. Inițial, fusese tentată să judece greșit familia care nu-i acorda fiului cel mare drepturile cuvenite, însă treptat ajunsese să priceapă de ce chiar și părinții lui îl evitau. Se obișnuise cu severitatea lui Yukitomo, cu exigența lui Tomo, cu meticulozitatea lui Suga și Yumi, cu reticențele, toanele și hachițele tuturor, dar se simțea cu atât mai liniștită, cu cât Michimasa se afla mai rar prin preajmă. Tânărul ținea pumnii încleștați, era mereu pus pe harță. Când mânca, înfuleca lacom, ca un copil hămesit, iar când deschidea gura să vorbească, lumea se uita cu scârbă la el, de parcă emana un

Scanned by CamScanner

miros insuportabil. Simpla lui apariție le făcea tuturor pielea de găină.

De multe ori, pe Michimasa îl înfuria până și dragostea pe care Tomo și Yukitomo i-o arătau micuțului Takao. Îl privea pe copilașul din brațele lui Maki cu nepăsarea unui animal, lipsit de sentimente paterne, plin de furie și gelozie. Întotdeauna bombănea cu răutate:

— Zău că nu înțeleg la ce bun să-l îmbrăcați în fiecare zi cu lucruri curate! Ce atâta bătaie de cap pentru un amărât de copil?

Îl străfulgera cu privirea atât de crunt, încât lăsa impresia că e pe cale să-l strivească în orice clipă. Când îi vedea apucăturile, Maki avea senzația că o ura și pe ea și aproape îi părea bine că mama lui Takao murise, convinsă că nici o femeie de pe lume, fie ea păcătoasă sau sfântă, n-ar fi putut trăi fericită cu un asemenea om.

Miya, proaspăta mireasă, era fiica mai mare a unui cămătar ce locuia vizavi de Templul Zōjō. Tomo se gândise că singurul aranjament posibil ar fi fost cu o familie de comercianți, pe care să-i intereseze mai mult starea materială sau poziția socială decât firea viitorului mire. Și, ca primă soție, îi alesese o fiică de negustor de textile din Nihonbashi. Familia lui Miya aflase de la intermediari totul despre proprietățile familiei Shirakawa și cariera lui Yukitomo. Mama și fratele mai mare al lui Miya – ajuns cap de familie – nu voiau decât ca Takao să fie crescut de bunici și să n-o deranjeze cu nimic pe

Scanned by CamScanner

mama lui vitregă. Cuplul urma să locuiască în casa lui Shirakawa, iar după moartea acestuia, să-și consolideze venitul din uriașa avere imobiliară ce-i revenea lui Michimasa. Mamei lui Miya, mare amatoare de lux, i-au fost suficiente motivele prezentate, fiind gata să accepte copilul vitreg și lipsa de ocupație a mirelui. A mai încântat-o teribil și faptul că Shirakawa nu-i solicita fiicei sale trusou. Miya a venit îmbrăcată doar într-un chimono roșu, luat din magazinul tatălui ei, ale cărui mâneci erau mai scurte decât cele ale chimonoului alb de mătase, de dedesubt.

Tomo a fost pur și simplu șocată, văzându-și nora. Ea alesese cu multă grijă tot ce era mai frumos pentru Etsuko, de la gulerul chimonoului până la lenjeria de corp, și ar fi murit de rușine dacă socrii acesteia i-ar fi găsit vreun cusur și ar fi comentat nefavorabil. Nu pricepea cum de mama lui Miya, atât de cochetă și cu mult bun-gust, putuse fi atât de neglijentă cu propria copilă. Gândul că a doua soție a unui bărbat ca Michimasa se prezenta jalnic a făcut-o să-i fie și mai milă de Miya.

— Doamnă! strigă Suga, după ce Miya o luase spre încăperea unde avea să se țină nunta.

Arăta cu degetul spre chimonoul alb pe care-l împăturise, după ce-o ajutase pe Miya să se schimbe, în camera din capătul culoarului. Tomo s-a încruntat la vederea petei maronii de pe veșmânt și i-a zis apăsat lui Suga, pornind în urma lui Miya:

— Nu le mai spune slujnicelor. Aveți grijă de el, tu și Yumi. Strângeți-l și puneți-l bine. Miya s-ar

Scanned by CamScanner

simți îngrozitor dacă și-ar da seama că noi am observat.

Suga s-a întors și a rămas uimită, zărind-o pe Yumi, cu părul prins în coc rotund, în fața oglinzii, îmbrăcată în chimonoul roșu pe care tocmai și-l scosese Miya.

— Yumi, ce naiba faci?

Înaltă, cu fața ovală și sprâncenele groase, Yumi i-a răspuns în oglindă:

— Cam așa aș arăta dac-aș fi mireasă... Cam bărbătoasă, totuși. Îmi lipsește halebarda!

— Precum Shizuka, eroina din piesa pentru teatrul de marionete *Horikawa Youchi no Shizuka*, zise Suga, în glumă. Hai, dezbracă-te repede! Dacă apare stăpâna, dai de bucluc.

— Nu-ți mai face atâtea griji. Cele două gheișe din Shinbashi abia și-au început dansul festiv, așa că mai durează. Toată lumea cască gura. Suga, hai, probează-l și tu. Nu cred c-o să mai avem a doua oară-n viață șansa de a îmbrăca un chimono de mireasă.

L-a scos repede și l-a pus pe umerii lui Suga. Fata tremura de spaimă să n-o surprindă careva, dar nu s-a îndurat să și-l dea jos imediat. S-a ridicat încet, s-a îndreptat spre oglindă și s-a privit.

— E greu tare! Mie nu mi se potrivește la fel de bine, nu am alura ta.

— Ba da, îți vine minunat. Arată mult mai bine pe tine decât pe stăpâna cea tânără.

— Zău?

Suga se îndoia, însă părea încântată de compliment. Și-a aranjat frumos gulerul și s-a studiat

Scanned by CamScanner

atent. Îi plăcea roșul aprins al veșmântului brodat. Suga – fata cumpărată cu bani grei pentru a deveni concubina stăpânului – și Yumi – mai întâi menajeră, apoi ridicată la rang de concubină – nutreau o invidie aproape insuportabilă față de podoabele nupțiale care ajutau o femeie să devină soție în ochii societății. Invidia era cu atât mai mare, cu cât ele știau prea puține despre viață, fiind inițiate în ale dragostei de către Shirakawa și nepermițându-li-se să iasă în lume.

— Chimonoul ăsta parc-ar fi fost amanetat! Uite, mătasea roșie din interior e cam decolorată, zise Yumi, întorcând mâneca spre Suga.

— A mai fost purtat, nu-i așa? Sunt sigură că nici mireasa de dinainte n-a fost încântată de el.

— Cu atât mai puțin mireasa noastră, completă Suga, oftând și scoțându-și chimonoul.

N-ar fi fost cazul să fie răutăcioasă într-o asemenea zi festivă, dar nu-și mai putea stăvili ura pe care i-o purta lui Michimasa. Nu reușea să uite privirile disprețuitoare pe care i le arunca acesta, ca și cum ar fi fost un gunoi.

— Ai dreptate. Când te măriți cu un om ca el, la a doua nevastă, ultimul lucru la care te aștepți sunt chimonourile la mâna a doua. Mie nu mi-ar trebui în veci un asemenea bărbat. Puțin mi-ar păsa de banii lui sau de faptul că-i singurul băiat la părinți. Mă cutremură numai gândul c-aș putea s-ajung soția unui neghiob!

S-a scuturat și s-a strâmbat, de parc-ar fi simțit o insectă scârboasă umblându-i pe șira spinării.

Scanned by CamScanner

— De ce s-o fi născut așa, din niște părinți atât de răsăriți? Stăpânul mi-a spus cândva că nevasta-sa n-a fost coaptă când i-a dat naștere, la cincisprezece ani. N-avea cum să iasă un om normal. Tânăra mireasă e complet diferită.

— Seki spunea că fiul plătește pentru toate păcatele tatălui.

— Îngrozitor!

Suga s-a încruntat și o umbră parcă i-a întunecat chipul. Yumi nu se prea sinchisea de cele auzite, dar în mintea și inima lui Suga vorbele astea persistau ca niște spirite rele, purtătoare de blesteme și ranchiună. Pe Suga o dezgusta cumva nepăsarea cu care Yumi vorbea despre lucruri atât de înfricoșătoare. Nu înțelegea de ce, dar ea nu putea rămâne indiferentă.

După ceremonialul nupțial, în privirile lui Tomo se deslușea mila pentru noua nevastă a fiului ei: taciturnă, palidă, semănând cu o floare vlăguită de o pală puternică de vânt. Până și Yukitomo, care cunoștea bine femeile, părea tulburat la gândul răului pe care i-l puteau face vorbele și comportamentul lui Michimasa, în intimitate. De aceea, în loc să-i întoarcă spatele când îl vedea, se străduia din răsputeri să-i satisfacă orgoliul prin diverse plăceri, cunoscându-i gustul neostoit pentru extravaganță. I-a oferit ceasul elvețian de aur cu lanț de platină la care Michimasa râvnise multă vreme, îi comanda mâncare europeană de la restaurante renumite, făcea totul pentru a-l distrage de la bădărăniile lui obișnuite.

Scanned by CamScanner

Știa foarte bine că reproșurile și cicăleala n-ar fi avut nici un efect asupra fiului său. Reușea să-l potolească doar cu daruri și mâncare aleasă. Chiar dacă nu devenea nici mai sociabil, nici mai bun, măcar se abținea de la observații nepotrivite, care ar fi jignit-o profund pe tânăra lui soție.

După cum era de așteptat, Michimasa s-a arătat destul de binedispus, în felul său, iar starea de spirit a lui Miya s-a schimbat vizibil. Era mai veselă, râdea din toată inima, iar ochii îi sclipeau uneori de bucurie.

Deși în fotografii Miya nu păruse frumoasă, ca Suga sau Yumi, avea un farmec deosebit, datorat în mare parte tenului fin și pielii trandafirii, ca și zâmbetului viclean, care se strecura în colțul gurii ei expresive. O frumusețe trecătoare. Fiind mărunțică, mișcările îi erau grațioase, iar felul ei de a vorbi, cu naturalețea omului de rând, aducea un grăunte de veselie în atmosfera sobră a reședinței Shirakawa.

Tomo i-a remarcat prima farmecul aparte, ajungând s-o îndrăgească. Iar Miya s-a priceput de minune să-i intre pe sub piele. De exemplu, când se pregăteau să plece, după întâlnirea cu intermediarii, Miya s-a ridicat și i-a aranjat lui Tomo gulerul cu o gingășie care i-a dat viitoarei soacre iluzia că nora urma să-i înlăture masca rigidă ce-i acoperea mereu chipul. Iluzia pe care o întrezărea se putea asemui cu începutul dragostei dintre un bărbat și o femeie. Își dorea din suflet ca nunta să se petreacă mai curând. Etsuko, măritată cu un an în urmă, fusese crescută ca un giuvaier fără cusur, însă Tomo deslușea la noră duritatea cristalului. Suga, rezervată și suspicioasă încă de la sosirea ei în casă – ca o pisicuță

Scanned by CamScanner

frumoasă și-atât –, devenea tot mai ursuză, pe măsură ce trecea timpul. Yumi, realistă, departe de romantismul după care ar fi tânjit Tomo, arăta ca o floare de piersică – splendidă și veselă doar în aparență. Cum cele două concubine formau o barieră de netrecut între ea și Yukitomo, legăturile trupești dintre cei doi soți fuseseră definitiv tăiate. Cu deplină încredere în puterile salvatoare ale lui Amida Buddha, despre care-i pomenise mama ei când se dusese s-o viziteze, spera ca mugurii iubirii să înflorească din nou în viața ei, într-o bună zi. Avea doar patruzeci de ani, era sănătoasă fizic și psihic și i se părea absolut firesc să-și dorească relații intime cu un bărbat.

Nepermițându-și să aibă un amant, câtă vreme era căsătorită – codul ei moral îi interzicea așa ceva –, și-a îndreptat atenția, fără să-și dea seama, spre Miya. A ajuns să se uite la ea nu cu ochi de femeie, ci cu privirile pofticioase ale unui bărbat, vrăjită de trupul acesteia, care se potrivea perfect cu imaginea pe care Tomo și-o făcuse despre feminitate.

Un alt motiv pentru care Tomo ținuse ca Miya să devină a doua soție a lui Michimasa fusese grija pe care i-o purta nepoțelului Takao. Acesta își pierduse mama imediat după naștere. Obligată să-l crească ea însăși, în momentele în care se simțea complet dezorientată, Tomo își revărsa toată dragostea asupra copilașului. Chipul nevinovat, zâmbind senin fără să știe că nu mai avea mamă, îi stârnea o compasiune fără margini și totodată un sentiment înălțător, al reînnoirii permanente a vieții.

Socotindu-se vinovată că nu-și îndrăgise niciodată fiul, Tomo își privea nepoțelul, care se zbenguia

Scanned by CamScanner

neastâmpărat, cu o mirare crescândă. Nu se crezuse în stare să iubească atât de mult o odraslă a lui Michimasa. Și pe Yukitomo îl încercau aceleași sentimente. Takao nu-l enerva, spre deosebire de propriii copii, pe care-i trimisese odinioară cu Tomo în altă aripă a clădirii, ca să nu-l deranjeze cu scâncetele lor. Yukitomo îl lua din brațele lui Maki și-l ridica sus de tot, spunându-i:

— Takao[1], zboară! Hai, sus pe cer!

Deoarece domnul Shirakawa își manifesta deschis afecțiunea, Suga și Yumi se atașaseră și ele de „micuțul stăpân", Takao trecând din brațe-n brațe, mereu în centrul atenției. Cu Takao între ei, Yukitomo îi vorbea soției fără rezerve, firesc, ca odinioară, iar Tomo se simțea și ea în largul ei. Progenitura nevrednicului lor fiu, Michimasa, devenise mărturia tăcută a legăturilor de sânge dintre cei doi, de multă vreme soț și soție doar cu numele. Ideea asta îi fusese băgată-n cap și de mama ei, care se prăpădise în Kumamoto cu un an în urmă, puțin înainte de nașterea lui Takao.

Yukitomo îl iubea atât de tare pe Takao, încât a decis ca el să rămână moștenitorul legitim al proprietății Shirakawa, indiferent de ce alți copii aveau să apară pe parcurs. Așadar, poziția lui Takao în familie era de neclintit, atâta timp cât bunicii trăiau. Temându-se ca ei să nu moară subit, pe Tomo o îngrijorase posibila apariție a unei a doua soții a lui

---

1 *Taka* înseamnă „șoim", iar *o* este un sufix întâlnit în numele de bărbați.

Scanned by CamScanner

Michimasa, care să pună picioru-n prag și să acapareze totul. Miya trecuse și această încercare.

Tânăra s-a împrietenit cu toți ai casei în mai puțin de-o lună, fără nici un efort. Parcă era o floare ce atrăgea cu parfumul ei orice-i ieșea în cale. O plăceau nu numai Yukitomo și Tomo, ci și Suga și Yumi, de la care te-ai fi așteptat să fie geloase. Nu erau. Dimpotrivă, îi zâmbeau deschis, fără rețineri. Când îl vedea pe Takao în brațele lui Maki, Miya exclama încântată:

— Ce drăgălaș e! Dă-mi-l și mie să-l țin.

Îl lua în brațele-i subțiri și-l săruta zgomotos pe obrăjori. Ochii ei expresivi făceau mici crețuri când râdea. Yukitomo și Tomo erau fericiți că se comporta de parcă ar fi fost pruncul ei.

În zilele senine, Miya privea marea de la fereastra camerei de la etaj și se bucura de priveliște. Se simțea minunat aici, în locuința de pe deal, atât de diferită de casa părintească, înconjurată numai de clădiri.

Miya avea voce frumoasă și lumea o admira pentru felul cum cânta balade specifice teatrului de marionete, în stil *tokiwazu*. Într-o seară, s-a apucat să interpreteze călătoria spre moarte a nefericiților Osono și Rokusa, acompaniată la *shamisen* de Yumi, familiarizată cu acel stil. Pe când intona povestea lor tristă, cu o voce puternică, și totuși cuceritoare, sprâncenele i se arcuiau și gâtul alb i se încorda de suspine, încât părea că ea însăși devenise Osono. Ascultătorii impresionați trăiau muzica alături de ea. Spre sfârșitul baladei, Miya și-a despletit părul,

Scanned by CamScanner

trecându-și agale degetele prin el și ștergându-și cu un șervet fruntea asudată. În momentul acela, Michimasa, care băuse prea mult, a vomitat pe *tatami*. Slujitoarele l-au luat imediat și l-au dus în anticameră.

Miya s-a ridicat îndată, încruntându-se, însă Yukitomo i-a făcut semn să le lase pe slujitoare să se ocupe de bețiv. S-a așezat încântată lângă socrul ei.

— Permiteți-mi să vă torn sake. Presupun că balada mea i-a provocat greață tânărului stăpân.

Ținea sticla în palmă atât de seducător, încât Tomo, aflată lângă ea, a avut un șoc. Atitudinea nurorii sale îi amintea de gesturile unei tinere gheișe, proaspăt calificată în arta seducției.

— Nu-i adevărat! Ai cântat foarte frumos. Când te-am auzit, mi-am imaginat că sunt eroul baladei. Ce liniște e-n casa asta! Hai să bem! Presupun că-ți place, nu-i așa?

Yukitomo i-a întins ceșcuța lui și Miya i-a umplut-o. De când intrase în noua familie, se abținuse de la băutură, însă acum, la încurajările lui, a dat pe gât câteva ceșcuțe de sake. Încetul cu încetul, s-a îmbujorat toată, arătând ca o floare ale cărei petale stăteau să cadă. Suga i-a atras atenția lui Yumi, privind-o insistent.

Urmărind-o atent, Yukitomo a observat că Miya se simțea liberă, ca un fluture, acasă și în lume numai în absența lui Michimasa. Doar în acele momente era veselă și plină de viață. Ori de câte ori încercau să-i lase singuri pe proaspeții însurăței, Miya cădea

Scanned by CamScanner

într-o stare de melancolie și găsea repede un pretext ca să i se alăture lui Suga sau celor care îl slujeau pe Yukitomo.

Într-o zi, Yukitomo l-a trimis intenționat pe Michimasa să-i țină locul la o petrecere în aer liber, organizată de o companie de ciment. În lipsa lui, le-a dus pe Suga, Yumi și Miya să vadă irișii din renumita grădină Horikiri. Tomo a rămas să aibă grijă de casă.

Numeroase podețe din scânduri înguste, așezate în zigzag, traversau iazul cel mare din grădină. Apa era împânzită de frunzele verzi ale irișilor albi și mov, ce se legănau leneș în briza începutului de vară. Rândunelele atingeau în zbor oglinda apei, vrând parcă să se răcorească. Cele trei tinere, îmbrăcate în culori vii și cu pieptănături diferite, erau atât de frumoase, încât lumea se oprea fascinată, întorcând capul după ele.

— Parc-ar fi descins dintr-o pictură de pe vremuri, zise o bătrână, de-a dreptul vrăjită. Unde mai vezi trei tinere fermecătoare, printre irișii?

Miya chicotea veselă și se alinta. Auzind podețul scârțâind sub saboți, a scos un chiot, agățându-se de Suga și de Yumi, speriată:

— Ah! Se rupe!

Ajungând iar la mal, Yukitomo a ajutat-o să urce, săltând-o ușor. În momentul acela și-a amintit cu nostalgie de o gheișă ucenică de la Shinbashi, la fel de subțirică.

— Tânăra noastră stăpână nu-i duce dorul soțului când nu e cu ea, îi spuse Suga lui Yukitomo în

Scanned by CamScanner

noaptea aceea, prefăcându-se nepăsătoare. Arată ca o copiliță...

În cei zece ani de când îl slujea, Suga învățase să pătrundă în cele mai ascunse cotloane ale sufletului lui Shirakawa, fără să lase impresia c-o face intenționat. El n-a sesizat ironia din cuvintele ei. N-a răspuns la întrebare, dar zâmbetul șiret din colțul gurii îi trăda starea de spirit.

— De ce zâmbiți?

— Mă gândesc la Miya.

— Ce-i cu ea?

— Când râde, nu-ți amintește de cineva anume?

— Nu-mi dau seama.

— Seamănă cu femeile acelea din picturile erotice. Ți le-am arătat cândva, nu-i așa?

— Ah, da, răspunse Suga, înroșindu-se.

— Genul acesta de femeie poate fi soția ideală pentru un tâmpit ca Michimasa, dar...

Nu și-a terminat ideea, lăsând-o pe Suga să-și imagineze continuarea. I-a cuprins umerii reci și albi ca neaua, trăgând-o spre el. Fata s-a cuibărit la pieptul lui cuminte, convinsă, cel puțin aparent, de disprețul stăpânului pentru o femeie ca Miya.

Temerile lui Tomo fuseseră întemeiate.

Poate din pricina căldurii insuportabile, Miya, care suferise de pleurezie în vremea copilăriei, era foarte sensibilă și nu prea mai umbla prin casă. Slăbise vizibil și-și petrecea aproape tot timpul în dormitorul de la etaj. Într-o dimineață puțin mai răcoroasă, un zgomot alarmant s-a auzit dinspre

Scanned by CamScanner

camera unde locuia tânărul cuplu. Miya a țâșnit pe scări, cât pe-aci să se rostogolească, ciocnindu-se de Tomo.

— Mamă! țipă ea, izbucnind în plâns.

L-au auzit pe Michimasa tropăind sus și înjurând cât îl ținea gura, însă nimeni n-a avut curajul să se ducă la el. Tomo se arăta mirată, dar în realitate se așteptase la momentul acela, presimțind că o să vină, mai devreme sau mai târziu. A luat-o de braț pe Miya, care tremura și suspina, și a condus-o într-o încăpere dosnică. Încerca din răsputeri s-o calmeze, cerându-și iertare în numele fiului ei și căutând să afle motivul scandalului.

Inițial, lui Tomo i-a fost greu să distingă cuvintele, printre suspine.

— Ce proastă am fost! Nu mai pot! Nu mai vreau să stau cu el!...

Treptat, Miya s-a liniștit și a devenit ceva mai coerentă, plângându-se de comportamentul brutal al soțului ei. După cum bănuise și Tomo, Miya nu-l plăcuse pe Michimasa de la bun început, iar în vara asta, simțindu-se rău, devenise foarte sensibilă. Lui nu-i păsa deloc de starea ei de sănătate și o obliga să facă dragoste, noapte de noapte. I se supunea docilă, convinsă că împotrivirea l-ar fi ațâțat și mai mult. De câteva zile era la ciclu și, de obicei, în asemenea situații, îl refuza categoric, ceea ce se întâmplase și cu o seară în urmă. Dimineață azvârlise în ea cu tot ce-i picase în mână, amenințând-o și strigându-i că soția care nu-și ascultă bărbatul poate fi pedepsită prin lege. Miya era hotărâtă să se întoarcă în casa

Scanned by CamScanner

părintească, din ce în ce mai convinsă că într-o bună zi o va ucide.

Chiar dacă i se părea, pe ici-colo, că nora exagerează, Tomo îl considera pe Michimasa capabil de orice mârșăvie. Cu toate astea, încerca din răsputeri s-o convingă să rămână, cu promisiunea că va vorbi cu fiul ei și că violențele nu se vor repeta.

Miya, cea pe care o cunoscuse Tomo până atunci, părea o femeie blândă și sensibilă, însă acum arăta și se comporta cu totul neașteptat. Era cumplit de palidă și ochii ei migdalați priveau fără țintă, goliți de orice expresie. Tomo încerca să-și deschidă sufletul, s-o facă să priceapă cât de mult suferise și încă mai suferea din pricina grosolăniilor și vieții destrăbălate a lui Yukitomo, dar Miya părea surdă și indiferentă, preocupată doar de căsnicia ei nefericită, făcând-o pe Tomo să se simtă vinovată. Pe măsură ce i se destăinuia, vedea că Miya o consideră o țărăncuță orgolioasă și-atât, așa că pe Tomo a cuprins-o o dezamăgire profundă. Era furioasă că nu intuise de la bun început firea nurorii – o prefăcută, și nicidecum femeia cumsecade care-i cucerise pe toți cei din jur cu farmecul ei.

Părăsind încăperea, după ce mai încercase o dată s-o convingă pe Miya să rămână, Tomo s-a gândit cu îngrijorare că Yukitomo avea să se înfurie pe Michimasa și Miya, vărsându-și nervii pe ea. Așa se întâmpla mereu, când Michimasa făcea vreo trăsnaie, de parcă ar fi fost doar copilul ei.

Yukitomo era însă neașteptat de binedispus în dimineața aceea. Ieșise cu Maki în grădină, ca să-i arate lui Takao libelulele roșietice de pe firele de

Scanned by CamScanner

iarbă abia mijite. Când a văzut-o pe Tomo trasă la față, a lăsat copilul în grija lui Maki și a intrat în casă.

— Așadar, iar a făcut prostii, zise el cu o grimasă, înainte ca Tomo să apuce să deschidă gura. Am înțeles că-l tot amenință că se-ntoarce la părinți.

Se pare că Suga sau Yumi îl pusese la curent cu certurile celor doi, însă Tomo i-a povestit cu lux de amănunte cele aflate de la Miya.

Pe când o asculta cu atenție, Yukitomo încuviința din cap. După ce Tomo a rostit ultimul cuvânt, el i-a sugerat pe un ton neașteptat de blând că ar fi mai nimerit să-l trimită pe Michimasa la Echigo, vreo două săptămâni, decât să-i reproșeze ceva. În felul acesta câștigau timp, ca să se destindă atmosfera din familie. O rudă de-a lor, care lucra pentru o companie petrolieră, pornea a doua zi spre Kashiwazaki, așa că-l puteau ruga să-l ia și pe Michimasa. Tânărul ar fi vizitat zona de la Niigata până în insula Sado, având răgaz să cugete totodată la comportamentul față de soție. Michimasa s-ar fi bucurat astfel de experiențe noi, după care era înnebunit, iar Miya s-ar fi calmat și ar fi renunțat la gândurile negre. Pe Tomo a impresionat-o planul soțului ei. Spera din inimă că, odată ce îi găsiseră o soție lui Michimasa, și Yukitomo, care își considera fiul otrava vieții sale, avea să revină la gesturi tandre și la sentimentele cuvenite față de ea.

După plecarea lui Michimasa, Miya a rămas în camera ei vreo două zile, plângându-se că nu se simțea bine. Însă absența partenerului de viață i-a scos din cap ideea de a se înapoia în casa părintească, pentru că n-a mai pomenit de asta.

Scanned by CamScanner

Yukitomo a tras ușor ușa glisantă a camerei și s-a așezat lângă Miya. Nu era fardată și rămăsese în continuare cu capul pe pernă.

— Miya, ce-ar fi să vii cu mine, Maki și Takao la Enoshima? Înnoptăm acolo.

Miya s-a ridicat brusc, parcă înviorată de glasul lui.

— Enoshima! Grozav! Ce mult îmi plac magazinele cu suveniruri, mai ales obiectele făcute din scoici!

Miya s-a întors de la Enoshima în cu totul altă stare de spirit. Chipul îi radia de fericire și își recăpătase farmecul cu care-i cucerise pe toți ai casei. Povestea amuzată cum pescarul de la Chigogafuchi le procurase urechi-de-mare și melci turbo și cum, la magazin, Takao își apropiase de guriță cea mai mare scoică, încercând să sufle în ea[1]. S-a dus apoi în cameră la Tomo, cu o plecăciune adâncă.

— Vă rog să mă scuzați că mi-am ieșit din fire zilele trecute. Promit să nu vă mai supăr de-acum încolo.

Yukitomo a intrat în timp ce Tomo îl legăna pe Takao.

— Am impresia că Miya rămâne cu noi. I-am făgăduit că nu-l mai scăpăm din ochi pe Michimasa.

Când s-a înapoiat tânărul, zece zile mai târziu, era complet schimbat. Se purta frumos cu Miya și din

1 Unele scoici sunt folosite ca instrumente tradiționale de suflat.

Scanned by CamScanner

camera lor se auzeau deseori chicoteli. Yukitomo se arăta și el încântat de cum se-nțelegeau tinerii.

Deși furtuna părea să fi trecut, Tomo nu putea uita chipul răvășit și urât al lui Miya din ziua când o amenințase că se întoarce la părinți. Nu mai regăsea în ea nimic din fata pe care o crezuse până atunci sinceră și plină de sensibilitate.

Conform vechii tradiții, pe dealuri se strângea lume multă în noaptea de douăzeci și șase iulie. Se zicea că primul care zărea luna nouă apărând pe cer va avea parte de un noroc ieșit din comun. Figurile celor trei zeități – Buddha, Kannon și Seishi – urmau să se vadă în crai-nou.

Casa lui Shirakawa, care la răsărit dădea spre mare, era locul ideal pentru întâmpinarea lunii. Mare amator de petreceri, Yukitomo s-a folosit și de acest prilej pentru a se distra. A adunat în cele două camere de la etaj femei și bărbați, pregătiți să-și ocupe timpul în mod plăcut până la apariția astrului nocturn. Unii jucau cărți sau go, alții bârfeau, delectându-se cu gustări și sake. Se simțeau cu toții în largul lor, fericiți că petrec sub pretextul așteptării lunii.

Din când în când se mai ridica vreun oaspete și arunca o privire afară, de parcă și-ar fi amintit de scopul întrunirii, însă revenea îndată la cărțile de joc etalate pe *tatami*.

— N-o fi sosit momentul? Cred c-a trecut de ora unu.

— Nu încă. În ziar scria că luna răsare la unu treizeci și cinci.

— Sper din tot sufletul să n-o acopere norii tocmai atunci...

Scanned by CamScanner

Tomo a coborât să le spună slujitoarelor să mai aducă mâncare și băutură. În drum spre bucătărie, a aruncat o privire în camera lui Takao și a văzut-o pe Maki aplecată peste așternutul copilașului, vorbind în șoaptă cu Suga și Yumi.

Zărind-o pe Tomo, s-au întrerupt brusc, derutate. Lui Tomo i s-au părut toate trei foarte caraghioase, pricepând imediat, ca un șoc electric, ce se petrecuse.

Întorcându-se de la bucătărie, a dat peste Suga. Aștepta ca o umbră în capul scării.

— Doamnă... zise ea, încercând să-și înăbușe stingherealа.

— Ce s-a întâmplat, Suga? Ce tot șușoteați cu Maki?

S-au îndreptat amândouă, ca la un semn, spre veranda pustie.

Lumina din încăperile de la etaj se răsfrângea asupra tufișurilor verzi din grădină, iar vocile și chicotelile le-au făcut să tresară. Aerul tăios al nopții izbea pielea ca un duș rece.

— Doamnă, am fost pur și simplu contrariată. Tânăra stăpână...

Suga nu s-a simțit în stare să continue, parcă-și pierduse glasul. Tomo se chinuia disperată să-și învingă amețeala care o cuprinsese. A pus ambele mâini pe umerii tremurători ai fetei.

— Știu. S-a întâmplat ceva la Enoshima.

— Da, Maki... Maki a văzut cu ochii ei.

Îi clănțăneau dinții-n gură, în timp ce încerca să-i povestească. Miya stătuse cu Yukitomo și băuseră cot la cot. Apoi se văitase de zgomotul valurilor și ceruse să i se facă patul în aceeași cameră cu Maki

Scanned by CamScanner

și Takao. Fiindcă zisese că nu se mai ține pe picioare, Maki și o altă slujnică o duseseră în așternut și-i schimbaseră veșmintele.

Yukitomo se culcase în odaia din spate, despărțită de cealaltă încăpere printr-o pereche de uși glisante. Frântă de oboseală, Maki adormise buștean, dar, la un moment dat, se trezise în plină beznă, speriată de zgomotul valurilor care izbeau țărmul. La lumina palidă a lămpii, aruncase o privire spre așternutul de lângă ea. Constatase cu stupoare că Miya, pe care o crezuse beată moartă, dispăruse. Din camera alăturată auzise mișcări ritmice, parcă armonizându-se cu valurile ce înaintau și se retrăgeau. Vocea lui Miya era seducătoare, nazală, nu-și dădea seama dacă plângea sau râdea. Lui Maki aproape că i se tăiase respirația, părându-i-se că visează, dar râsetele nu încetaseră decât spre zori.

— Și-n seara asta... Tânăra stăpână a zis că e răcită și a plecat singură în aripa cealaltă a clădirii.

Suga tăcu.

Yukitomo se scuzase mai devreme și se dusese pe furiș la Miya.

Tomo vedea cu ochii minții chipul palid al lui Michimasa privind în gol. Juca o partidă de go la etaj, cu unul dintre oaspeți. Au trecut-o fiorii și i s-a făcut pielea de găină. Se gândea cu groază la ce s-ar fi întâmplat în caz că Michimasa i-ar fi descoperit. Nu-i venea să creadă că fusese atât de naivă, în pofida nenumăratelor experiențe jenante și totodată dureroase prin care trecuse, din pricina destrăbălării lui Yukitomo. Cum de crezuse că soțului ei îi mai rămăsese măcar un dram de bun-simț, încât să nu încalce cu nerușinare teritoriul interzis al

Scanned by CamScanner

căsniciei propriului fiu? De ce nu-și dăduse seama că orice femeie însemna pentru el un simplu obiect sexual? Din acest punct de vedere, Miya era pesemne mult mai atrăgătoare și mai versată decât Suga sau Yumi. Fierbea de indignare... o furie ce nu semăna câtuși de puțin cu gelozia care o încercase când soțul ei o înșelase cu Suga sau cu Yumi. Era un sentiment greu de definit: nici dragoste conjugală, nici ură, mai degrabă o mânie cumplită pe cuceritorul nesătul. Suga și Yumi, ba până și Miya îi stârneau mila.

— Uite-o! A ieșit!

— A, da! Luna din a douăzeci și șasea noapte!

Era mare agitație pe balconul de la etaj. Tomo și-a întors privirea spre mare. Luna se vedea și de la parter... un crai-nou subțirel, părând că răsare luminos din apă, ca o sprânceană arcuită. Și-a amintit că, în copilărie, i se povestise despre apariția lui Buddha și a celor doi însoțitori ai săi pe semicercul argintiu, însă numai credincioșii îi puteau distinge. Să fi fost oare adevărat? Siluetele strălucitoare ale celor trei divinități chiar se dezvăluiau ochiului omenesc? Lui Tomo nu-i venea să creadă că așa ceva s-ar putea petrece în lumea pământească, urâtă și plină de amărăciune. În clipa aceea, i s-a părut că nu pe Buddha îl vede, ci o pereche de fluturi albi, bătând voioși din aripi unul lângă altul, în lumina palidă a lunii.

Scanned by CamScanner

Panglica liliachie

Cei care se ocupau de casă susțineau că altarul budist era mult prea mic și uzat pentru dimensiunile acesteia.

Era pesemne vechiul altar pe care Shirakawa, ca funcționar guvernamental, îl cărase după el de colo-colo, ori de câte ori se transferase cu serviciul. Urna conținea cenușa mamei sale, care se stinsese din viață în Țara Zăpezilor[1], unde Yukitomo lucra la vremea aceea. În contrast cu altarul sărăcăcios, blazonul familiei incrustat în aur împodobea ușile glisante ale dulapului de alături. Aici își ținea Tomo, la adăpost, socotelile și documentele privind casele și terenurile închiriate. Dețineau câte-un pogon în Shiba, Nihonbashi și Shitaya, construcțiile acoperind cam șaptezeci la sută din suprafață. Chiriile și taxele erau considerabile. Problema rău-platnicilor se rezolva de cele mai multe ori în instanță. Supravegherea afacerilor nu se dovedea câtuși de puțin o treabă ușoară. Fiecare proprietate își avea agentul ei, însă proprietarii nu-și permiteau să lase totul în seama lor. Așadar, Tomo discuta cu ei cel puțin o

1 Partea de nord a insulei Honshū.

Scanned by CamScanner

dată pe lună, ca să țină evidența exactă a cheltuielilor și veniturilor.

Bărbatul care stătea acum de cealaltă parte a biroului, în fața seifului, nu era agent, ci mai curând un secretar al ei. Tomeji Iwamoto, fiul vitreg al surorii mai mari a lui Tomo, venise cu câțiva ani în urmă la Tokio din Kumamoto, sperând ca Shirakawa să-l ajute să-și găsească o slujbă.

El ținea corespondența și contabilitatea, câștigându-le încrederea lui Tomo și Yukitomo prin cinste și modestie. La nevoie, se ocupa și de problemele și tranzacțiile mai complicate, ce nu puteau fi încredințate agenților.

Încheind scrisoarea adresată unui chiriaș care nu-și plătise datoriile de mai bine de un an și, pe deasupra, mai cerea și despăgubiri pentru mutare, Iwamoto i-a înmânat-o lui Tomo. Ea a citit-o cu atenție, apreciind scrisul îngrijit, contrastând izbitor cu înfățișarea lui modestă și necizelată.

— Îți mulțumesc. Îmi este mult mai ușor de când nu mai trebuie să scriu asemenea scrisori. Sunt prea complicate pentru o femeie... și a scăpat și unchiul tău de ele, zise Tomo cu un zâmbet în colțul gurii, întinzând mâna după pipă. Afacerile cum îți merg? Ceva clienți noi? continuă ea.

— Nu mă plâng. Chiar zilele trecute am primit o comandă serioasă de la Ministerul Finanțelor. Au cerut atât de multe coșuri de răchită, încât abia am reușit, trei persoane, să onorăm cererile la timp.

Zâmbetul nu-i părăsea chipul. Vorbea rar, cu un accent provincial, și impresiona prin gesturile blânde și simple. Cu ajutorul familiei Shirakawa, își pornise

Scanned by CamScanner

o afacere personală în urmă cu un an: vindea cutii și coșuri de răchită în Tamurachō, din cartierul Shiba. Avea o îndemânare ieșită din comun. Pe vremea când locuia la țară, împletise coșuri pentru trusourile tuturor mireselor din vecinătate. Așa se explica faptul că Shirakawa îi furnizase capital, sperând că avea să se descurce bine într-un domeniu în care competiția nu era acerbă.

— Grozav! E nevoie de ani de zile ca să ai parte de un negoț prosper, așa că nu te lăsa.

— Aș vrea să vă mulțumesc pentru tot. Nu-mi rămâne decât să vă slujesc, pentru a vă răsplăti bunătatea.

Cu pipa între dinți, Tomo îl fixa insistent pe Iwamoto, cum stătea cu mâinile pe genunchi și-și bălăngănea capul aidoma unui urs.

— Ar fi cazul să te căsătorești, să-ți întemeiezi un cămin, zise Tomo ca pentru sine.

— Nu cred că m-ar vrea cineva…

Zâmbi oarecum stânjenit, iar roșeața de pe chipul negricios îi trăda emoția.

— Cum să nu! Sunt destule femei. Totul e s-o găsești pe cea potrivită.

Tomo tăcu, pierdută în gânduri. Părea c-o frământă ceva. Simțindu-se stânjenit, Iwamoto strânse hârtiile de pe birou, ridică din sprâncene și făcu o plecăciune adâncă.

— Mă duc să-mi văd de treburi. Vă rog să trimiteți după mine, dacă aveți nevoie.

— Trebuie să pleci așa repede? Ai mult de lucru?

— Nu chiar, magazinul…

Scanned by CamScanner

— Atunci, șezi. Aș dori să discutăm puțin despre căsătoria ta.

Tomo împinse măsuța și apropie vasul cu jăratic de Iwamoto.

— Hai, încălzește-te un pic!

— Vă mulțumesc.

— Știi, vreau să te-ntreb ceva, dar sper să rămână între noi. Ții ca fata cu care te căsătorești să fie neprihănită?

— Poftim?

Iwamoto miji ochii într-un fel ciudat și-o privi țintă pe Tomo.

— Adică... te-ar deranja dac-ar mai fi avut vreo legătură?

— Vreți să spuneți, dac-a fost căsătorită?

— Nu, nu chiar căsătorită...

Tomo tăcu și zgândări cărbunii cu vătraiul. Într-un târziu, ridică ochii și preciză:

— De fapt, mă gândesc la Yumi.

— Yumi? se miră la culme Iwamoto, privind în gol.

Cu ceva vreme în urmă, făcuse o vizită familiei Shirakawa. Parcurgând coridorul lung ce despărțea încăperile din față, le văzuse pe Yumi și Suga aranjând lăcrămioare într-o vază de bronz.

— Domnul Shirakawa e plecat? întrebase el.

— Da, la casa cea nouă din Tsunamachi, îi răspunsese Yumi veselă, mânuind cu îndemânare foarfeca de flori. Cu Takao și doica. Presupun că vor rămâne acolo peste noapte.

Michimasa se mutase în casa din Tsunamachi în urmă cu un an. În acea zi de care-și amintea azi,

Scanned by CamScanner

Yumi îi făcuse o plecăciune scurtă, fără să-și ridice privirea de la frunzulițele lăcrămioarelor. Deși nu la fel de încântătoare ca Suga, Yumi îl atrăgea mai mult prin firea ei deschisă și prietenoasă, deosebindu-se de Suga – mereu distantă și posomorâtă. La propunerea neașteptată a lui Tomo, a simțit un soi de neliniște. În momentul acela și-a dat seama că tresărise când trecuse pe lângă Yumi.

Iwamoto se uita uimit la Tomo, pe când aceasta încerca să-i vorbească despre Yumi și împrejurările care făcuseră posibilă căsătoria fetei.

Generații în șir, cei din familia lui Yumi fuseseră vasali ai unui senior neînsemnat, Toda, însă după Restaurația Meiji sărăciseră brusc. Yumi venise la Shirakawa ca menajeră, la vârsta de șaisprezece ani, ajungând curând concubina stăpânului, la fel ca Suga înaintea ei, în schimbul unei sume considerabile. Yukitomo o adoptase și pe ea, vrând să-i asigure părinții că n-o angajase doar ca să-și facă de cap cu o tânără respectabilă, pe care apoi s-o abandoneze. Privit ca o pată pe blazonul familiei, gestul n-avea cum să treacă neobservat, fiind greu de conceput că o fiică adoptată devenea concubină. Mai mult decât atât, lui Tomo îi displăcuse profund ideea de a se impune restricții fetelor, în cazul în care acestea și-ar fi găsit soți.

Sora mai mare a lui Yumi, Shin, al cărei soț fusese adoptat de familie, dar se prăpădise curând după nuntă, vizitase familia Shirakawa de Anul Nou, cu rugămintea de a-i îngădui lui Yumi să se întoarcă

Scanned by CamScanner

acasă. O implorase pe Tomo să facă uz de toate mijloacele pentru a-l convinge pe domnul Shirakawa să-i dea drumul. Îi explicase că familia lor avea să rămână fără moștenitori, dacă nu luau măsuri cât mai repede. Yumi fusese concubina stăpânului timp de zece ani, dar sosise momentul să se mărite și să aibă copii. Shin avea să-l adopte pe unul dintre ei.

— E-adevărat c-aș putea înfia un copil, dar nu ne permitem. De aceea am decis s-o măritățm pe Yumi.

— Yumi e de acord? întrebase Tomo.

— Păi, știu eu...

Răspunsul fusese vag, însă Tomo intuise pe loc ce-i spusese Yumi surorii sale.

În după-amiaza următoare, Tomo a rugat-o pe Suga s-o ajute să scoată niște lucruri din magazie. Yumi era ocupată să-i pregătească stăpânului cerneala, în camera de zi.

După ce Suga a coborât de pe rafturi cutiile cu măsuțe și vase pe care i le ceruse, Tomo a descusut-o în legătură cu Yumi. În pofida faptului că gelozia ar fi fost firească în cazul lor, fiind concubinele aceluiași bărbat, ele nu dăduseră niciodată vreun semn de rivalitate. Pesemne pentru că erau suficient de tinere pentru a-i fi fiice. Deși le era recunoscătoare, pentru că o scutiseră de certuri și dispute inutile, pe Tomo o uimea resemnarea cu care cele două își acceptaseră soarta. Totuși, în cazul de față, i se părea mai înțelept să se asigure de sentimentele lui Yukitomo și Yumi, trăgând-o de limbă pe Suga.

Îngenuncheată lângă o cutie cu o măsuță lăcuită, Suga își plecă ochii, în timp ce-o asculta pe Tomo.

Scanned by CamScanner

— Stăpânul va fi cu siguranță de acord. De fapt, el însuși a sugerat ca Yumi să-și întemeieze un cămin, spuse Suga posomorâtă.

Așa cum stătea, cu spatele la soare, chipul îi era umbrit, însă ochii îi sclipeau melancolici. Tomo avea senzația că Suga e plină de resentimente.

— Cred că, de la bun început, soțul meu te-a plăcut mai mult pe tine decât pe Yumi. Nu și-o fi schimbat gusturile în ultima vreme, nu-i așa?

— M-a plăcut pe mine?...

Suga tresări, fără să vrea, și-și frecă alene palmele de genunchi.

— Mi se pare de necrezut. Yumi e atât de plină de viață! Presupun că s-a săturat să fie tot timpul pe locul al doilea.

Pronunțând „pe locul al doilea", în tonul lui Suga s-a deslușit o greutate ca de plumb, care a frapat-o pe Tomo. Și-a amintit de zilele în care căutase la Tokio o fată potrivită pentru Yukitomo, la cererea expresă a acestuia, pe care i-o dusese apoi la Fukushima, unde lucra pe-atunci. Tomo simțea că nu doar soțul ei era vinovat de transformarea încântătoarei victime într-o fată apatică, închisă în ea ca un vierme de mătase în cocon, mai tot timpul mohorâtă.

— Noi ne-am resemnat cu „locul al doilea", dar mi se pare absolut oribil când cele care nu sunt ca noi se comportă la fel.

O lacrimă mare se prelinse pe sub pleoapa lui Suga și-i căzu în poală. Ea o acoperi cu degetul și rămase cu privirea plecată.

Scanned by CamScanner

— Vă referiți la Tsunamachi, nu-i așa? Nici nu știți cât de îngrijorată am fost. Sper că mă înțelegeți și pe mine...

Tomo oftă din rărunchi, cu ochii la degetul lui Suga, de parcă o durea lacrima de sub el.

Suga făcuse aluzie la pasiunea lui Yukitomo pentru nora lui. Miya locuise cu ei, în casa cea mare, până ce născuse primul copil... câțiva ani buni, în care Tomo trăise adevărate coșmaruri la gândul că Michimasa ar fi putut descoperi relația dintre tatăl și soția lui. Simțindu-se prea înstrăinată de el, Tomo nu fusese în stare să ia măsuri ca legătura acestora să nu devină publică. De aceea, o rugase pe Suga, de nenumărate ori, să stea cu ochii pe ei.

— Sunt neputincioasă când e vorba de Miya. Vă rog pe tine și pe Yumi să vă comportați în așa fel, încât lui să nu i se aprindă prea tare călcâiele.

Suga clătinase din cap de fiecare dată, amărâtă.

— Ce pot eu să fac? întreba ea îndurerată. Tânăra stăpână s-a născut să fie gheișă sau curtezană. Știe exact cum să-l țină sub vraja ei. Nu ne comparăm cu ea.

Ca toți afemeiații, Yukitomo era înnebunit după aventurile amoroase. Pe Miya o iubea acum cu aceeași pasiune cu care o iubise la început pe Suga. Iar pe Miya o încânta mult mai mult socrul decât smintitul ei soț. Ori de câte ori Yukitomo le acorda ostentativ atenție lui Suga și Yumi, părând mai distant cu ea, Miya își dădea frâu liber sentimentelor, în prezența lui Tomo și Suga.

Lucrurile se complicaseră atât de tare la un moment dat, încât Yukitomo înțelese, la sfatul soției,

Scanned by CamScanner

c-ar fi mai bine să-i mute pe tineri pe strada Tsunamachi, în cartierul Mita, unde-i putea vizita ori de câte ori avea chef. Ceea ce se și întâmplase, cu un an în urmă. De fiecare dată, Takao și doica lui îl însoțeau. Cu acele prilejuri, Yukitomo îi făcea lui Michimasa un dar substanțial în bani, iar acesta pleca fericit la teatru sau într-o excursie de-o zi. Doica și slujitoarele primeau de asemenea liber, luând copiii cu ele. Astfel, Yukitomo și Miya rămâneau singuri. Femeile, care pricepuseră imediat ce se petrecea, așteptau cu nerăbdare vizita stăpânului cel mare, pentru suma considerabilă cu care le răsplătea tăcerea. Michimasa nu bănuia nimic necurat și se bucura de escapade ca un copil.

Doica și Maki au avut apoi grijă ca întâmplările să ajungă la urechile lui Suga și Yumi. La rândul lor, acestea i le aduceau la cunoștință lui Tomo.

La început, lui Tomo i-a fost oarecum milă de Suga. Însă apoi și-a dat seama că aceasta îi povestea totul lui Yukitomo și, de aceea, s-a hotărât să nu-i mai asculte văicărelile, mai ales că era obligată să suporte și toanele soțului.

Cum Yukitomo se apropia de șaizeci de ani, considera că Yumi, la care nu ținuse niciodată ca la Suga, devenea treptat o povară. Așadar, începuse să-i bată numeroase apropouri străvezii, sugerând că s-ar cădea să plece de la ei și să se căsătorească. Yumi gândea la fel. Cel puțin asta înțelesese Tomo din lamentările oarecum incoerente ale lui Suga, care lăsa întotdeauna impresia că ascunde ceva.

Dacă Yukitomo și Yumi gândeau astfel, nimeni n-avea motive de împotrivire. O scoteau pe Yumi

Scanned by CamScanner

din registrul familiei Shirakawa și fata se întorcea liniștită la casa părintească. Punându-se la socoteală și banii cheltuiți pe îmbrăcăminte și lucruri personale în cei aproape zece ani, toată lumea trebuia să fie mulțumită. Și totuși... prevăzătoarei Tomo i-a venit o idee.

În cazul în care Yumi revenea la părinți și se căsătorea, s-ar fi abținut ea să-i dezvăluie soțului relația nepermisă dintre Yukitomo și Miya? N-ar fi avut nici o importanță dac-ar fi fost o slujnică oarecare, dar o presupusă fiică adoptată să răspândească o asemenea bârfă... Ce pată neagră pe numele Shirakawa!

Dacă urma totuși să se căsătorească, n-ar fi fost mai bine să rămână cumva în familie? Întorcând situația pe toate părțile, Tomo și-a amintit de cineva aflat la-ndemână, de nepotul ei, Iwamoto. Era convinsă că acesta avea să fie de acord cu orice propunere de-a ei.

Iwamoto cunoștea statutul de concubină al lui Yumi. Știa că asemenea fete coseau și făceau mâncare. În plus, felul ei simpatic de-a fi, ușor băiețos, precum și aspectul fizic, fața ovală și frumușică, îl atrăgeau. La fel și veșmintele ei, care i se păreau atât de alese. Tomo i-a făcut propunerea fiind aproape sigură că va fi acceptată. Dacă Yumi obiecta, trebuia să se resemneze, dar, observând-o cu atenție, bănuia că fata n-avea să facă nazuri.

După cum se așteptase, Iwamoto s-a arătat deosebit de încântat de eforturile lui Tomo de a-l căpătui. Născut în prefectura Kumamoto, într-o familie de samurai săraci, și familiarizat din copilărie cu

Scanned by CamScanner

povești despre servitori care primiseră drept neveste slujitoare dezvirginate de stăpâni sau despre concubine ale vasalilor importanți măritate cu samurai de rang inferior, Iwamoto nu se simțea nici insultat, nici dezgustat de ideea căsătoriei cu femeia care-i fusese metresă lui Yukitomo – unchiul și binefăcătorul său.

Părinții lui Yumi au fost impresionați de grija pe care i-o purta Shirakawa fetei lor, considerând că unirea conjugală cu nepotul stăpânei, Iwamoto, însemna strângerea legăturilor cu familia acesteia. Yumi era suficient de tânără ca să-i fie fiică lui Shirakawa. Pe de altă parte, pe lângă nevastă, acesta mai avea o concubină, sosită înaintea ei. Se putea spune că Yumi se afla acolo mai degrabă pe post de cameristă, cu toate că firea ei plăcută și deschisă ar fi calificat-o drept o concubină mai potrivită decât Suga. Însă ea nu dovedise vreodată meschinărie, neîncredere ori invidie, fapt care o scutise de atitudini ostile, lăsând-o mai în umbră.

Yumi a fost de acord de la bun început să-l ia de soț pe Iwamoto. Pentru că deseori făcuse haz de gesturile lui stângace, de mișcările calculate și accentul de provincial, lui Suga i se părea ciudat că n-o deranjează partida.

— Sunt tare curioasă dac-o să se împace cu Iwamoto, îi spuse ea lui Yukitomo.

— Nu e cazul să te-ngrijorezi. Yumi se înțelege bine cu toată lumea, răspunse el cu un zâmbet lipsit de ranchiună, apărut pe obrajii roși de urmele depravării.

Scanned by CamScanner

— Nimic nu vă tulbură, zise Suga supărată, privindu-l cu tristețe.

— Vrei și tu să te căsătorești? Presupun că te-ai săturat să ai grijă de un bătrân ca mine.

— Nu-mi stă-n fire să iau taurul de coarne.

Voia să pară indiferentă, însă era limpede c-o deranja faptul că nu se vedea în stare să dea glas gândurilor ce-o asaltau.

„Eu nu sunt capabilă să mă comport ca tânăra stăpână.“ „Pe mine nu m-ați învățat cum să duc de nas bărbații.“ „Eu n-am *acel talent* și de aceea voi îmbătrâni fără să-mi întemeiez propriul cămin, la cheremul unei femei severe ca stăpâna.“

În pofida faptului că se simțea în largul ei cu el, Yukitomo îi era și tată, și stăpân, o persoană mult prea importantă în viața ei ca să-și permită să-l atingă prin vorbe ce l-ar fi putut răni.

Amintindu-și de felul cum se comporta Miya, cu câtă nerușinare îl lingușea, cum chicotea veselă și i se adresa pe un ton mieros cu „papa“, Suga simțea un fel de gelozie, diferită totuși de cea a femeilor cărora li se fură bărbații.

Cu o seară înainte de întoarcerea lui Yumi la părinți, cele două au primit de la Yukitomo permisiunea să-și întindă așternutul în aceeași încăpere.

Stăteau de vorbă, privindu-se melancolic la lumina palidă a lămpii. Își sprijiniseră gâturile de suporturile de lemn care le serveau drept perne, pentru a-și proteja pieptănăturile sofisticate.

Scanned by CamScanner

Martie se apropia de sfârșit. Ploua mărunt, iar în aer plutea o umezeală apăsătoare.

— Mă întristează gândul că mâine-seară nu vei mai fi aici, zise Suga mâhnită.

De când aflase că Yumi urma să se căsătorească, știa că aceasta va pleca din casă, mai devreme sau mai târziu. Acum, că momentul despărțirii se apropia, în ochii lui Yumi se deslușea îndrăzneala puiului de pasăre care, bătând puternic din aripi, se avântă să-și ia zborul din cuib pentru prima oară. Suga rămânea singură, conștientă de zădărnicia vieții pe care continua s-o ducă în captivitate.

— N-ai motive de tristețe. Ești înconjurată de o mulțime de oameni. Fii convinsă că eu o să mă simt mult mai singură în căsuța de la țară, doar cu sora mea.

Yumi părea veselă și încerca s-o încurajeze pe Suga, însă aceasta rămase cu privirile pironite pe chipul fetei. Într-un târziu, spuse ca pentru sine:

— Singurătatea ta va fi cu totul altfel. După ce pleci, eu voi rămâne aproape izolată aici... asta vreau să zic. Tu ești mult mai puternică decât mine, Yumi.

— Puternică? Eu? se miră Yumi, ridicând din sprâncene. Nicidecum! Ideea de-a pleca de-aici îi aparține stăpânului. Susține că trebuie să m-așez la casa mea înainte să-mbătrânesc. Sună frumos, de parcă s-ar sinchisi de mine, dar...

Și-a lărgit puțin la gât chimonoul de noapte, cu model de coadă de rândunică, și-a rezemat bărbia în cot și s-a apropiat de Suga.

— Dacă n-ar fi vrut să se descotorosească de mine, crezi c-ar fi invocat un asemenea motiv? Dacă ne gândim că noi n-am fi în stare să ne debarasăm

Scanned by CamScanner

de un veșmânt sau de un ac de păr pe care l-am prețuit cu-adevărat... Nu crezi? Așa se-ntâmplă și cu bărbații. Dacă tu ai fi fost în locul meu, nu te-ar fi lăsat să pleci. Ține mai mult la tine.

— Nu-i adevărat. În momentul de față, îl interesează doar tânăra stăpână din Tsunamachi. Știai, nu-i așa?

Suga s-a întors pe burtă. Vocea îi tremurase când rostise numele lui Miya.

— E-adevărat, însă ea este soția tânărului stăpân. Chiar dacă se va distra cu ea o vreme, nu-și va permite niciodată să-și afișeze relația în public. Domnul Shirakawa îmbătrânește pe zi ce trece, pe când doamna este tot mai stăpână pe gospodărie. La nevoie, tu ești aceea de care nu se poate dispensa. Eu am devenit persoana de care nu mai are nevoie, de când s-a încurcat cu tânăra stăpână... evantaiul pus deoparte la venirea toamnei.

Fredonă un fragment dintr-o melodie *tokiwazu* și râse ușor. Autoironia nu știrbi cu nimic chicotitul vesel, dar nici nu-și făcu efectul dorit asupra lui Suga.

— La urma urmei, nu mai e tânăr, murmură Suga fără vlagă. Am impresia că s-a cam săturat de Tsunamachi. De fapt, dacă tu pleci, mie-mi rămâne ca sarcină în plus doar să-i fac supă de pește și să-i dau să bea cinci-șase gălbenușuri crude. Asta am ajuns eu – slujitoarea îndrăgită până la moarte. Când privesc lucrurile astfel, te invidiez că pui punct situației de-aici. Dacă te măriți cu domnul Iwamoto, o să ai pesemne copii și-o să ieși în lume cu capul sus.

— Dar să știi c-o să duc dorul zilelor în care n-aveam probleme cu banii. Tu ai fost primită în

Scanned by CamScanner

familie la vârsta de cincisprezece ani. Așadar, te-ai confruntat cu mai puține greutăți în viață decât mine. Când mă gândesc la perioada în care n-aveam bani nici de mâncare, mi-e și teamă să mai plec. Mă rog, m-am obișnuit să iau lucrurile așa cum mi se dau. Sunt puternică, dar nu foarte solidă. O să mă descurc totuși, însă tu n-ai fi reușit. Stăpânul a susținut întotdeauna că ești tare fragilă. Avea perfectă dreptate. Aici te simți în siguranță, înfășurată în propria gogoașă, dar o simplă adiere de-afară te-ar zbura hăt, departe…

— Ceea ce mă deranjează e că nici măcar n-am cochetat vreodată cu ideea părăsirii acestei case.

— Nici n-ai cum… până nu-ți ia altcineva locul.

— Dar tu pleci fără probleme.

— La mine-i vorba de cu totul altceva. Aș zice, mai degrabă, că mi-au cerut să plec decât că mă despart de bunăvoie de casa asta. Uită-te la Iwamoto, cu care mă căsătoresc… O fi el deștept, dar nu e o partidă strălucită, nu-i așa?

— Eu te invidiez, mor de ciudă!

Suga a luat în brațe perna de lemn lăcuit și s-a trântit cu fața pe ea. Bruscheța gestului a uimit-o pe Yumi, cu atât mai mult cu cât venea din partea unei femei care spunea întotdeauna totul pe ocolite, ca să nu supere pe nimeni.

Suga nu era capabilă să dea glas sentimentelor care-o copleșeau. Dacă le-ar fi exprimat în cuvinte, s-ar fi transformat în blesteme cumplite sau văicăreli jalnice, de care s-ar fi mirat și ea. Yumi nu mai înțelegea nimic, i se părea că soarta îi joacă un renghi.

Scanned by CamScanner

Dacă părinții ar fi vândut-o ca gheișă, și nu familiei Shirakawa? Ar fi fost, fără îndoială, mai expusă loviturilor din afară, dar cel puțin ar fi avut o viață mai variată, ar fi fost mai liberă, ar fi avut, pesemne, și un protector... și dreptul să se supere și să plângă...

Se bucura de dragostea unui bărbat care-i putea fi tată și de o viață în lux la care nici nu visase. Deși învârtea femeile pe degete, Yukitomo avusese întotdeauna grijă s-o crească în așa fel, încât să nu-i afecteze interesele. Făcuse cu ea orice voise, iar ea nu crâcnise niciodată. Deși Tomo nu mai însemna nimic pentru Yukitomo în ceea ce privește dragostea trupească, răbdarea și voința cu care aceasta își menținea poziția de stăpână a casei, fără pic de sprijin din partea lui, îi lăsau lui Suga un gust amar și-i apăsau cugetul cu forța unui bolovan incredibil de greu.

Tomo nu-și permitea o clipă de răgaz. Dincolo de mișcările ei grațioase, se deslușea o tensiune continuă și hotărârea de a nu se lăsa doborâtă. Indiferent de grosolăniile soțului, cu care rupsese de multă vreme orice legătură carnală, ea suporta totul cu nemărginită răbdare. Știind că, orice le-ar fi spus femeilor care se bucurau de favorurile lui Yukitomo, le-ar fi făcut să reacționeze violent față de ea, nu se amestecase niciodată în viața lui Suga și Yumi. Însă, tocmai din pricina tăcerii ei, o apăsa și mai mult atenția cu care stăpâna-i urmărea fiecare mișcare. Iar Yukitomo, pe de altă parte, la curent cu toate restricțiile impuse de Tomo lui Suga și celorlalți din gospodărie, se complăcea în situația dată.

Scanned by CamScanner

Uneori, Suga își imagina cum ar fi fără Tomo în casă, știind însă cu certitudine că nimic nu l-ar convinge pe Yukitomo s-o alunge. Din punct de vedere sexual, soția nu prezenta nici un interes pentru domnul Shirakawa, dar în domeniul afacerilor, era de neînlocuit. N-ar fi găsit nicăieri un administrator mai bun. Chiar dacă s-ar fi despărțit de Tomo, Suga n-ar fi fost capabilă să-i administreze proprietățile. Judecând așa, i se părea mult mai ușor să trăiască în continuare supusă, sub mâna de fier a stăpânei, decât să aibă de înfruntat probleme care ar fi depășit-o. Dacă doamna Shirakawa ar muri brusc, lucrurile s-ar schimba. De s-ar întâmpla asta, ar simți o ușurare greu de exprimat în cuvinte, ca și când straturile dese de nori negri de deasupra capului ei s-ar risipi deodată. Când gândea astfel, Suga făcea eforturi disperate să destrame pânza de păianjen care-i învăluia inima. Trăia cu senzația că fusese posedată de diavol. Pe de altă parte, era perfect conștientă că n-ar fi ajuns niciodată să ia lucrurile așa, dacă n-ar fi obligat-o împrejurările.

Înăuntrul sinelui găunos – pasiv atât în acțiune, cât și în exprimare –, sentimentele și senzațiile rămâneau obscure, tăcute și reci, asemenea zăpezii așternute peste noapte.

Calmul și nepăsarea lui Yumi i-au stârnit lui Suga invidia și nemulțumirea. Yumi aștepta nerăbdătoare să-și ia zborul, fără urmă de resentiment, să părăsească iadul în care se zvârcolea Suga. Aceasta o invidia nu pentru că se căsătorea cu Iwamoto, ci pentru că reușise să scape din țițele încurcate ale

Scanned by CamScanner

sorții. Suga știa că Yumi n-ar înțelege asta, oricât i-ar explica.

— Suga, te rog, nu mai plânge... Mi se frânge inima când te văd atât de tristă, zise Yumi, scuturând-o de umeri.

Suga ridică privirea și-i zări ochii migdalați înecați în lacrimi.

„Yumi m-a înțeles greșit", își zise în sinea ei, rușinată.

Lacrimi de tristețe i-au împăienjenit ochii, la gândul despărțirii de Yumi.

— Dacă ne gândim bine, destinele noastre sunt legate, spuse Yumi. Unde mai găsești două femei care, având grijă de același stăpân timp de zece ani, să nu se certe, ba chiar să se împace foarte bine? Om fi fost surori, într-o viață anterioară...

— Sunt convinsă de asta, adăugă Suga emoționată.

— În piese și-n romane, concubina e întotdeauna o femeie rea, nu-i așa? Îi face viața grea soției, provoacă o seamă de necazuri privind moștenirea și așa mai departe. Trebuie să recunoaștem că noi n-am făcut niciodată lucruri urâte, am fost foarte cumsecade.

— Concubine virtuoase... Dar cine ne-ar crede, dac-am povesti?

— Puțin îmi pasă de ce gândesc alții. Mie-mi ajunge c-am reușit să trăim în pace atâția ani de zile, că ne-am dovedit una alteia că nu suntem rele...

— Știi ce cred eu? Când iubești un bărbat ca stăpânul nostru – și nu că m-aș plânge –, nu e ca atunci când te îndrăgostești de cineva de vârsta ta. Ce părere ai?

Scanned by CamScanner

În momentul acela, Suga și-a dat seama că n-ar fi putut trăncăni astfel înainte de-a afla de plecarea lui Yumi și că, de-acum încolo, avea cui să i se destăinuie, dacă Yumi venea în vizită ca persoană străină de familie sau dacă ea i-ar fi fost musafir. A întrezărit brusc o oază de lumină printre negurile sufletului ei.

— Yumi, ai observat că stăpânul nostru a început să vorbească doar despre sănătatea lui, în ultima vreme? Face gargară, își îngrijește ochii... O fi el arătos, dar a cam îmbătrânit. Stai numai să vezi că, în scurt timp, n-o să-l mai interesăm nici noi, nu doar stăpâna.

— Am băgat de seamă. Iar de când frecventează Tsunamachi, vrea s-arate mereu bine. Eu cred că stăpânul cel tânăr e cam ciudat. De câte ori domnul Shirakawa merge acolo, îi dă bani cu lopata, ca să-i facă vânt, iar el nu protestează, ba chiar e fericit. Orice om normal ar fi devenit suspicios, dar lui nici că-i pasă. Chiar îmi stârnește mila, într-un fel... dar nu-i normal.

— Se pare însă că poate avea copii.

— Cine știe ai cui sunt? Ca animalele...

Yumi făcuse afirmația cu dispreț în voce, cu toate că desfrânarea n-o revolta chiar atât de tare pe cât pretinsese. Însă aceste cuvinte au întors-o pe dos pe Suga.

— O, nu! Copilul e al stăpânului cel tânăr. A zis și doamna Shirakawa că soțului i-a trecut vremea copiilor. Cred asta cu tărie. Eu nu sunt robustă, însă tu o să faci copii de îndată ce te căsătorești cu Iwamoto.

Scanned by CamScanner

— Probabil ai dreptate. Important e să fii în stare...

— De ce ești rea? se răsti Suga. Nu-mi vorbi așa deschis despre ceea ce mie nu mi se permite. Tu o să pleci, dar eu trebuie să rămân, pe vecie!

Ochii negri o priveau cu un soi de resentiment, dar mâna lui Suga o strânse puternic pe a lui Yumi.

La două luni de la revenirea acasă, Yumi s-a măritat cu Iwamoto și s-a mutat în cartierul Tamurachō.

Ploua mărunt. Pe la nouă seara, Tomo s-a întors acasă de la ceremonia nupțială, la care fusese invitată. Văzând-o, Yukitomo, care juca o partidă de go cu doctorul său, rămase cu piesa între degetele subțiri.

— Cum a fost Yumi ca mireasă? Frumoasă și sobră? se interesă el, punând piesa pe tablă.

Era pe punctul de a câștiga și părea binedispus.

— A fost la locul ei. Îmbrăcată într-un chimono obișnuit, cu o singură podoabă în păr, răspunse Tomo, întorcându-se spre Suga.

Yukitomo zâmbi și încuviință. Suga îi privea profilul pe furiș. Tâmpla scobită stătea mărturie înaintării în vârstă. Încerca să-i surprindă o expresie cât de vagă pe chip, dar el se arăta complet indiferent, de parcă Tomo i-ar fi vorbit de nunta unei rude îndepărtate.

Iwamoto se ocupa în continuare de proprietățile familiei Shirakawa. De câte ori venea pe la ei, Tomo și Suga îl întrebau despre Yumi. Dădea din mână rușinat și rostea, cu capul între umeri:

— E bine, mulțumesc.

Scanned by CamScanner

Auzind despre fericirea lui Iwamoto, într-una din vizite, Miya a izbucnit în râs.

— Când Yumi e cu Iwamoto, sunt convinsă că arată ca frumoasa și bestia, zise ea cu răutate.

Apoi s-a întors spre Yukitomo:

— Papa, de ce nu trecem și noi pe la împletitorul de coșuri? Să vedem și noi cum îi merge... Nici dumneata n-ai fost pe la el, nu-i așa? îl întrebă apoi, aruncându-i o privire plină de înțeles lui Suga.

Suga spera de multă vreme s-o întâlnească pe Yumi, dar n-o încânta câtuși de puțin s-o viziteze însoțită de Miya și Yukitomo. Entuziasmată de ideea care-i venise, Miya continuă pe un ton ademenitor:

— Hai, papa! Hai să ne ducem azi! Yumi locuiește în Tamurachō. La întoarcere, poate trecem prin Ginza, să-mi cumpăr și eu niște ornamente de păr mai atrăgătoare.

— La Yumi acasă se împletesc coșuri și-atât. N-avem mare lucru de văzut! Nici nu se cuvine să-i întrerupem de la treabă.

— Da, însă aruncăm doar o privire și-apoi ne ducem în Ginza.

— Nu-mi place să merg cu tine în Ginza, zise el, zâmbind.

Felul ei șăgalnic de-a vorbi și de-a se purta, ca o gheișă ademenind un bărbat de pe stradă, arăta cât de puțin îi păsa de gura lumii. Cu cât Miya se înveselea, cu atât Suga se posomora mai tare.

În cele din urmă, Yukitomo le-a scos pe Miya și pe Suga la plimbare. Era o după-amiază plăcută de toamnă. O gârliță își trimitea țipătul pițigăiat spre înaltul cerului.

Scanned by CamScanner

Locuința lui Iwamoto se afla pe o străduță lăturalnică, între Tamurachō și Shinbashi. Într-o încăpere curată și proaspăt amenajată, cu dușumele de scânduri, se zăreau multe coșuri noi, date cu lac negru, strălucitor. Doi tineri munceau de zor, împletind cu îndemânare bambusul și tratând hârtia de deasupra cu suc de curmal, folosit înainte de aplicarea lacului.

Iwamoto plecase după o comandă. Când au coborât din ricșe, Yumi a ieșit în stradă, îmbrăcată cu un chimono de mătase în dungi, având cocul prins cu o panglică liliachie. I-a condus în cea mai bună încăpere, din spatele atelierului.

— Trebuie să te pricepi la afacerea asta. Eu obosesc repede, pentru că nu sunt obișnuită, zise Yumi, cu un zâmbet fermecător, pe când se așeza lângă vasul dreptunghiular cu jăratic și se pregătea să le servească ceaiul. Încotro ați pornit?

— Am ieșit pentru că Miya voia să-ți vadă atelierul. Când începi să-mbătrânești, ți-e greu să stăvilești entuziasmul tinerilor. Mă bucur nespus c-o duci bine.

— Datorită dumneavoastră, zise Yumi, cu o înclinare ușoară a capului.

Yukitomo a invitat-o pe Yumi să ia cina cu ei, dar ea a pretextat că are mult de lucru. Încă din clipa în care îi făcuse propunerea, Yukitomo fusese aproape sigur că-l va refuza. După vreo oră de stat la taclale, s-au despărțit de Yumi la poartă.

Nici n-apucaseră să se îndrepte spre Tsuchibashi, că Miya a și zis, făcând un gest cu mâna în dreptul mijlocului:

Scanned by CamScanner

— Yumi e deja...

— Cum? se miră Suga, clipind de parc-ar fi deranjat-o lumina. De unde știi? Eu n-am băgat de seamă.

Totuși, o clipă îi trecuse și ei prin minte gândul acesta, observând că Yumi nu-și scoate șorțul galben. Însă nu i-a plăcut deloc ușurința cu care Miya făcuse observația, luând-o drept un semn al lasciviății, bănuind totodată că fătul din pântecele lui Yumi putea foarte bine să fie al lui Yukitomo. Ideea în sine i-a dat senzația celui care-și apasă puternic rădăcina dintelui ce doare. Parcă râdea de Michimasa și de celălalt soț, Iwamoto, cu indiferența unei femei-vampir care sfâșie pântecele femeilor însărcinate.

Yukitomo mergea înainte, cu pas vioi, sprijinind-se în baston, aparent surd la conversația femeilor. Din față arăta îmbătrânit, dar din spate, părea încă tânăr și viguros.

Pe la mijlocul verii următoare, Yumi a făcut o vizită familiei Shirakawa, împreună cu copilașul.

Miya era și ea întâmplător acolo, cu copilul ei, Kazuya, cu doi ani mai mic decât Takao și cu un an mai mare decât Naoichi, primul copil al lui Yumi.

Văzând pielea catifelată a lui Naoichi, Miya miji ochii și zâmbi.

— Naoichi e tare drăgălaș, zise ea, jucându-se cu băiețelul. Sunt sigură c-o să se țină fetele după el când va crește mare.

Zâmbetul ei neafectat păru atât de natural în acel moment, încât până și Tomo, mereu în gardă față

Scanned by CamScanner

de ce se întâmpla și se comenta în jurul ei, începu să râdă.

Deși atentă la Takao, care alerga prin casă păzit de dădacă, Tomo se uita din când în când la copiii din brațele lui Miya și Yumi – amândoi băieți. Atunci a frapat-o ceva... un aer comun.

Takao, Kazuya, Naoichi... Și ei vor crește mari, vor fi bărbați într-o bună zi. Ideea o șoca. Era o senzație ciudată, diferită de cea stârnită de gândul că, dintre ei, Takao se va maturiza primul. O tulbura gândul că aceste ființe micuțe, care se zbenguiau, se hârjoneau, se strâmbau și râdeau nevinovate în fața ei, vor ajunge într-o bună zi bărbați ca Yukitomo, Michimasa, Iwamoto.

Tomo și-a dat seama că una singură dintre aceste femei nu avea copii – Suga. Absența pruncului stătea mărturie singurătății chiar mai pregnant decât ar fi putut exprima chipul veșnic morocănos.

— Oare Suga n-o fi invidioasă pe Yumi? Nu m-ar deranja dacă și-ar găsi un partener potrivit.

Remarca o făcuse Yukitomo cu două-trei zile în urmă, în timp ce-i arăta lui Takao crapii din helești eu. În ultima vreme, o surprinsese tot mai des pe Suga privind în gol, cu ochii umflați și roșii de plâns. Tomo presupunea că existau două cauze: despărțirea de Yumi și durerea provocată de fericirea lui Miya, care se bucura de dragostea lui Yukitomo. S-o fi săturat Yukitomo de încrâncenarea lui Suga, ce nu-și croia drum printre cuvinte, rămânând închisă în trupul ei firav?

— Dar Suga nu seamănă cu Yumi, îi răspunse Tomo. Ciclul ei menstrual e neregulat și, chiar dacă

Scanned by CamScanner

s-ar căsători, n-ar putea avea copii. În ceea ce mă privește, eu aș prefera să rămână aici și să te îngrijească.

Tomo transpirase toată de teamă să n-o certe Yukitomo, să nu creadă că-l luase peste picior. Însă acesta a încuviințat senin și a bătut din palme deasupra apei, fără să comenteze în vreun fel.

— Uite-i! Vin crapii! strigă el, bătându-l pe Takao pe umăr.

Lui Tomo îi era cumplit de milă de Suga – femeia care nu mai însemna nimic pentru soțul ei și de care acesta nu mai avea nevoie. Cu Yumi și Miya nu se întâmplase la fel. Chiar dacă Yukitomo se săturase de Yumi, ea se căsătorise și putea avea copii, pe când Miya era genul de femeie de care un bărbat nu s-ar fi săturat niciodată.

Suga venise ca metresă a lui Shirakawa pe când era un copil, fără ciclu menstrual, și asta îi dăunase cu siguranță. Pesemne că de aceea nu rămânea însărcinată. Trecuse de treizeci de ani, își pierduse mult din farmecul de odinioară și nu prea mai avea șanse să devină gheișă. Chiar dacă s-ar fi căsătorit, puțin probabil ca lucrurile să fi mers ca pe roate, din pricina faptului că era bolnăvicioasă. Pe Tomo o mâhnea teribil gândul că pe Suga n-o aștepta altă soartă decât aceea de concubină veșnică – cu toate că urâse poziția aceasta, de la bun început. Nu-i rămânea decât să împartă grija pentru același bărbat cu femeia a cărei prezență o făcuse întotdeauna să se simtă cumplit de stânjenită. Însă Tomo nu putea să-și exprime în cuvinte compasiunea, pentru că Suga oricum n-ar fi înțeles-o și-ar fi crezut că-și bate joc de ea.

Scanned by CamScanner

Stăpâna era conștientă de acuzația din ochii îndurerați ai fetei, care păreau să-i spună: „Tu ești vinovată pentru soarta mea". Zâmbetul amarnic i-l stârnea și gândul că Suga o ura mai mult pe ea decât pe Yukitomo.

Și-a întors privirea de la cei trei băieți, la brațele goale ale lui Suga, cu o grimasă. Îi venea să-i șoptească:

„La ce-ți trebuie copii? Nu fac decât să te lege și mai strâns de roata vieții".

Scanned by CamScanner

Prune verzi

La jumătatea pantei de apus a dealului pe care fusese construită casa, se afla o fâșie de pământ năpădită de buruieni înalte. Când o cumpărase Yukitomo – fostă reședință a unor străini –, imediat după războiul chino-japonez, el plantase pe terenul viran pruni, piersici, gutui, migdali și alți pomi fructiferi, ca să-l învioreze. După mai bine de zece ani, ajunseseră la dimensiuni considerabile, iar locul respectiv se preschimbase într-un teren de joacă ideal pentru nepoți, care se cățărau în pomi și culegeau fructe.

Tatăl lui Yukitomo, samurai de rang inferior, aparținând vechiului clan Hosokawa, îngrijise cândva culturile de plante de ceară, băiatul fiind uimit peste măsură la vederea livezii care producea materia primă pentru produsul cu același nume. Avuția clanului depindea în mare parte de aceste culturi. Poate așa ajunseseră să-i placă toți pomii fructiferi, asociați în mintea lui cu bogăția. În perioada cât lucrase la Prefectura din Fukushima, transformase parcela din spatele reședinței oficiale în livadă, plantând o mulțime de varietăți de cireși și meri importați din Europa, prin intermediul Institutului de cercetări

Scanned by CamScanner

al Prefecturii. Îl uimiseră întotdeauna cireșele mari și merele roșii. Chiar și acum, la vârsta de șaizeci de ani, părea deosebit de încântat că are atâta teren și că se hrănește cu fructe din propria livadă.

Predominau prunii asiatici, ale căror fructe, scuturate înainte de a se coace și a se îngălbeni, se puneau la murat în butoiașe. Apoi, în fiecare an, mutau prunele murate în borcane cu etichete. Rudele își primeau de fiecare dată porția lor, dar tot mai rămâneau borcane vechi, al căror conținut devenea tot mai prețios pe măsură ce trecea vremea, căpătând un gust acrișor. Lui Yukitomo nu-i lipseau niciodată prunele la micul dejun, știindu-le foarte sănătoase.

Într-o sâmbătă frumoasă de mai, după multe zile de ploaie, s-a hotărât scuturarea prunilor.

Takao, elev la școala primară, și verii lui mai mici, Kazuya și Tomoya, se agitau prin soare, ajutându-le pe Suga și pe menajere să scuture fructele și să le care apoi în coșuri.

La îmbinarea dintre două crengi ale celui mai mare prun se zăreau niște picioare subțiri, ramurile cu frunze dese ascunzând chipul bărbatului.

— Domnule Konno, n-ați terminat? Tare multe fructe are pomul ăsta! zise Suga, îmbrăcată într-un chimono violet cu dungi, privind în sus, la crengile care se balansau sub greutatea omului.

— Nu, nu încă. Aș mai putea umple niște coșuri, zise tânărul, scoțând capul printre frunze.

Avea fața prelungă și purta ochelari cu rame argintii.

Scanned by CamScanner

— Avem mai bine de douăzeci de kilograme. Ce să facem cu-atâtea? Pe an ce trece, sunt tot mai multe. Doar n-o să mâncăm numai prune murate!

— Konno, dă-te jos! Hai să batem mingea pe pajiștea din față!

— M-am săturat de cules prune, domnule Konno. Vă rog să coborâți.

Cei doi nepoței – Takao, crescut de bunici în casa cea mare, și Kazuya, educat de părinți – i se adresaseră băiatului din casă în maniere diferite.

Konno rămase mai departe pe cracă.

— Cobor imediat. Luați-o înainte! Dacă nu le dobor pe toate, o să se supere bunica voastră, spuse el, scuturând crengile cu putere.

Takao și tovarășii lui de joacă mai zăboviră puțin, însă până la urmă o porniră pe pantă-n sus, gălăgioși.

— Fie! Vino mai încolo! Ne găsești pe pajiște.

— Domnule Konno, ajunge! Nu vă mai obosiți cu scuturatul. Trageți-vă sufletul! Spuneați c-aveți de învățat pentru examene.

— Încep după ora șase.

— Nu contează! Când ai examene, trebuie să-ți aduni forțele și să te mai uiți peste subiecte.

— E-n ordine! zise el, râzând.

Începu să coboare, sărind sprinten din cracă-n cracă, până jos.

— Nobu și Yoshi, duceți astea la bucătărie și spălați-le, se adresă Suga slujitoarelor.

Femeile ridicară coșurile și porniră să urce panta, îndoite sub greutatea lor.

Scanned by CamScanner

— Doamne, câte frunze s-au scuturat! Ce miros plăcut! exclamă ea, luând mătura și începând să le adune.

— Lăsați-mă pe mine să le strâng, doamnă Shirakawa.

— Ba nu, odihniți-vă!

— Poate-ați uitat că, acum două-trei zile, ați zăcut din pricina durerilor de cap. Doar nu vreți să vă ia amețeala!

Smulse mătura din mâinile lui Suga și se-apucă să curețe energic.

Suga rămase cu privirea ațintită-n pământ. Mirosul de iarbă proaspătă stârnit de mișcările iuți ale lui Konno îi gâdila nările.

— Să nu-mi mai spuneți „doamnă Shirakawa", zise Suga, fără să ridice privirea.

— O, Doamne! murmură Konno, oprindu-se din măturat. Vă rog să mă scuzați. Cred că m-am obișnuit... Oricum, nu e nimeni prin preajmă, așa că nu contează.

— Chiar dacă nu e nimeni, tot se-aude... și mă simt prost.

— O să mi se-atragă iar atenția că nu există două stăpâne în casă... asta-i tot! Cineva zicea c-aduce cu împărăteasa Chinei. E o bătrână nesuferită, nu-i așa?

— Bătrână?! Cum puteți spune așa ceva, domnule Konno?

— Nu există decât un stăpân aici! Nu pot suferi s-o aud pe cotoroanță vorbindu-vă ca unei slujitoare. Lumea o consideră „stăpână", dar nu prea mai are de-a face cu soțul ei de-o bună bucată de vreme, nu-i așa? Dumneavoastră sunteți adevărata stăpână!

Scanned by CamScanner

Suga rămase cu o mână rezemată de prun, iar degetele de la picioare i se jucau alene cu saboții de grădină, pe când asculta lingușelile lui Konno. Cuvintele rostite de studentul la farmacie o măguleau.

— Să nu mai vorbiți așa despre stăpână! E mult mai puternică decât stăpânul. Oricum ar arăta lucrurile privite din afară, să știți că el o respectă. Dacă nu vă place doamna, nu știu cât o să mai rezistați în casa asta.

— Puțin îmi pasă!

Konno aruncă mătura, cu năduf. Tocmai isprăvise de strâns frunzele.

— Sunteți prea înțelegătoare. Ar trebui să-i șoptiți câte ceva stăpânului și s-o puneți la punct pe bătrâna aia.

— Cum să fac așa ceva? se miră Suga, căscând ochii mari.

Se descifra în ei o tristețe adâncă.

Cu două-trei zile în urmă, Tomo îl trimisese pe Konno la primăria de sector, după niște acte. Fiindcă Tomo era plecată la întoarcerea lui, Konno i le dăduse lui Suga, în loc să i le înmâneze ei personal.

Când l-a întâlnit mai târziu pe coridor, l-a strigat:

— Domnule Konno, ai făcut ce te-am rugat?

— Da, am adus documentele, dar i le-am dat tinerei stăpâne.

Konno, de obicei încordat când i se adresa doamna Shirakawa, își vârâse capul între umeri, respectuos.

— A, deci i le-ai dat lui Suga.

— Da, doamnă.

Se pregătea să se îndepărteze, însă Tomo l-a reținut, dregându-și glasul.

Scanned by CamScanner

— Domnule Konno, aș vrea să-ți reamintesc ceva. Te rog să n-o mai consideri pe Suga stăpână. Nu există decât o singură stăpână în casa asta. Eu! Dacă cineva din casă nu-și măsoară cuvintele, are de-a face cu mine.

Tonul fusese blând, dar hotărât, iar cuvintele căzuseră pe capul lui Konno ca o plesnitură de bici. A făcut o plecăciune slugarnică, a privit-o cu coada ochiului, văzându-și umil de drum. Chipul palid al lui Tomo nu trăda nici urmă de încordare, iar ochii adăpostiți de pleoapele grele păreau ușor amorțiți, ca întotdeauna.

Cu vreun an în urmă, când se angajase ca ajutor la familia Shirakawa, cu condiția să i se acorde timpul și banii necesari pentru a urma cursurile colegiului farmaceutic, Konno i se adresa lui Suga cu „domnișoară Suga", precum celelalte slujitoare și negustorii care veneau cu afaceri. Formula aceasta sugera faptul că Suga avea o poziție mai înaltă decât celelalte menajere. Și așa și era. Ori de câte ori Tomo lipsea, Suga se ocupa de clădiri și de teren, mișcându-se fără vlagă de colo-colo, purtându-i de grijă lui Yukitomo și dând instrucțiuni celorlalți. Când n-avea nimic de făcut, se așeza cu pipa-n gură lângă vasul cu jăratic din sufragerie sau îi citea lui Yukitomo, ca să-l distreze. Noaptea își întindea așternutul în dormitorul lui. Însă aranjarea membrilor familiei la masă era cea mai grăitoare pentru poziția pe care Suga o ocupa în casă.

Yukitomo ședea pe locul de onoare, urmat de Tomo și Takao, apoi de Michimasa și soția lui, Miya, precum și de copii. Slujitoarele aduceau câte-o

Scanned by CamScanner

măsuță lăcuită, plină de boluri cu mâncare, pentru fiecare membru al familiei. Una dintre slujitoarele principale îi servea pe toți cu orezul dintr-un vas mare, aflat în mijlocul încăperii. Suga nu stătea separat, ci în fața lui Yukitomo, întinzându-i bolul cu orez, scoțând oasele de pește și servind și ea din mâncărurile aflate pe aceeași masă.

Văzându-i pe bătrân și pe Suga vârându-și beți-șoarele în aceleași boluri, oricine se gândea la o familiaritate întâlnită doar între soț și soție sau între tată și fiică, confirmându-se astfel, dintr-o ochire, poziția privilegiată pe care o ocupa Suga.

Konno a înțeles și el destul de repede nuanța ascunsă în modul de adresare al tuturor: „domnișoară Suga". Al treilea fiu dintr-o familie cu nouă copii, trimis o vreme să lucreze într-o farmacie din Chiba, la terminarea școlii gimnaziale, Konno se ambiționase să-și ia licența în farmacie. Se mutase la Tokio, unde se angajase la două sau trei familii. Peste tot pricepuse degrabă cine deținea autoritatea și ce sfori se cereau trase. Se pricepea de minune să se strecoare pe sub pielea tuturor și să se pună bine cu cine trebuie. După ce se acomodase cu atmosfera de-aici, își dăduse iute seama că Yukitomo era autoritatea absolută a casei Shirakawa, că Tomo îi administra afacerile, dar că altă legătură nu mai exista între ei. Înțelesese totodată că Yukitomo nu-i iubea decât pe Suga și pe Takao.

Takao era un suflet nevinovat în ochii lui Yukitomo și-ai lui Tomo. Nici Suga nu constituia un pericol, mai cu seamă că îl îngrijea pe stăpân cu mult devotament. O tactică bună pentru Konno ar

Scanned by CamScanner

fi fost să se dea bine pe lângă „tânărul stăpân Takao". Însă, pentru unul ca el, fără relații, era la fel de important să se împace bine cu slujitoarele, care să-i mai cârpească lucrușoare sau să-l ajute cu alte mărunțișuri. Așadar, considerase cel mai indicat să apeleze la Tomo sau la Suga, pentru a pune o vorbă bună pe lângă stăpân.

Datorită firii distante și vigilente a lui Tomo, Konno nu avea curajul s-o abordeze, însă deslușise repede, în spatele vorbelor domoale și mișcărilor lente ale lui Suga, o umbră chinuită, ce stătea mărturie multor speranțe neîmplinite.

Într-o bună zi, o întrebă pe Maki, doica lui Takao:

— De ce nu pleacă domnișoara Suga din casa asta și nu-i cere stăpânului să-i cumpere propria casă? Ar putea rămâne pe post de concubină, dar cel puțin ar fi stăpână pe gospodăria ei.

Maki clătină din cap cu putere.

— N-are stofă. Închisă-n ea și ursuză cum e... De fapt, ea a venit în casa asta pe când avea cincisprezece ani și se află aici de aproape douăzeci. Doar nu-ți imaginezi c-ar ști cum să-l ia pe stăpân! Cu egoismul lui feroce, nu se gândește decât la el și s-ar împotrivi cu siguranță să dea drumul unei femei pe care o consideră proprietatea lui. Cu-atât mai mult cu cât îmbătrânește pe zi ce trece. Biata domnișoară Suga, o compătimesc din toată inima, când mă gândesc la viitorul ei... fără copii, fără nimic.

Primind o asemenea explicație, Konno s-a hotărât să i se adreseze lui Suga cu „doamnă Shirakawa", iar în prezența altora, cu „tânără stăpână".

Scanned by CamScanner

Prima oară când i s-a adresat astfel, Suga a rămas surprinsă. A făcut ochii mari și a deschis gura, gata să-l corecteze, dar, până la urmă, a înghițit în sec și s-a prefăcut că nu aude. Și totuși, lui Konno nu i-a scăpat luminița din priviri.

— Domnule Konno, stăpânului nu-i place chimonoul dumneavoastră albastru, zice că-i decolorat rău. V-am adus cuponul ăsta de bumbac și-am s-o rog pe Yoshi să vi-l croiască. De acord?

Pe când îi arăta materialul, părea tare abătută, de parcă Yukitomo ar fi obligat-o să facă asta. De fapt, fusese ideea ei și ea-l convinsese pe stăpân.

— Domnul Konno îl scoate în lume pe tânărul stăpân Takao și e întotdeauna îmbrăcat cu chimonoul acela de bumbac, rărit în coate. E-adevărat că-i doar băiat în casă, dar s-ar cuveni să poarte altfel de veșminte, zisese ea, încruntându-se.

Yukitomo se răstise la Suga.

— Și ce-mi spui mie, femeie? De ce n-ai grijă s-arate cum se cuvine? Face și el parte din casa asta, nu-i așa? Ar trebui s-acorzi mai multă atenție reputației noastre!

Deși Konno i se adresa cu „stăpână", asta nu însemna că menajerele și slujitorii aveau să-i urmeze exemplul. Dac-ar fi făcut-o, Suga s-ar fi simțit obligată să-i corecteze.

Și totuși, maniera în care Konno pronunța cuvântul „stăpână" îi gâdila plăcut auzul.

Suga nu trăia cu adevărat liberă, în pofida răsfățului de care se bucura în intimitate. Nu simțea razele calde ale soarelui pe umerii ei, atâta vreme cât conviețuia, sub același acoperiș, cu soția legitimă a lui

Scanned by CamScanner

Yukitomo. Avea să rămână pe vecie în umbra lui Tomo, așteptând toată viața să se elibereze, fără nici o speranță.

Yukitomo și, cu atât mai puțin, Tomo n-aveau habar de durerea fetei și de sentimentul ei apăsător de neputință. Intuindu-le însă cu dibăcie, Konno a reușit să-i picure perfid în suflet cuvintele cele mai lingușitoare.

Odată ce Suga a plecat urechea la vorbele lui, Konno a început să-i șoptească și calomnii la adresa lui Tomo.

Cu cât Konno se aprindea mai tare în atacurile la adresa stăpânei, cu atât Suga se retrăgea în defensivă. Cu cât o apăra mai mult, cu atât se bucura că e o femeie la locul ei, atât de deosebită de metresele obișnuite. Însă a scăpat din vedere faptul că se apropia tot mai mult de Konno, pe măsură ce-l contrazicea.

Fiind iubită și răsfățată neîncetat de un bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă, Suga rămânea femeia-copil, care simțea un fel de dragoste maternă pentru un bărbat cu zece ani mai tânăr decât ea. Unei femei obișnuite cu Yukitomo, Konno îi părea un tânăr flușturatic, lipsit de caracter. Inițial, Suga nu dădea doi bani pe el, dar, pe măsură ce-și întețea atacurile împotriva lui Tomo, înfățișarea lui, la fel de superficială ca și firea, a început să aibă un impact puternic asupra ei.

Konno știa că Suga suferă de hemoroizi, care-i provocau dureri mari și febră, suferință cu atât mai neplăcută, cu cât nici măcar nu se putea văita în

Scanned by CamScanner

prezența cuiva. Fiind prieten cu un farmacist, îi aducea o plantă chinezească, de care ea nu auzise niciodată, și i-o dădea când nu se găsea nimeni prin preajmă. Ori de câte ori Suga încerca să-i plătească, împingea banii la o parte cu degetele lui palide, răsfirate, și-și vedea de drum.

— Nu e cazul. Important e să nu descopere Înălțimea Sa, că-i vai de noi! Să nu afle nimeni!

Dacă altcineva i-ar fi ironizat protectorul, sugerându-i că n-o iubește, Suga s-ar fi revoltat. Însă medicamentul lui Konno avea efecte miraculoase. Îl lua cu grijă, îl punea într-o cutie și făcea infuzii.

— Ciudat miros! Ești sigură că se bea și nu se pune în cadă, la baie? o întreba Yukitomo, tachinând-o.

— Mi l-a trimis cumnata, de-acasă, răspundea ea cu un zâmbet șters. E bun pentru problemele mele. Am și uitat cum se numește planta.

Surâsul trist ce i se ivea în colțul gurii în asemenea momente, când se simțea răzbunată, îi dădea un aer tulburător de cochet.

În casa tinerilor, Miya îi dăruia soțului un copil în fiecare an, fără nici o garanție că măcar unul dintre cei cinci nu era al lui Yukitomo. Tâmpit din fire, lui Michimasa nici nu-i trecea prin cap că între soție și tată s-ar fi petrecut vreodată ceva. Nevoia bătrânului de a păstra secretul îl familiarizase cu un soi de generozitate a acestuia, de care nu avusese parte niciodată până atunci. Clădirea din Tsunamachi nu mai era doar casa fiului, ci și cuibul iubirii secrete.

Pe Suga o amuza într-un fel cheful lui Yukitomo de a face dragoste cu ea, ori de câte ori Miya năștea.

Scanned by CamScanner

Chiar dacă încerca să se convingă de faptul că toți bărbații sunt la fel, n-o părăsea nici o clipă sentimentul frustrant al orbecăirii printr-o beznă nesfârșită, zdrobindu-i inima de durere. Mecanismul lăuntric care ar fi trebuit să acționeze prompt, ca să-l poată respinge pe Konno, față de care n-avea nici cel mai mic interes, s-a dovedit defectuos.

Cum stătea în bătaia soarelui, Suga și-a strâns brusc umerii, și-a răsucit gâtul într-o parte și-n alta și-a strigat îngrozită:

—Vai de mine!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Konno, venind în fugă.

— Nu știu. Cred că-mi umblă ceva pe spate! Domnule Konno, sunteți amabil să vă uitați?

— Ce să fie? O gâză?

— Oribil! Mă gâdilă!

— Stați să văd!

Mâna îi alunecă pe sub guler, în jos, pe spatele ei alb și plinuț.

— Unde? Aici?

— Nu, dincolo! Mă înțeapă! Da, acolo...

— E doar o omidă.

— Ce scârbos!

Suga se smuci, ca să scape de mâna lui Konno, și se-nfioră toată. Konno zdrobi cu piciorul omida căzută din prun și-o azvârli cât colo.

— Ați cam pălit... V-a fost frică de-o biată omidă!

— Nu pot să le sufăr! Știți vorba aia, scârbos ca o omidă...

Scanned by CamScanner

Suga și-a dus ambele mâini la ceafă, ca să-și ridice șuvițele desprinse din coc. Parcă se temea să nu mai aibă ceva pe gât. Pe Konno l-au trecut fiorii, nu din pricina frumuseții palide a fetei, ci a umezelii reci a pielii ei.

— Mă ustură. M-o fi înțepat?

— Stați să mă uit!

A dat să se apropie iar de Suga, dar fata și-a îndreptat ținuta.

— O rog pe Yoshi să se uite și să mă ungă, zise Suga, plecând în pas vioi.

Tomo se afla, alături de alte patruzeci sau cincizeci de persoane, în holul anexei Templului Nishi Hongan din Tsukiji și asculta predica, transpusă. Vorbitorul, un preot erudit trimis de la Kyoto, avea ochelari cu lentile groase, capul proaspăt ras și privirea încruntată. Purta în față o fâșie îngustă de mătase, peste chimonoul negru, scurt.

Subiectul predicii era povestea Doamnei Vaidehī, primul om căruia Buddha i-a propovăduit credința în Ținutul Pur, figură bine cunoscută de către adepții sectei Shin.

Conform legendei budiste, Doamna Vaidehī și soțul ei, regele Bimbisāra, n-aveau copii. Regele se rugase la toți zeii și la Buddha să-i binecuvânteze cu urmași. I s-a spus că sfântul care-i transmisese mesajul divin urma să renască în calitate de prinț, dar numai după moartea ascetului. Regele aștepta cu nerăbdare ca acesta să-și dea obștescul sfârșit, dar au trecut mulți ani fără să se întâmple inevitabilul.

Scanned by CamScanner

Într-un târziu, și-a pierdut răbdarea. Fără știrea soției, a ordonat unui vasal să-l ucidă pe ascet. Imediat, Doamna Vaidehī a rămas grea și, după nouă luni, a dat naștere prințului.

Regele nu-și mai încăpea în piele de fericire și-și iubea la nebunie fiul, pe care-l botezase Ajase[1]. Din păcate, acesta a dovedit un caracter violent încă din fragedă pruncie. Îl trata pe tatăl său ca pe cel mai crunt dușman și, pe măsură ce se maturiza, devenea tot mai agresiv și mai nestăpânit. În cele din urmă, l-a băgat pe rege la închisoare, unde l-a înfometat de moarte.

Suferința regelui nu se compara însă cu cea a Doamnei Vaidehī, obligată să privească neputincioasă cruzimea fiului ce-și ucidea lent tatăl. Regină, și totodată mamă, a unui tiran fără pereche, nu ducea lipsă de nimic, dar durerea ei era nemărginită. Cerul stătea martor cumplitei nedreptăți de care avusese parte. Cum de dăduse naștere unui asemenea monstru ?

În speranța că va reuși să-și țină soțul în viață, se ungea cu miere pe trup și se furișa în peștera care-i devenise închisoare. Slăbit de boală, abia mai avea forța să lingă mierea, pe întuneric. În felul acesta a reușit să-i mai prelungească viața, dar Ajase a descoperit șiretlicul și a închis-o într-una dintre cele mai îndepărtate temnițe ale palatului.

Trezindu-se izolată și fără să poată îndrepta în vreun fel răul comis de fiul ei, Doamnei Vaidehī nu i-a rămas decât să-și deplângă neputința. Se simțea

1 Ajātasatru.

Scanned by CamScanner

aruncată în măruntaiele iadului, un tărâm de un întuneric nesfârșit și orori nemăsurate, în care armonia și rațiunea fuseseră nimicite. Își încorda privirile, ca să vadă în adâncurile întunecate, și continua să se roage, cu ultimele puteri. Tânjea după lumină. De aceea, i s-a adresat lui Buddha din toată inima:

„Buddha cel Măreț! Sfinte Buddha! Dă-mi, Mântuitorule, tărie! De ce să mă mai chinui în lumea asta slută a oamenilor?“

Rugăciunea a ajuns la urechile lui Buddha, care, trecând peste mări și țări, s-a înfățișat într-un nimb strălucitor în fața Doamnei Vaidehī, la închisoare.

I-a explicat acesteia, pe jumătate moartă de atâta suferință, ce rol jucase destinul în nașterea lui Ajase. I-a descris minunățiile Tărâmului Pur ce-și va deschide porțile în fața celei care-și păstrase cu devotament credința. Aceste învățături ale lui Buddha sunt cunoscute azi sub numele de *Amitayur-dhyana Sutra*.

Suferințele Doamnei Vaidehī se legau de karma, pe care oamenii, cu toată înțelepciunea și puterea lor, n-au puterea s-o evite. În pofida inimii sale curate și milostive, ea purtase în pântece un suflet diabolic, produsul karmei soțului, incapabilă să scape de torturile diavolului pe care-l născuse. Cel mai simplu ar fi fost ca ea să devină asemenea lui Ajase, lucru de altfel imposibil.

„Doamna Vaidehī a înțeles“, continuă vorbitorul, „că puterea, bogăția materială, înțelepciunea – toate cele în care oamenii își pun nădejdea – sunt de fapt neputincioase și trecătoare și, ca să scape de acest iad, i-a cerut ajutor Mântuitorului. A apelat la Buddha în numele femeilor prea slabe ca să se elibereze prin

Scanned by CamScanner

forțele proprii. Buddha a răspuns strigătului ei disperat și i-a propovăduit salvarea prin credință și nădejde. Cunoscutul pasaj din lucrarea lui Shiran[1], fondatorul sectei noastre, înfățișează chiar acest fel de salvare, subliniind: « Și neprihănitul se reincarnează. Ce să mai zicem de păcătos ? » Chiar dacă un om se consideră fără păcate, atunci când deschide ochii mai larg, constată că este afectat de karma și că, involuntar, provoacă la rându-i multe rele. Îi e peste putință să iasă singur la liman. Doar Lumina lui Amida Buddha e capabilă să-i aducă salvarea. Membrii sectei noastre cred cu tenacitate că bunăvoința lui poate fi atrasă doar prin invocația: *Namu Amida Butsu.*"

Vorbitorul a mai dat două sau trei exemple de salvare obținută prin încrederea în forța nemăsurată a Mântuitorului, așa cum reieșeau din experiența Doamnei Vaidehī, și a părăsit podiumul.

Câteva dintre doamnele adunate acolo au murmurat *Namu Amida Butsu* pe tot parcursul adunării. După plecarea preotului, li s-au servit prăjiturele și ceai și-au început să comenteze nu predica, ci faptele comise de membrii propriilor familii. Organizația credincioaselor, numită „Templul doamnelor", compusă mai ales din femei de condiție bună, includea în programul întrunirilor lunare câte o predică ținută de un preot renumit. La asemenea adunări mai participau și femei tinere, însă majoritatea erau între două vârste sau chiar de vârsta a treia. Uneori

1 1173-1262.

Scanned by CamScanner

venea și sora parohului, atrăgând atenția prin ținuta ei exagerată – spatele drept și gâtul lung, ca de cocor.

Tomo a schimbat câteva cuvinte cu nevestele de negustori pe care le cunoștea. Și-a luat apoi lucrurile și a plecat înaintea tuturor. Trebuia să treacă pe la un agent imobiliar, ca să discute mărirea chiriei pe proprietatea lor din Kodenmachō.

S-a oprit cu mâinile împreunate a rugăciune în fața sanctuarului principal și apoi a ieșit din templu, pornind înspre Shintomichō și gândindu-se aproape obsesiv la credința de netăgăduit a Doamnei Vaidehī.

Tomo se familiarizase cu învățăturile sectei budiste Shin la rugămintea mamei. Cu câțiva ani înainte ca aceasta să se stingă din viață, în casa fiului ei mai mare din Kumamoto, Tomo răspunsese dorinței sale de a călători până-n Kyūshū, luând-o cu ea și pe Suga, încă foarte tânără pe-atunci. Asta se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă. Voise să potolească temerile mamei la aflarea veștii că Suga devenise concubina lui Yukitomo, convinsă că-și va da seama singură, la vederea fetei delicate ca o mireasă, că nu avea motive de îngrijorare.

Mama se liniștise mai ușor decât s-ar fi așteptat Tomo, făcând-o să simtă și mai acut durerea sfâșietoare la gândul că o tânără atât de frumoasă avea să locuiască sub același acoperiș cu ea și să-l slujească pe Yukitomo.

„Oricât ne-am dori noi, muritorii, tot nu putem aranja lucrurile după voia noastră. Ar trebui să înțelegi asta și să nu-ți mai forțezi soarta. Lasă totul în seama lui Amida Buddha“, o sfătuise ea odinioară, îndemnând-o, în același timp, să meargă la Templul

Scanned by CamScanner

Hongan, ca să beneficieze de mângâierea pe care i-o aduceau învățăturile sectei Shin.

Până la moartea mamei, Tomo nu reușise să-i pună sfatul în practică. Nu apucase să-i îndeplinească dorința cât mai fusese în viață, pe motiv că afacerile nu-i dădeau nici o clipă de răgaz, însă, odată ce Etsuko se căsătorise și Michimasa își găsise o soție – chiar dacă aceasta o aducea la disperare –, ultima dorință a mamei ei devenise o îndatorire pe care n-o mai putea ignora.

Totuși, o bună bucată de vreme, doar acest impuls a mânat-o spre templu și spre ascultarea slujbelor, pentru că dureroasele eforturi permanente de a mușamaliza purtarea deșănțată a lui Yukitomo și grija ca acesta să nu păteze reputația familiei nu se susțineau doar prin legământul lui Amida Buddha.

Credința a început să înmugurească însă în mintea ei abia după ce-a aflat de legătura nepermisă dintre Yukitomo și nora lui, Miya.

E lesne de imaginat supărarea și aversiunea pe care i-au stârnit-o lui Tomo firea vicioasă și apucăturile dezmățate ale bărbatului ei. Însă, oricât era de ticălos, avusese măcar decența să priceapă că poziția lui în societate depindea de alții. Cel puțin din acest punct de vedere, era de admirat. În schimb, Michimasa nu cunoștea nici un cod de conduită pe care să-l urmeze și nici o femeie ca Tomo, care-și făcuse din dragostea și sprijinul pentru familie un adevărat țel. El nu știa decât să jignească pe toată lumea, iar pentru femeia pe care-o luase de nevastă, nu simțea altceva decât pornirea sălbatică de a-și satisface poftele sexuale. Puțin probabil ca Miya să

Scanned by CamScanner

fi rezistat alături de el în tot acest timp, dacă n-ar fi cunoscut și clipele de fericire oferite de curtenitorul și generosul Yukitomo.

Când a auzit prima oară despre Miya, Tomo, educată într-o familie de samurai, s-a revoltat profund, disprețuind din tot sufletul firea ușuratică a nurorii, care se lăsase prinsă în mrejele socrului său. O considera o femeie putredă până-n măduva oaselor. Oricât de mult se obișnuise Tomo cu tristețea și nemulțumirea provocate de relațiile lui Yukitomo cu alte femei, în afară de Suga și Yumi, problema cu care se confrunta din pricina depravării nurorii o obliga să fie și mai vigilentă decât în trecut.

Dacă Michimasa ar fi aflat ce se întâmplă, sărac cu duhul cum era, ar fi recurs cu siguranță la violență, iar reputația familiei Shirakawa, pentru care Tomo luptase din răsputeri, s-ar fi dus de râpă. Ajunsese s-o intereseze mai puțin soarta ei, făcută zob, decât un posibil prejudiciu adus lui Takao, crescut cu dragoste nețărmurită sub aripa ei protectoare.

Nu se gândise niciodată c-o să-și iubească atât de mult nepotul. Compasiunea pentru copilul care-și pierduse mama la naștere se transformase într-o dragoste fără margini. Pentru ea, nu mai conta că era progenitura lui Michimasa. Această legătură de sânge o înduioșa peste poate. Cât fusese de rece și severă cu propriii copii, Michimasa și Etsuko! Nici nu-i venea să creadă că în inima ei exista acum loc doar pentru Takao.

Cu toate astea, au început s-o preocupe nu numai reacțiile lui Michimasa, ci și soarta lui Miya și Suga, pe care mai degrabă le compătimea decât le ura –

Scanned by CamScanner

Suga, floarea culeasă de Yukitomo pe când era doar un boboc, și Miya, de care socrul profitase, din cauza amărăciunilor provocate de soțul ei necioplit. Când își dădea seama că bărbații care-i aduceau necazuri erau soțul și fiul ei, se simțea neputincioasă în fața ciclului nesfârșit de reincarnări. Își amintea mereu de iadul Doamnei Vadehī. Astfel, invocarea Numelui Sfânt i-a apărut pentru prima oară pe buze de la sine. Dragostea pentru Takao și sentimentul apăsător pe care i-l dădea tolerarea acelei relații complicate – soț, fiu, metresă, noră – erau poveri aproape de nesuportat pentru Tomo, cu toate că ea nu-și găsea nici o vină. Nu le chemase, dar nici nu-și dădea seama cum avea să scape de ele.

În ultima vreme, pe umerii lui Tomo mai apăsa o grijă. Trecând prin casa din Tsunamachi, Miya, care își alăpta al cincilea copil, i-a spus:

— Mamă, am auzit că Suga se căsătorește. Știați?

— Cum să se căsătorească? Cine ți-a turnat așa baliverne?

Tomo încerca să pară nepăsătoare, însă vocea o trăda. Și-a lovit pipa de vasul cu jăratic, simțind brusc o greutate în piept.

— Tata mi-a zis că-l place pe tânărul Konno. Recunoaște că e oarecare diferență de vârstă între ei, însă vrea să-l însoare după ce termină colegiul și să-i deschidă o farmacie.

— Ei! Nu cred c-a spus așa ceva. Poate-a glumit... Gândește-te și tu la diferența de zece ani dintre ei!

A izbucnit într-un râs forțat, iar Miya a început să chicotească veselă, ca și când ideea i se părea de-a dreptul năstrușnică.

Scanned by CamScanner

— Asta n-ar avea nici o importanță în cazul lor, de vreme ce se plac. Însă presupun că tatei o să-i fie foarte greu fără Suga.

Miya îi dezvăluise secretul cu detașare, de parcă problema n-o privea câtuși de puțin.

— Sigur că-i va fi greu, iar mie și mai greu. E prea târziu să mai aducem altă femeie în casă și... Nu, sunt convinsă că Suga nu s-a încurcat cu Konno, deși îi ține partea deseori, concluzionă Tomo cu fermitate.

A plecat fără alte comentarii, dar de-atunci înainte i-a urmărit pe cei doi cu atenție, căutând să le descifreze și să le interpreteze fiecare gest.

În acei ani lungi de așteptare, în care Yukitomo o torturase cu purtările lui desfrânate, Tomo ajunsese să simtă intuitiv apropierea fizică dintre un bărbat și o femeie. Chiar dacă în jurul ei se afla multă lume, al șaselea simț îi spunea dacă o relație era intimă sau nu. Un schimb de priviri îi era suficient. Așadar, instinctul o asigura că între Suga și Konno nu se întâmplase nimic. Cel puțin, deocamdată.

Băgase și ea de seamă că, în ultima vreme, Suga fraterniza cu Konno, fără să se arate deloc stânjenită față de Yukitomo, care, la rândul lui, părea încântat de prietenia dintre ei.

Cu câteva zile în urmă, sosise o scrisoare de la părinții lui Konno. Aceștia își exprimau astfel dorința de a vizita capitala. Konno i-a dat scrisoarea lui Suga, iar aceasta lui Yukitomo, care i-a propus să-i invite să stea la ei.

Konno a refuzat categoric.

— Sunt de la țară și m-aș simți foarte stânjenit dacă slujitoarele ar face haz de ei.

Scanned by CamScanner

Yukitomo a insistat în continuare.

— Dacă vor să se plimbe prin Tokio, ar trebui să-i însoțești tu, Suga. Cred că s-ar sfii dacă fiul lor și-ar lăsa treburile ca să piardă timpul cu ei.

A scos dintr-o cutie o sumă mare de bani și i-a înmânat-o. Suga era într-o vervă deosebită.

— Bună idee! Dacă tot bat așa un drum lung, ar fi nimerit să vadă și alte locuri, nu numai turnul din parcul Asakusa și podul de fier din fața Palatului Imperial. Focurile de artificii de pe râul Sumida sunt aproape, așa că am să-i duc până la Kusumi, ca să le admire și ei. Trebuie să se întoarcă acasă cu cât mai multe amintiri plăcute, nu-i așa?

Tomo strâmbase din nas, considerând că nu era cazul să se deranjeze atâta pentru părinții slujitorului, dar nu scosese o vorbă. Știa că soțul ei s-ar fi supărat și-ar fi disprețuit-o și mai tare dacă și-ar fi spus părerea, reproșându-i că-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

I-a dus nu numai la artificii, dar și să vadă dansul *O-Bon*, ba chiar și în afara orașului, la Enoshima și Kamakura. Suga i-a însoțit peste tot, într-o stare de spirit minunată, de parcă urma într-adevăr să se mărite cu tânărul Konno. Și-a pieptănat părul într-un coc tineresc, cu zulufi pe frunte, și a îmbrăcat un chimono din mătase de Akashi, cu dungi verticale, ce-i punea în valoare tenul frumos, de care era atât de mândră. Pe Yukitomo nu-l deranja nimic din toate astea. Ba dimpotrivă, la întoarcere, le-a pus tot felul de întrebări, mirându-se și el de entuziasmul părinților lui Konno. Nu-l mai irita ca la început dacă Suga vorbea cu alt bărbat. Oare din cauza vârstei

Scanned by CamScanner

înaintate ajunsese să-i facă plăcere s-o știe pe Suga în relații bune cu un bărbat atât de tânăr și de plicticos? Sau pentru c-o avea pe Miya și voia să scape de ea, dându-i-o lui Konno?

Oricât de apropiată era de ei, Tomo nu reușea să deslușească nici sentimentele lui Yukitomo, nici pe ale lui Suga. Cochetase cu ideea s-o avertizeze într-un fel pe Suga, numai că emoțiile și frământarea fetei din ultimul timp o făcuseră să renunțe și să rămână un simplu observator.

Era oare posibil ca în inima lui Suga, la o vârstă atât de înaintată, să mai înmugurească dragostea? Trecuse bine de treizeci de ani. Dacă se îndrăgostise până peste urechi de Konno – un tânăr fără calități, căruia îi lipseau judecata și caracterul –, fata pornea cu siguranță pe drumul nefericirii. Tomo se simțea incapabilă s-o învinovățească numai pe Suga. În asemenea momente, își amintea totul: cum o cumpărase și mai ales rugămintea mamei lui Suga, care se stinsese din viață de ceva vreme, de-a avea grijă de viitorul fiicei sale.

Într-o zi, pe când Suga era plecată la cumpărături, Tomo l-a abordat pe Konno, întrebându-l pe un ton cât se poate de indiferent dacă intenționa s-o ia pe Suga de soție.

— Doamne ferește! Domnișoara Suga e cu zece ani mai în vârstă și, pe lângă asta, nu e suficient de robustă ca s-o iau de nevastă. Pentru mine, căsnicia înseamnă copii și nepoți. Nu doresc o femeie stearpă... nu, mulțumesc! zise el, cu buzele tremurând într-un zâmbet forțat.

Scanned by CamScanner

Părea să nege cu totul că îi făcuse vreodată avansuri lui Suga.

— Am înțeles. E-n ordine. Trebuie să te gândești la viitorul tău. Dacă există ceva între tine și Suga, e cazul să lămurim lucrurile și să luăm măsuri. Știu că n-ar fi plăcut pentru nici unul dintre voi. Chiar dacă stăpânul pare flușturatic, sunt lucruri pe care le privește cu seriozitate.

L-a țintuit pe Konno cu privirea, fără nici cea mai mică aluzie la cele auzite de la Miya, referitor la intențiile lui Yukitomo. Dându-și seama că tânărul n-o iubea pe Suga, s-a uitat la el cu aroganță. După cum se așteptase, Konno s-a dovedit nehotărât, apoi a început cu temenelele slugarnice. Pe Tomo o încerca un sentiment de silă.

Din ziua aceea, Konno s-a purtat în mod evident foarte distant cu Suga. Nu i-a suflat o vorbă despre discuția cu doamna Shirakawa, cu toate c-ar fi fost normal să-i pomenească de ea.

Dacă relația cu Suga ar fi fost mai avansată, Konno ar fi gândit altfel și s-ar fi comportat ca atare. Deși cei din jur le bănuiau tot soiul de intimități, de îndată ce rămâneau singuri, Suga se încorda toată, ținându-l la distanță. Konno, care avusese de-a face cu femei mai în vârstă decât el prin casele pe unde lucrase, nu-i înțelegea reținerile și era convins că i-ar fi refuzat cu răceală avansurile. Era incapabil să priceapă cum de, în trupul peste care trecuseră anii, se ascundea un suflet de fetișcană. Așa

Scanned by CamScanner

că era cu atât mai uimit, cu cât, cel puțin aparent, Suga îi acorda destulă atenție.

A sosit toamna. Suga a căzut la pat din cauza hemoroizilor. Konno n-a dat nici un semn de viață.

Chiar și-n tinerețe, mândria de samurai a lui Yukitomo, adânc întipărită în caracterul lui, nu-i permitea să-și manifeste afecțiunea față de suferinzi. Cu atât mai puțin era dispus să-și arate solicitudinea la vârsta asta. Cu toate că o știa zăcând, Suga îl auzea deseori certându-le pe Tomo și pe menajere și învinuindu-le că nu-i aduc pe cineva care să aibă grijă de el.

Suga trecea prin cele mai grele clipe din viața ei și trebuia să lupte disperată cu singurătatea. În asemenea momente, i se făcea un dor cumplit de mama ei. Îi era foarte greu și când trebuia să meargă la toaletă, pentru că pierduse îngrijorător de mult sânge și abia se mai ținea pe picioare.

— Ești tare palidă. N-ar fi mai bine să chem doctorul?

Tomo o vizita pe Suga de câteva ori pe zi, privindu-i chipul alb ca varul și întristându-se de fiecare dată când o găsea cu nasu-n pernă.

— N-am nimic, mulțumesc. Așa pățesc mereu. Îmi trece într-o săptămână.

În astfel de situații, amărăciunea din privirile lui Suga dispărea. Fata avea impresia că distinge pe chipul doamnei Shirakawa, lipsit de vigilența și încordarea obișnuite, o afecțiune maternă.

— Vrei să mergi la toaletă? N-ai cum să te descurci singură. Ține-te de mine.

Scanned by CamScanner

Văzând-o pe Suga crispată de durere, Tomo i-a întins brațul s-o sprijine.

— Vă mulțumesc, doamnă! Nu vă deranjați. Caut eu pe cineva să mă ajute.

— Hai, nu te jena!

Tomo a cuprins-o pe Suga pe după umeri și au reușit să înainteze pe coridor, clătinându-se. După ce-a lăsat-o la toaletă, a zărit picături de sânge pe dușumea și pe poalele propriului ei chimono. S-a strâmbat, scârbită. Suga o pătase cu sânge. Se simțea pângărită. A copleșit-o un sentiment dureros, ca și când ar fi vrut să scape de senzația ciudată care pusese stăpânire pe ea și nu putea.

A scos un șervețel de la pieptul chimonoului și-a șters sângele de pe pardoseală, picături multe și mici, ca niște floricele roșii. Tomo s-a așezat pe vine și le-a curățat, una câte una. O auzea pe Suga gemând ușor.

— Ești bine? Pot să intru?

Gemea în continuare, fără să răspundă. Tomo a deschis ușa și a intrat în toaletă fără ezitare.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL III

Frați vitregi

Takao Shirakawa ședea tolănit în șezlongul din trestie împletită, pe veranda de la etaj a clădirii dinspre Gotenyama. Camera de pe colț, cu fațada spre sud-est, era cea mai răcoroasă din clădire, briza mării aducând aer proaspăt la Shinagawa. Bunica i-o dăduse spre folosință pe timpul vacanței de vară, când se întorcea de la internat. Avea grijă să-i creeze condiții pentru învățat, mai cu seamă că în anul următor îl aștepta admiterea la universitate.

Îndată ce Takao își aducea lucrurile în camera în stil japonez, cu lemnărie proaspătă și jaluzele elegante din bambus atârnând de streașină, încăperea căpăta un aer neîngrijit. La tot pasul găseai cărți în japoneză și engleză, împrăștiate pe dușumea, după ce fuseseră scoase din bibliotecă, și pete de cerneală pe biroul solid din mahon. Dezordinea n-o deranja, ci o bucura pe Tomo, luând-o ca semn al dragostei pe care nepotul său o manifesta față de învățătură. Ea avusese parte de prea puțină educație și abia reușea să descifreze ideogramele, chiar dacă aveau marcată și citirea. Lui Takao îi cumpăra oricâte cărți avea nevoie, folosindu-și banii personali cu mărinimie, fără a se sinchisi să-l mai consulte pe soțul ei,

Scanned by CamScanner

Yukitomo. Când vedea cu câtă încântare le răsfoiește, sufletul i se umplea de satisfacție, la fel ca unei mame care-și privește fiica admirându-se fericită în veșminte noi.

Fiind o femeie care ura din toată inima înfrângerea, nu se împăca nicidecum cu gândul că nemernicul de Michimasa era tatăl lui Takao. Nepotul nu semăna nici cu tatăl, nici cu ea. Îi plăcea să stea retras. Cam devreme pentru vârsta lui! Se dovedise, încă de mic, extrem de inteligent și trecuse prin forțe proprii dificilul examen de admitere, reușind să se înscrie la cel mai bun liceu. Izbutise în felul acesta să redea bunicilor încrederea într-un descendent direct, cu care să se mândrească. Și asta cu atât mai mult cu cât, după moartea primei soții a lui Michimasa, Takao fusese crescut sub aripile protectoare ale lui Tomo și Yukitomo.

Copil care nu apucase să-și cunoască mama, trăind în casa unui bunic autoritar ca un senior de odinioară, legănat de brațele bunicii, ale metresei bunicului, ale doicii și ale altor femei, Takao părea mohorât mai tot timpul, aerul său întunecat fiind accentuat de obrajii supți și de ochelarii cu lentile groase – un chip complet lipsit de prospețimea firească a tinereții.

„Tânărul stăpân iubește mai mult cărțile decât oamenii", comentau slujitoarele, obișnuite cu o atmosferă mai veselă în mediul din care proveneau.

„Ce-o fi găsind în cărțile alea? Cât e ziua de lungă, nu face decât să citească tot felul de cărți japoneze și străine, ca un bătrân!"

Takao, căruia toate fetele din casă i se păreau la fel, se arăta complet indiferent la comentariile și

Scanned by CamScanner

dispreţul lor. Nu era ceea ce se numeşte un şoarece de bibliotecă, nu învăţa doar de dragul studiului. Având o minte sclipitoare, îşi lua notiţe şi le memora cu mare uşurinţă, evitând astfel panica dinaintea examenelor. Deşi era cotat drept foarte studios, nu se rezuma doar la învăţat. Citea foarte mult – romane şi piese de teatru, lucrări de filozofie şi de religie. Nu lăsa să-i scape nimic din ceea ce-i făcea plăcere.

Tolănit în şezlong, ţinea pe piept traducerea în engleză a unei tragedii greceşti – o carte mică, având litere aurii întipărite pe cotor. Tocmai terminase *Oedip rege*, de Sofocle, şi îşi tălmăcea în minte cele citite. Băiatul căruia i se prezisese, încă din pântecele mamei, că-şi va omorî tatăl şi va comite incest cu propria mamă – băiatul a cărui viaţă ar fi trebuit să se sfârşească imediat după naştere – a supravieţuit în mod miraculos, a devenit regele ţinutului duşman, a atacat regatul propriului tată, l-a ucis şi a trăit cu mama lui. A descoperit prea târziu soarta nenorocită care-l urmărise. Revoltat de păcatul dezgustător comis fără voia lui, şi-a scos ochii şi a plecat orb într-o călătorie de ispăşire. Tragedia vorbea despre inevitabilitatea sorţii, şi prin aceasta semăna cu povestirea budistă despre prinţul Ajase sau cu unele legende creştine medievale.

„Dacă un băiat din zilele noastre s-ar culca cu mama lui“, îşi zise Takao, „actul ar fi considerat abominabil şi în contradicţie cu preceptele morale şi religioase, de neconceput“. Cu toate astea, simţea un fel de singurătate stranie şi devastatoare la gândul că el nici măcar nu-şi cunoscuse mama care ar fi putut deveni obiectul unor năzuinţe nepermise.

Scanned by CamScanner

Miya, tânăra frumoasă căreia îi spunea mamă încă de când începuse să vorbească, se mutase la casa ei. Educația primită nu-i inspirase nici cel mai mic respect față de tatăl său, Michimasa. Prin urmare, deși s-ar fi găsit persoane cărora să li se adreseze cu „tată" și „mamă", acestea nu erau pentru el decât „unchiul și soția lui". Atitudinea rece a bunicilor față de tatăl său, resentimentul nedisimulat al lui Michimasa văzând dragostea fără margini a bunicilor pentru nepot, precum și lipsa de căldură sufletească din partea lui Michimasa l-au călit pe Takao mai mult decât ar fi fost normal, și prea de timpuriu.

Mama lui vitregă, căreia i se agravase tuberculoza laringelui, se afla pe patul de moarte în spital, cu al optulea prunc în pântece. Takao primise vestea de la bunici cu o zi în urmă, la întoarcerea de la cămin, dar nu-l răscolise prea mult.

Miya, cu pielea fină și delicată, cu firea veselă și vocea ei nazală, cu râsetele și glumele necontenite, nu-l făcuse niciodată s-o considere o mamă vitregă rea, dar nici nu i se părea că plecarea ei dintre cei vii ar aduce vreo schimbare în viața lui. Dacă moartea lui Miya avea ecou în inima lui, lucrul ăsta nu se datora dispariției sale de pe pământ, ci durerii pe care avea s-o simtă sora lui vitregă, Ruriko.

„Dac-aș iubi-o pe Ruriko, ar fi oare, pur și simplu, o dragoste de frate?"

De când aflase de incestul regelui Oedip, gândurile îi zburau mereu spre Ruriko. Avea senzația unui impas asemănător unei bariere ridicate chiar în fața ochilor.

Cum putea cineva care nu locuise niciodată cu tatăl și mama vitregă sau care nu cunoscuse adevă-

Scanned by CamScanner

rata forță a dragostei să știe ce înseamnă iubirea de frate pentru surorile și frații mai mici, având aceeași mamă, dar trăind în case diferite? De fapt, se comporta cu o politețe la fel de distantă față de fratele Kazuya, care studia la Universitatea Keiō, și față de Tomoya și Yoshihiko – următorii frați –, ca și față de verii din partea mătușii Etsuko. Numai de Ruriko – în anul V la Colegiul de Fete Toranomon – se simțea oarecum mai apropiat. Posibil ca impulsul acesta să fi fost cam dubios. Neîndoielnic îl captiva frumusețea fetei. Însă nu era sigur dacă sora sa vitregă îl atrăgea ca o floare proaspătă, o muzică încântătoare sau o femeie. Oricum, îi sădise în suflet semințele primei iubiri.

Cuprins de o stare de iritare greu de definit, Takao a luat cu un gest brutal cartea de pe piept și a pus-o pe brațul șezlongului. Razele puternice ale soarelui începeau să pălească. A ridicat privirea spre cerul albastru și s-a uitat întâmplător spre pajiștea din fața clădirii principale. Surprins de ceea ce vedea, a exclamat fără să se mai controleze:

„E Ruriko! Doamne, ce-o fi căutând aici?"

Nu se așteptase la o asemenea surpriză. Credea că e la spital, nicidecum în grădină.

Fata nu părea să-și dea seama de prezența lui. Avea părul prins în vârful capului cu o panglică din mătase cu irizații bleu, precum aripile unei cicade. În părți, șuvițele îi cădeau rebele. Bretonul fusese tapat bine și arăta ca o margaretă. Chimonoul era dintr-o țesătură subțire, cu imprimeu de crini albi, iar *obi*-ul roșu contrasta cu albul pur. Ruriko stătea abătută în mijlocul grădinii, lângă un tufiș înflorit, lăsând impresia că era gata-gata să izbucnească în

Scanned by CamScanner

plâns. Doi fluturi mari și negri se agitau în preajmă, ca și când ar fi vrut să transmită tuturor starea ei de neliniște.

Takao se gândea cu tristețe la faptul că fata avea să-și piardă în curând mama.

— Ruriko!

Într-un impuls de moment, și-a pus ambele mâini pe balustrada de lemn a verandei și a strigat-o, surprins de rezonanța vocii sale.

Ruriko părea confuză. Nu-și dădea seama cine și de unde o strigă. Și-a rotit ochii înlăcrimați și, după ce și-a mai auzit o dată numele, l-a remarcat. O privea de la etajul clădirii aflate la jumătatea pantei.

— Takao! Ca să vezi!

I se adresă băiatului pe un ton vioi, zâmbindu-i vesel. Amărăciunea care-o stăpânise până în urmă cu câteva clipe dispăruse ca prin minune.

— Am aflat că mama nu e bine deloc. Când te-ai întors de la spital?

— Adineauri. Mama mi-a cerut să-l trimit pe bunicul. Am vrut să-i telefonez, dar m-a rugat să vin personal. Așadar, am sosit cu mesajul.

— Aha... Ți-a promis bunicul că pleacă imediat?

— După ce ia masa și-i face doctorul injecția pentru nevrită. Mi-a zis să rămân aici peste noapte.

— Mă duc și eu cu el. Intenționasem să merg mai devreme, dar un prieten mi-a împrumutat niște notițe și-a trebuit să le studiez, pentru că mâine se înapoiază în provincie, așa că...

După ce-a aruncat cu seninătate minciuna nevinovată, Takao s-a uitat atent la Ruriko, vrăjit de chipul ei frumos, de pielea catifelată pe care nu se

Scanned by CamScanner

zăreau urme de sudoare și de părul bogat prelins pe gâtul ei delicat.

— Vin și eu într-o clipă.

— Ba nu, urc eu la tine. E mai răcoare acolo sus, nu-i așa?

Ruriko i-a zâmbit fermecător, s-a întors sprintenă ca o rândunică și a dispărut dincolo de grădina de pietre. Takao s-a întins în șezlong, zâmbetul trist nepărăsindu-i obrajii uscățivi. Îndată după aceea, a auzit pași ușori pe scară și Ruriko și-a făcut apariția dintr-un colț al verandei în formă de L.

— Ce bine e aici! E mult mai plăcut decât jos. Și ce briză!

S-a îndreptat spre el și s-a așezat cu naturalețe pe jos, lângă șezlong. Semăna cu mama, care avea ceva din aerul unei gheișe. Ochii ei frumoși, sprâncenele groase, obrajii bucălați, a căror linie se curba lin înspre bărbia fermă, umerii ușor colțuroși, trupul scund cu forme bine conturate îi dădeau un aer îndrăzneț și o drăgălășenie aparte. Dezvăluiau nu neapărat o fată de familie bună, ci o tânără gheișă, cândva dansatoare, care își prinsese părul cu intenția vădită de-a imita o tânără educată. În comparație cu rudele de aceeași vârstă sau cu surorile prietenilor lui, această feminitate simplă îl atrăgea pe Takao ca farmecul unei flori delicate și firave.

— Takao, când ai întâlnit-o ultima oară pe mama?

— Păi, în aprilie, când am venit în vacanță. Prin urmare, acum vreo patru luni. Se simțea bine atunci.

— Da, atunci. Stările proaste de dimineață au început imediat după aceea. Toată lumea se obișnuise cu ele, așa că nimeni nu s-a gândit c-ar fi fost ceva grav.

Scanned by CamScanner

Ruriko s-a întristat brusc și vocea îi era gâtuită de lacrimi.

— O s-o vezi și tu... O să te șocheze. Era plinuță, dar a ajuns numai piele și os. Are o paloare de moarte. Nu i-ar sta rău la înălțimea ei, dar arată groaznic. Abia mai poate vorbi. Nici n-ai cum să te apropii de ea, pentru că bunica și ceilalți cred că boala e molipsitoare.

— La ce să te aștepți de la o asemenea boală? zise Takao, încruntându-se. A slăbit chiar atât de mult?

— Da, a ajuns jumătate din cât era.

La douăzeci de ani, Miya fusese subțirică, ba chiar slăbuță. Părea atât de fragilă, încât Yukitomo o compara cu un pui de căprioară. Însă îi plăcea alcoolul și obișnuia să bea în fiecare seară cu Michimasa, amestecând cantități însemnate de bere și sake. După ce născuse al patrulea copil, pe Yoshihiko, se îngrășase de nu i se mai vedeau oasele. Se împlinise bine. Pielea ei dobândise un luciu de damasc și devenise foarte fină, ca și când textura străvezie stătea să pocnească la suprafață, asemenea păstăii coapte. Michimasa o asemuia, supărat, cu un porc sau cu o gâscă. Atunci îi revenise lui Yukitomo sarcina de a-i măguli orgoliul, asigurând-o că, în China, o femeie cu proporțiile și pielea ei fină reprezenta culmea frumuseții. Când o ținea în brațe, uita de vârstă și trăia cu senzația că se înalță în paradisul eternei tinereți.

Takao și Ruriko habar n-aveau de relația dintre bunicul și mama lor. Ruriko, cu inocența ei, se gândea că bunicul, care o ducea la teatru și-i cumpăra tot ce-și dorea, era mai demn de apreciere și iubire decât tatăl ei, atât de îndărătnic și irascibil. După

Scanned by CamScanner

bunic, Ruriko îl iubea cel mai mult pe fratele ei mai mare, Takao. Deși tata și mama îl nesocoteau, considerându-l „excentric", Ruriko ținea mult la posacul ei frate după tată, preferându-l de departe sociabilului Kazuya. O deranja însă faptul că nu prea vorbea și nu-i zâmbea, fiind convinsă că n-o plăcea deloc.

— Doctorii spun că mama nu-și mai revine, dar eu nu cred. Takao, tu n-ai idee cum arăta mama ta adevărată, nu-i așa?

— Nu. Știi bine c-a murit la nașterea mea.

— După părerea mea, tu ești mai norocos. Mai bine să n-o cunoști, decât s-o vezi prăpădindu-se sub ochii tăi.

— Nu poate fi vorba de noroc, în asemenea situații.

— Da, însă...

L-a privit pe Takao gata să protesteze, când o umbră neagră a trecut printre ei.

— Iarăși fluturii ăia! țipă ea, lovind aerul cu evantaiul, care avea mâner lăcuit.

Erau aceiași doi fluturi negri de mai-nainte, care se hârjoneau acum lângă stâlpul de susținere din colț, ca doi tovarăși de viață.

— Sunt cei care ți-au fâlfâit pe lângă urechi în timp ce stăteai în grădină, nu-i așa?

— Da, mă urmăresc de când am intrat în casa asta. Takao, sunt oribili, mi se par niște spirite rele! Spirite rele învești mântate în negru și aducându-mi ghinion...

Takao chicoti sec.

— Uite! Iar au venit! Takao, te rog, prinde-i!

Scanned by CamScanner

— Cum să-i prind?! Se mișcă mai repede ca mine.

A luat evantaiul pictat din mâna lui Ruriko și-a încercat să-l atingă pe unul în zbor, dar acesta a trecut mai departe, de-a lungul pardoselei, și s-a apropiat iar de obrazul fetei.

— Ah! Takao, salvează-mă!

S-a refugiat, speriată, la pieptul lui Takao, ca o fetiță neputincioasă. Părul bogat i s-a revărsat pe spate, în timp ce umerii îi tremurau ușor. Așa cum o ținea la piept, parfumul emanat de trupul ei l-a amețit. Fără să-și dea seama, mâna lui osoasă a început să-i mângâie umerii fragili, pe care i-ar fi zdrobit cu ușurință dacă i-ar fi strâns mai tare.

Tomo se întorcea de la Spitalul Onarimon, după ce fusese asigurată că starea proastă a nurorii sale n-avea cum să se mai înrăutățească în ziua aceea. Aflând că solicitase prezența lui Yukitomo, s-a gândit că avea să-i transmită un ultim mesaj intim și ar fi fost complet nepotrivit să mai zăbovească acolo. Așadar, a hotărât s-o lase pe Miya în grija rudelor.

Moțăia sub razele arzătoare ale soarelui, legănată de ricșă, când au trezit-o niște țipete senzuale. După ani îndelungați de conviețuire cu Yukitomo, știa exact când o femeie scotea asemenea sunete. S-a uitat în jur și a constatat că o luaseră deja pe pantă, trecând prin tufișurile dese peste care pinii își revărsau crengile ca niște umbrele de soare. Tomo a zâmbit cu amărăciune. Yukitomo nu mai avea vârsta la care să provoace unei femei un asemenea țipăt. Visase oare? O dezgusta ideea că încă se scălda în

Scanned by CamScanner

mlaștina odioasă a poftelor trupești, că scenele de pasiune carnală o mai puteau tulbura. A închis ochii strâns și apoi i-a deschis larg, privind spre partea clădirii unde ar fi trebuit să fie Takao. Oare stătea morocănos, aplecat deasupra unei cărți, sau trăgea un pui de somn? Teoretic, în camera aceea nu existau țânțari, însă gândul că l-ar fi putut înțepa unul în somn o îngrijora pe Tomo de parcă Takao era încă un copilaș.

Primul lucru care a izbit-o a fost chipul uscățiv al lui Takao, ce apăruse deasupra chimonoului său din bumbac albastru cu alb. Imediat sub capul plecat, a văzut ițindu-se o panglică bleu. Nu avea nici o îndoială. Era panglica lui Ruriko, ce fluturase nu cu multă vreme în urmă pe coridorul spitalului. Părul ei bogat, despletit, acoperea în întregime pieptul băiatului. Degetele lui Takao atingeau ritmic umerii fetei, ca și când ar fi cântat la pian.

În clipa în care i-a zărit, Tomo s-a ridicat în picioare în ricșă. Picăturile de sudoare de pe pielea ei, care arătau ca niște mărgeluțe, păreau să fi înghețat instantaneu și femeia începu să tremure.

„Nu se poate! Ba da...", își zise în gând, furioasă. „De ce-ar fi imposibil?! Doar e fata lui Miya! Copila nerușinatei..."

De când aflase de boala incurabilă a lui Miya, Tomo făcea eforturi disperate să scape de ura și disprețul pe care le nutrise în sufletul ei. Chiar dacă ticălosul de Michimasa nu era partenerul potrivit, tot n-ar fi trebuit să se lase prinsă în mrejele socrului

Scanned by CamScanner

și să se complacă, fără pic de jenă, în rolul de metresă. Dac-ar fi fost gheișă sau curtezană de meserie, situația ar fi fost alta. Însă Miya fusese fecioară în momentul căsătoriei și păruse o fată cuminte. Transformarea rapidă și neobrăzarea ei au șocat-o. Tomo considera că nu se deosebește cu nimic de cățelele și pisicile în călduri. Cât despre depravare, nici Yukitomo nu era departe, numai că un bărbat își permitea să calce pe de lături chiar și în public, pe când o femeie trebuia să rămână fidelă soțului. Judecând după codul moral al vremii, comportarea lui Miya părea mai dezgustătoare și mai condamnabilă decât a lui Yukitomo. Dintre cei șapte copii – Kazuya, Ruriko, Tomoya, Yoshihiko, Namiko, Toyoko și Katsumi –, se zvonise că al patrulea, Yoshihiko, era al lui Yukitomo. Așa se explica pesemne afecțiunea pe care acesta i-o purta, fără să se ascundă de lume. Însă pe Tomo o distra întreaga mascaradă. Se știa că, de mai bine de zece ani, Yukitomo nu mai putea face copii, motiv pentru care nu se mai ridicaseră probleme legate de moștenire în familie. Să fie atât de tâmpit, încât să creadă că i-a dăruit nurorii unul la cei peste șaizeci de ani ai lui? Bărbații erau de-a dreptul proști în asemenea situații! Miya ajunsese oricum să-l atragă mai mult decât Suga, dar ideea că avea un copil cu ea dăduse și mai multă greutate relației lor secrete.

Acesta era pesemne motivul principal pentru care Yoshihiko, încă elev la școala primară, fusese adus să locuiască la bunici, sub pretextul că atmosfera din casă era apăsătoare în lipsa lui Takao, plecat la cămin. Tomo se întreba îngrijorată dacă nu cumva

Scanned by CamScanner

Yoshihiko avea să devină, mai devreme sau mai târziu, mărul discordiei privind moștenirea. Poate de aceea și gândea că, pentru viitorul lui Takao, era mai bine ca Miya să moară mai repede.

Nici egoistul de Yukitomo, dispus la orice pentru a-și atinge scopurile, nu reușea să-i redea sănătatea lui Miya. O dusese de la doctor la doctor și din spital în spital, epuizându-și toate resursele, dar fără nici un rezultat. Erau momente când Tomo privea soarta nefericită a lui Miya ca pe-o inexorabilă încercare trimisă de providență.

În pofida faptului că aceeași Miya, aflată în siguranță, la adăpostul afecțiunii lui Yukitomo, manifestase deseori un dispreț fățiș pentru soacra ei, lui Tomo nu-i stătea în fire să se bucure de triumful asupra dușmancei aflate pe patul de moarte. Cu cât nurorii îi rămâneau mai puține zile, cu atât lui Tomo îi era mai milă de neghiobia de care fusese în stare, și nu de puține ori o ținuse în brațe, ca pe propria fiică. Așa se explica de ce Miya, care devenise tot mai palidă și mai slabă, o lua deseori de mână și se jeluia:

— Mamă, vă rog să mă iertați pentru necazurile pricinuite!

Auzind-o, Tomo ar fi vrut să-și descarce povara de pe suflet, dar nu-și găsea cuvintele. Așadar, încuviința doar din cap.

Era oare posibil ca Ruriko, fiica lui Miya, să joace rolul de seducătoare a lui Takao? Lui Tomo i se părea complet absurd, dar țipătul acela de fetiș-cană aprinsă, pe care-l auzise din ricșă, îi sugera un pericol iminent, ce venea în egală măsură dinspre nerușinarea lui Yukitomo, capabilă să doboare orice

Scanned by CamScanner

barieră a bunului-simț, cât și dinspre firea ușuratică a lui Miya.

— Ruriko, ai fost la Takao în cameră mai devreme? o întrebă ea la masă, în prezența lui Yukitomo, Takao, Yoshihiko și Suga.

— Da, mă speriasem rău, răspunse fata cu naturalețe, uitându-se la Takao peste bolul pe care-l ținea în mână.

— Ce te-a speriat? o întrebă Yukitomo, de la locul de onoare.

— Niște fluturi negri, care nu-mi dădeau pace.

— Zău? Fluturi negri? se miră Suga, încruntându-se. Nu-nțeleg cum de nu te lăsau în pace. Ce-ți făceau? insistă ea, având o înclinație evidentă spre macabru.

— La început, m-au asaltat cât am stat în grădină. Am încercat să-i alung, dar n-am reușit. Apoi l-am văzut pe Takao sus, pe verandă, și-am alergat la el. Dar fluturii s-au luat după mine...

— Sus, pe verandă? Cale lungă...

— Dac-ați fi auzit-o cum a țipat! Mi s-a făcut pielea de găină, interveni Takao.

— Când Takao a încercat să-i îndepărteze cu evantaiul, mi-au sărit drept în față!

— Pesemne că fluturii au fost fermecați de frumusețea ta, zise Suga serioasă, pe când umplea din nou bolul de orez întins de Yukitomo.

— Ba nu. Eu cred c-au venit să ne anunțe că mama e pe moarte. Am telefonat imediat la spital, însă mi-au spus că se află în aceeași stare.

În ochii lui Ruriko se deslușea parcă o pasiune pentru mister. Surprinzându-i privirea aceea, Tomo

Scanned by CamScanner

s-a liniștit încetul cu încetul, iar spaima care o cuprinsese în ricșă a părăsit-o.

Moliile se învârteau ametite în jurul becurilor ce atârnau din tavanul de pe coridorul spitalului. Unele, obosite de atâta agitație, poposiseră cu aripile deschise pe glasvanduri. Se lăsase seara, dar nu se simțea nici o adiere. În căldura înăbușitoare din toiul verii, mirosul înțepător de dezinfectant era cumplit de apăsător.

Îmbrăcat cu o bluză din mătase peste chimono și cu ochelari colorați pe nas, Yukitomo pășea vioi pe coridor, făcând eforturi să-și îndrepte spatele ușor încovoiat. Îl chinuia o durere surdă în coapsa stângă, dar, pentru un aventurier ca el, mai dureros era că Miya îi fusese luată. Picioarele nu prea aveau chef să-l poarte spre patul ei de suferință, unde o afla în pragul morții. Câtă vreme mai existase o fărâmă de speranță, crezuse că medicina își va aduce contribuția la vindecarea acelui trup desfrânat, însă, odată ce iluziile se spulberaseră, secretul pe care el și Miya îl păstraseră atâta amar de vreme s-a dovedit a fi doar un rânjet gol și ridicol, răsunându-i în permanență în urechi. Singura femeie pe care o adorase în viața lui fusese mama care-l adusese pe lume, iar crezul confucianist întipărit în minte încă din copilărie i-ar fi interzis să viseze la relații fizice cu soția propriei progenituri. Cu toate astea, Michimasa era un parazit, incapabil să se descurce de unul singur. Faptul că avea mâncare din belșug, veșminte și o soție atrăgătoare se datora norocului de a se fi născut ca

Scanned by CamScanner

fiu al lui Yukitomo. Michimasa era prea tâmpit ca să-și dea seama de valoarea soției sale, nici nu se punea problema s-o iubească. Nu era capabil de nici un sentiment. Se culca doar cu ea și-i trântea copii. De n-ar fi iubit-o Yukitomo, puțin probabil ca aceasta să fi rămas în casă, aproape douăzeci de ani. Și dac-ar fi divorțat de Michimasa, cine știe ce soartă ar fi așteptat-o ? Cine putea garanta c-ar fi fost mai fericită decât cu Yukitomo ? Ceea ce nu-i oferise soțul ei, îi dăruise cu generozitate socrul, împlinindu-i atât dorințele trupești, cât și pe cele materiale.

Pe Yukitomo îl dezgusta acum gândul că va trebui să audă de pe buzele lui Miya cuvinte de căință. I-ar fi plăcut ca ea să moară ca o destrăbălată, emanând în noapte mirosuri și senzații. Evitase cu bună știință, timp de șapte zile, să rămână singur cu Miya, de teamă să nu-i surprindă ultima pâlpâire de viață în priviri.

Rude și prieteni de familie așteptau chirciți în fața salonului. Evantaiele din mâinile lor se mișcau alene, în virtutea obișnuinței. Erau prea copleșiți de căldură și de oboseală ca să mai fie în stare de conversație. La lăsarea serii, copiii plecaseră cu toții acasă.

— Unde-i Michimasa ? întrebă Yukitomo, căutându-l din ochi printre rudele lui Miya, care se ridicaseră să-l salute.

— Lipsește azi, răspunse Tomoshichi, care veghease la spital zi și noapte.

Yukitomo a răsuflat ușurat, dar a lăsat celorlalți impresia că se supărase.

Scanned by CamScanner

— A obosit foarte tare îngrijind-o pe bolnavă. Trebuia să se odihnească un pic, continuă Tomoshichi.

De fapt, Michimasa nu se dusese acasă, ci să vizioneze primul episod dintr-un serial american. Se apropia de cincizeci de ani, însă teatrul și filmul rămăseseră pasiunea lui, la care nu avea de gând să renunțe nici acum, când soția lui era pe moarte. În dimineața aceea, starea pacientei se înrăutățise și doctorii crezuseră că n-o să mai apuce noaptea. Medicul care o consultase cu puțin timp în urmă afirmase totuși c-ar mai putea rezista o zi sau două. Yukitomo aflase toate astea de la frații, surorile și mama lui Miya. Zărindu-l pe Takao în spatele bătrânului, aceasta a exclamat cu glas mieros:

— Doamne, ce-ai mai crescut! Nici nu te-am recunoscut în prima clipă!

Lui Takao, rudele apropiate ale lui Miya, adunate acolo, cu chipuri îngrijorate și lacrimi forțate, de parcă ar fi fost nevoite să-i deplângă soarta, i se păreau niște actori nepricepuți.

— Doarme? întrebă Yukitomo.

— Nu, e trează. Nu l-a mai văzut pe Takao de multă vreme, așa c-o să se bucure cu siguranță.

Mama lui Miya i-a condus în salon.

Era o încăpere cu pereți albi și două ferestre. Pe patul înalt, metalic, acoperit cu o saltea subțire din mătase, zăcea Miya, învelită cu o plapumă la fel de subțire. Era atât de slăbită, încât nici nu-ți venea să crezi că mai respiră.

Asistentele îmbrăcate în uniforme albe, cu gulere înalte, stăteau la capul patului, făcându-i vânt ușor, cu evantaiele rotunde.

Scanned by CamScanner

— Miya, a venit Takao, spuse Yukitomo, așezându-se pe marginea patului și deschizându-și chimonoul la piept, ca să-și facă vânt cu evantaiul. Avea o voce tinerească și energică.

Miya deschise încet ochii și se uită la Yukitomo. Se simțea prea istovită ca să-și mai miște privirea.

— Takao? întrebă ea cu voce stinsă.

Takao păși mai în față.

— Cum te simți?

— Mi s-a uscat gâtul. Nu cred că mai am voce.

Și-a ridicat mâna ca să-și pipăie gâtul. Ochii ei păreau două fante, pe obrajii altădată bucălați. Slăbise mult la față și arăta iar tânără și atrăgătoare. Semăna izbitor cu Ruriko.

— S-a terminat școala?

— Da, s-a întors de la cămin alaltăieri, răspunse Yukitomo, în timp ce flutura puternic evantaiul.

Din locul în care se afla, Takao a zărit evantaiul bunicului indicându-i să se îndrepte spre ușă. A profitat iute de ocazie și a ieșit pe coridor. Yukitomo le-a făcut semn din ochi asistentelor. Femeile au încuviințat și au părăsit salonul.

Miya a privit precaută în direcția uniformelor albe, mulțumită c-o luau spre ușă.

— Au plecat cu toții, zise Yukitomo.

S-a apropiat mai mult de pat. Cu o mână, îi făcea vânt cu evantaiul, iar cu cealaltă, îi aranja firele de păr căzute pe frunte.

— Voiai să-mi vorbești?

— Nu neapărat să vorbesc...

Scanned by CamScanner

Un zâmbet vag i s-a deslușit pe chipul ofilit. Instinctul de femeie frumoasă, care se trezise parcă la viață, căutând să-i reabiliteze albul ca de ceară al feței, a pâlpâit o clipă și a dispărut iar, dând din aripile fragile ca o gâză efemeră.

Miya s-a încruntat, pipăindu-și gâtul, de parcă o durea.

— N-ai prea venit pe la mine.

— Chiar de-aș fi venit, nu puteam rămâne singuri, obiectă Yukitomo, destul de brutal. Și-apoi, doctorul susține că vei părăsi spitalul în două-trei săptămâni. Ai face bine să depășești pasa asta deprimantă, cât mai repede posibil. O să mergem la băi la Hakone sau în altă parte, dacă dorești.

— Sper să fie așa cum spui. Mi-am cam pierdut curajul. Papa, mă tot întreb ce te faci dacă eu mor. O să mă regreți?

— Femeie, nu vorbi prostii! O să mor eu înaintea ta.

— Nu cred, zise ea răgușit.

Obișnuit de-atâta amar de vreme cu toanele lui Miya – ba veselă, ba îmbufnată –, Yukitomo s-a trezit brusc temându-se de ele. Și-a dat seama că pur și simplu nu era dispus să vină să vadă chipul acesta.

— Papa, să știi că mă îngrijorează Yoshihiko. Cât despre ceilalți – Kazuya, Ruriko și Tomoya –, mă simt destul de liniștită, însă mi-e teamă pentru Yoshihiko. N-aș putea să-ți explic de ce...

— La Yoshihiko ar trebui să te gândești cel mai puțin. E mic, dar isteț foc. Dacă ești atât de îngrijorată din pricina lui, o să mai adaug ceva în testament în ceea ce-l privește, separat de ceilalți.

Scanned by CamScanner

S-a aplecat și s-a apropiat mult de urechea lui Miya, șoptindu-i:

— Nu te neliniști. E copilul nostru, nu-i așa?

C-a auzit sau nu, Miya s-a chircit toată și a gemut ușor. Chipul i-a fost străbătut de un val de durere sau de amărăciune, greu de spus. Nici ea nu știa dacă Yoshihiko era al lui Michimasa sau al lui Yukitomo. Eforturile disperate de a-l convinge că așa stăteau lucrurile fuseseră doar un șiretlic pentru a-l determina s-o iubească mai mult decât pe Suga. Nu-și dădea seama nici măcar acum, că se afla la un pas de moarte. Cu toate astea, în trupul secătuit de nevoi materiale și impulsuri sexuale, spiritul devenea tot mai prezent. Faptul că îl dăduse pe Yoshihiko drept fiul lui Yukitomo îi stătea ca un ghimpe în suflet. Ar fi vrut să-i mărturisească adevărul, dar nu se simțea în stare. Suferința ce i se deslușea pe chip provenea pesemne din durerea de a trebui să ducă secretul cu ea în mormânt, pentru totdeauna.

A cincea zi după această întâlnire, spre înserat, Miya și-a dat ultima suflare. Trupul neînsuflețit a fost dus în clădirea principală din Gotenyama, unde a avut loc un priveghi fastuos, timp de două nopți, urmat de funeraliile impunătoare la templul din Azabu.

„Parc-ar fi fost ceremonia de incinerare a soției sau a unui moștenitor. Prea multă risipă pentru o noră! Pun pariu că domnul Shirakawa a făcut un fel de repetiție generală pentru propriile funeralii."

Cam asta era părerea cunoștințelor apropiate și a negustorilor care veneau la el acasă.

Scanned by CamScanner

Michimasa nu părea afectat de moartea soției care-i născuse șapte copii, unul după altul, și-și vedea netulburat de teatru, cinema și alte distracții.

— Miya era cam autoritară și tot timpul avea câte ceva de obiectat. Vreau ca următoarea nevastă să fie mai supusă, mai ascultătoare.

Așa obișnuia să răspundă ori de câte ori se punea problema succesorului. Chiar și cu ajutorul menajerelor și al slujitoarelor, un văduv n-ar fi fost în stare să crească atâția copii fără o parteneră de viață. Nici nu se scursese jumătate de an de la moartea lui Miya, că Tomo s-a văzut nevoită să-i caute o nouă nevastă lui Michimasa. A treia.

Când consultase o ghicitoare, înainte de prima căsătorie a fiului ei, ca să afle dacă erau compatibili sau nu, îi prezisese că Michimasa urma să aibă mari probleme cu femeile. Atunci nu prea înțelesese tâlcul vorbelor ei, dar acum îi era limpede ce voise să spună. Era într-adevăr o problemă, câtă vreme își îngropase deja două neveste.

Moartea nurorii i-a luat lui Tomo o piatră de pe inimă. Nu mai trebuia să stea cu sufletul la gură, speriată că secretul legăturii nepermise dintre socru și noră avea să iasă la iveală. Era hotărâtă să-i aleagă fiului ei o nevastă serioasă, și nu o ușuratică precum Miya.

Oricâte cusururi avea Michimasa, se găseau suficient de mulți intermediari care să-i aducă potențiale partenere, dată fiind averea lui Shirakawa. Dintre toate, Tomo a ales o văduvă între două vârste, care preda administrarea gospodăriei la o școală de fete. O chema Tomoe. Era lată-n umeri, avea fruntea îngustă, pielea albă. Lui Michimasa nu-i plăcea numele ei, așa că, după ce s-a instalat în casă, a sugerat

Scanned by CamScanner

unul mai elegant – Fujie. Noua soție se purta destul de sever cu copiii și-l trata pe Michimasa cu respectul cuvenit unui stăpân.

Cu prilejul primei vizite la casa din Gotenyama, după ceremonia nupțială, Yukitomo s-a purtat foarte amabil cu ea, însă lui Tomo și Suga le-a fost limpede dintr-o privire că nu era genul de femeie care s-o înlocuiască pe Miya.

— Noua soție pare o femeie hotărâtă și la locul ei, remarcă Suga, șezând dezinvoltă în fața lui Tomo, lângă vasul cu jăratic.

Un zâmbet bizar i-a scăpat, fără să vrea, de pe buze.

— Și eu cred la fel, răspunse Tomo rece, pe când își aprindea pipa cea lungă.

Știa din proprie experiență că, dacă se lansa în comentarii, vorbele ei urmau să fie răstălmăcite și ajungeau la urechile lui Yukitomo.

— Ca profesoară de gospodărie, ar trebui să reușească să strângă punga. Presupun că n-o să le fie deloc ușor de-acum încolo, se aventură Suga, lovindu-și pipa de marginea vasului.

Tomo înțelegea din aluziile lui Suga că Yukitomo cheltuise sume uriașe cu Miya. Lui Michimasa nu-i trecuse niciodată prin cap că fusese plătit cu atâta generozitate în schimbul trupului soției sale. Acum, că Miya fusese înlocuită de Fujie, puțin probabil ca Yukitomo să fie dispus să întrețină și gospodăria fiului.

Yukitomo a hotărât ca și Ruriko să fie adusă în casa principală. Poate pentru c-o vedea, în fata sprin-

Scanned by CamScanner

țară și atrăgătoare, pe Miya de altădată. Numai că Ruriko n-avea nimic din caracterul lingușitor și instabil al mamei, nici un comportament prea familiar și nici nu-i lăsa pe ceilalți să creadă că e conștientă de frumusețea care-i fermecase.

— Domnișoara Ruriko e încă o copilă, îi spunea Suga lui Tomo, plină de admirație.

Nu era greu de descifrat subînțelesul vorbelor ei: Ruriko nu avea firea ușuratică a mamei.

Oricâte favoruri îi făcea Yukitomo lui Ruriko, Tomo n-avea nici o temere în privința ei. Și, când venea vorba de Takao, simțea o adevărată ușurare la gândul că fata nu făcea nici un efort să-și pună farmecele în aplicare.

Takao s-a întors acasă, în Gotenyama, după reușita la examenul de admitere de la Universitatea Imperială din Tokio. Ca să studieze în liniște, a primit camera de la etaj, din clădirea alăturată, și se ducea zilnic la universitate, în cartierul Hongo. Ruriko a absolvit colegiul de fete și s-a apucat de ceremonia ceaiului, *ikebana* și pian. Așadar, uneori pleca de-acasă sau se întorcea împreună cu Takao. Într-o seară, el a văzut-o coborând din același tramvai. Ținea în mână niște flori învelite în hârtie parafinată. N-a strigat-o și nici n-a dat vreun semn că era prin preajmă. Mergea tăcut în urma ei, la oarecare distanță.

— Domnișoară Shirakawa, pun pariu că habar n-aveți că tânărul stăpân vă urmărește!

Cel care i se adresase, pe la jumătatea pantei ce ducea spre casa mare, era Tomoshichi, administratorul. Purta un chimono scurt, de lucru, cu numele „Shirakawa“ imprimat cu litere albe pe gulerul negru.

Scanned by CamScanner

— Zău?

S-a răsucit și l-a zărit pe Takao, mijind ochii de parcă-l deranja lumina.

— Sunteți într-o ureche? chicoti Tomoshichi. Bine că vă este soră, altfel ați fi intrat în bucluc. Cum să urmăriți în felul ăsta o tânără drăguță, fără să-i adresați un cuvânt?

Se pare că Tomoshichi băuse ceva la Shirakawa acasă, pentru că avea ochii roșii. I-ar fi plăcut grozav dacă Takao ar fi știut de glumă, numai că tânărul l-a privit încruntat, obligându-l astfel să-și vadă mai departe de drum, dezumflat.

— Ce individ nesuferit! bombăni Ruriko, dezgustată. Am impresia că bunicul ține mult la el, dar eu nu-l pot înghiți. Mereu le tachinează pe menajere...

Chiar și în felul cum se comporta cu angajații, Ruriko era complet diferită de ușuratica Miya, provenită dintr-o familie de rând.

Takao n-a scos un sunet, ci a luat-o repede pe pantă-n sus, alături de fată.

Scanned by CamScanner

Ani de așteptare

Pe dealul Kagura, două copile gheișe, îmbrăcate în chimonouri de mătase cu imprimeuri vesele, jucau volant de Anul Nou. Gheișa care stătea și le privea își tot sălta poalele, de parcă voia să le arate tuturor ce frumos e veșmântul de dedesubt. Chimonoul colorat de seară – cu toate că afară era încă lumină – și *obi*-ul păreau de o calitate mai bună decât se purta, în mod obișnuit, în acest cartier. Volantul din mână, care avea imprimat pe el pictura renumitului Kichiemon[1], actor de *kabuki* într-un rol foarte popular, trebuia s-o fi costat douăzeci de yeni la târgul Yagenbori.

În urma marelui război din Europa[2], care dura deja de trei-patru ani, fabricile de muniții și vase de transport cunoscuseră un avânt incredibil. Casele de gheișe înfloriseră văzând cu ochii și se zvonea că un constructor naval, îmbogățit peste noapte, îi oferise unei foste gheișe din Ōsaka un chimono bătut cu diamante mari pe poale. Dacă cele din cartierele de rangul doi sau trei fuseseră astfel răsfățate, cu ce se făleau oare gheișele renumite?

---

1 Kichiemon Nakamura (1886-1954).

2 Se face referire la Primul Război Mondial.

Scanned by CamScanner

Profilul fetei cu zulufi frumos aranjați îi aminti lui Tomo de câteva chipuri din cartierul Shinbashi, cu care nu mai avusese nici o legătură de mai bine de douăzeci de ani. Pe vremea când soțul ei era înalt demnitar la Poliția Metropolitană, solicitau pentru petrecerile de la reședința lor gheișe din Shinbashi – unele dintre ele, vechi cunoștințe de-ale lui Yukitomo. Îmbrăcate în frumoase chimonouri cu dungi, treceau deseori pe la familia Shirakawa peste zi, cu mici daruri de bun-gust, însoțite de proprietara respectivei case. Tomo și-a dat seama că timpul nu le cruțase nici pe ele, iar chimonourile sobre de acum nu mai aminteau cu nimic de roșul aprins cu care atrăgeau odinioară toate privirile.

Suga și Yumi, cu părul prins, la vremea aceea, ca niște fetițe, trecuseră de patruzeci de ani, iar Takao și Kazuya, nenăscuți pe-atunci, mergeau deja la universitate. Chiar și Naoichi, copilul lui Yumi și al lui Iwamoto, era student la Colegiul Comercial Hitotsubashi. După moartea prematură a lui Iwamoto – se îmbolnăvise de tifos pe când copiii erau mititei –, Yumi se apucase de aranjamente florale și, cu sprijinul lui Tomo și al lui Yukitomo, făcuse posibil ca Naoichi să-și continue studiile.

Tomo avea azi ca destinație casa lui Yumi, aflată pe o străduță lăturalnică de pe dealul Kagura. Nu venea s-o vadă pe Yumi, cu siguranță plecată la cursurile de *ikebana*, redeschise după Sărbători, ci pe tânăra Kayo, care locuia într-o cămăruță mică de la etaj.

A tras încet ușa cu zăbrele a clădirii anexe, aflată într-o stare jalnică. În momentul acela, o femeie

Scanned by CamScanner

căruntă, cu ochi frumoși, a ieșit din clădire, ștergându-se pe mâini. A recunoscut-o îndată pe Tomo, a îngenuncheat și a făcut o plecăciune adâncă.

— Ah, doamnă Shirakawa! Vai de mine, copiii au răcit înainte de Anul Nou și sunt convinsă că Yumi nu v-a făcut urările de cuviință! Vă doresc din tot sufletul un An Nou fericit.

N-a așteptat ca Tomo să-i răspundă și a poftit-o respectuos în casă. Era sora mai mare a lui Yumi, Shin, la rândul ei o văduvă nefericită. Avea grijă de fiica cea mică a lui Yumi, elevă la școala primară. Astfel, mama fetiței putea pleca liniștită la cursurile de *ikebana*.

— Îmi pare rău de greutățile prin care-ați trecut, spuse Tomo. Dar mă bucur c-a născut cu bine.

— Da, am fost îngrijorate, de parc-am fi uitat cu totul că și Yumi a trecut prin asta. Bine c-a avut o naștere ușoară! Copilul e un băiat drăgălaș și dolofan. Eu nu știu ce să zic, dar Yumi susține că seamănă leit cu Kazuya.

— Mi-e cam rușine de comportamentul lui. Și nu-i decât student! Kazuya a avut o mamă dezmățată, așa că de unde să-nvețe să se poarte altfel?

— Se-ntâmplă la tinerii din ziua de azi. Kayo zice c-ar păstra copilul și-ar munci pe brânci, dac-ar putea.

— Da, numai că agentul proprietății Kiyojimachō ne-a întins o mână de ajutor. S-a stabilit deja ca pruncul să fie înfiat de un funcționar respectabil, a cărui soție își dorește mult un copil. Nu i-au dezvăluit că e copilul lui Kazuya, dar se pare că bănuiesc ceva

Scanned by CamScanner

și sunt foarte încântați de idee. Ar trebui să-l ducă în vreo lună.

— Ce băiat norocos! Bine că are bunica grijă de toate! La urma urmei, nu e cel mai mare nepot al dumneavoastră, și totuși vă gândiți la viitorul lui.

Shin se uita atentă la Tomo, pe când pregătea ceaiul.

Yumi și Naoichi nu acordau mare importanță evenimentului, însă Tomo se îngrijea mereu de Yumi și de copiii ei, de când aceasta rămăsese văduvă. Iwamoto fusese nepotul ei, dar, și mai important, Yumi fusese concubina lui Yukitomo. Așadar, nu putea lăsa lucrurile la voia întâmplării. Shin știa foarte bine că prosperitatea familiei Shirakawa se datora eforturilor disperate ale lui Tomo, și nu calităților lui Yukitomo. Neglijența propriilor rude îi amăra sufletul. Kayo, menajeră în casa lui Michimasa, era o fată de doar optsprezece ani care rămăsese însărcinată cu Kazuya, student la Facultatea de Studii Economice a Universității Keiō. Tomo a fost cea care-a aranjat ca mama să-și aducă pruncul acasă.

Mergând în spatele lui Shin, Tomo urca anevoie scara îngustă și abruptă, sprijinindu-se de balustradă.

— A venit doamna Shirakawa, anunță Shin, pregătindu-se să deschidă ușa glisantă din capul scării.

— Doamne sfinte! exclamă o voce tinerească.

Kayo s-a ridicat în așternut, ținând copilașul lângă ea.

— Nu te deranja! zise Tomo, intrând în cameră.

Kayo apucase deja să-și tragă halatul peste sânii mari, albi, și aștepta la fel de respectuoasă ca pe vremea când se afla la Tsunamachi.

Scanned by CamScanner

— Mai întâi doresc să te felicit pentru naștere. Aș fi vrut să ajung mai devreme, dar, cu Anul Nou...

— Știu prea bine. Este cea mai aglomerată perioadă a anului, zise Kayo, gândindu-se cu nostalgie la casele din Tsunamachi și Gotenyama.

Umerii plinuți și obrajii bucălați, până nu demult trandafirii, păreau azi împovărați de oboseală. Dar ochii de copilandră trădau acum un farmec aparte, de femeie.

— Vă mulțumesc din suflet că-mi permiteți să-mi țin copilul aici, fără probleme.

— E cu-adevărat norocoasă, interveni Shin. Ar fi greu să-i spunem mamei lui Kayo cum stau lucrurile în realitate. Nici doamna de la Tsunamachi nu e rudă de sânge cu Kazuya. Kayo recunoaște că vă datorează totul, doamnă Shirakawa.

— Copilașul doarme?

Fără să se ridice, Tomo aruncă o privire spre așternutul din mătase, în picățele.

— Tocmai l-am hrănit, zise Kayo, cerându-și parcă scuze și dând la o parte vălul ce-i acoperea fața.

— Ușor, ușor, nu-l trezi! îi șopti Tomo, pe un ton de reproș, privindu-l atentă.

Copilașul, care nu împlinise douăzeci de zile, n-avea încă sprâncene și arăta ca o masă moale de carne, gata să se scufunde la apăsarea unui deget. Cutele abia vizibile de pe frunte și obraji trădau o textură aparte a pielii. Însă chiar și din această masă amorfă se distingeau, în zona frunții și la baza nasului, trăsăturile lui Kazuya. Cutele pleoapelor aminteau parcă de Takao, când era mic. Nu mai încăpea îndoială că moștenise trăsăturile familiei Shirakawa. Constatarea

Scanned by CamScanner

o înfioră pe Tomo. Dac-ar fi fost totuși copilul lui Takao, și nu al lui Kazuya, nici prin cap nu i-ar fi trecut să-l dea unor străini. Era perfect conștientă de sentimentele ei față de cei doi nepoți – Takao, crescut de ea, și Kazuya, ieșit din pântecele lui Miya.

— Seamănă, nu-i așa? întrebă Shin, uitându-se la Tomo, dar evitând cu bună știință să pomenească numele lui Kazuya.

Tomo încuviință și zise:

— E un copil foarte drăgălaș și are un ten minunat.

Nu i se părea potrivit să-i vorbească deja lui Kayo despre adopția copilului, dar nici nu-și permitea să vină prea des aici. Așa încât socoti că fata, tânără și puternică, avea să suporte fără emoții prea mari să i se spună direct cum stau lucrurile.

— Am foarte mult lapte. Nici nu știu ce-o să mă fac, după ce mi se ia copilul...

Auzind-o vorbind astfel, aparent senină, lui Tomo îi stârni și mai mult mila.

Tomo plecă înainte de trezirea copilașului. Coborî bâjbâind pe întuneric și, când să iasă pe poartă, Kayo, care o condusese și-o ajuta să-și îmbrace paltonul, remarcă:

— Am impresia că nu sunteți în apele dumneavoastră, doamnă.

— De ce? Arăt rău?

— Nu, dar ați slăbit... sau poate doar mi se pare mie, zise Kayo, cu un zâmbet fermecător.

— Sinceră să fiu, am răcit înainte de Anul Nou și nu cred c-am scăpat de tot. Dar mă însănătoșesc eu. Deja suntem în luna ianuarie, așa că frigul n-are să mai țină mult.

Scanned by CamScanner

Shin ridică privirea spre cerul plumburiu.

— Tare mai sunt urâți norii ăștia! Sper să nu vă prindă ninsoarea pe drum.

Lui Tomo nu-i plăcea să parcurgă distanțe lungi cu ricșa. Crescută pe când nu existau încă trenuri, fusese întotdeauna mândră de picioarele ei rezistente. Însă acum constata, furioasă, că nu mai avea forța de-altădată. Pentru o femeie ca Tomo, care supraveghease proprietățile și casele familiei Shirakawa și-și petrecuse mai bine de jumătate din fiecare lună pe drumuri, picioarele bune fuseseră semnul unei condiții fizice excelente, care-i susținuse și psihicul – aspect deosebit de important în relația ei cu Yukitomo și Suga. Într-o familie mare ca a lor – Yoshihiko, Suga, trei menajere, Yukitomo și Takao –, Tomo acordase întotdeauna prioritate problemelor celorlalți, care aveau cu toții convingerea că era nemuritoare. Iar Yukitomo afirma cu detașare, ori de câte ori cineva o lăuda prea mult pe Tomo:

— Bunica e o femeie puternică, nu se-mbolnăvește niciodată.

Nepoții și Suga erau de acord, numai că aceasta din urmă, preocupată mai degrabă de propriul trup șubred, nu-și ascundea pizma.

— Doamnă, vă invidiez că sunteți atât de puternică.

Neînfricata Tomo era într-adevăr puternică, fizic și psihic. În afară de câte-o răceală, nu zăcuse la pat niciodată, dar asta se datora în special înverșunării cu care înfruntase totul în viață, nelăsându-se doborâtă de nimic. De fapt, avea amețeli și suferea de nevrită. În ultimii cinci-șase ani, în perioadele călduroase ale anului, își punea apă rece pe genunchi.

Scanned by CamScanner

Când se răcea vremea, îi treceau umflăturile, dar respira cu greutate. Fiica ei, Etsuko, o trimisese de nenumărate ori la doctor, însă Tomo refuzase să meargă. Nu voia nici în ruptul capului s-audă că suferă de vreo boală cronică, fiind convinsă că o asemenea veste ar fi provocat o fisură gravă în armura ei spirituală, doborând-o treptat și fizic, și psihic. O revolta simpla idee că boala ar putea-o țintui la pat, într-una din camerele acelei case lipsite de căldură sufletească. Văzându-l pe Yukitomo șezând de dimineața până seara, luându-și temperatura, făcând gargară, punându-și picături în ochi și răsfățându-se cu aceeași poftă de viață care-l stăpânise și pe împăratul chinez ce trimisese să i se-aducă elixirul tinereții, își amintea că soțul ei era cu doisprezece ani mai în vârstă. Chiar dacă el ajungea să trăiască optzeci de ani, ea avea sub șaptezeci. Trebuia să reziste. N-avea voie să cedeze înaintea lui. Gândul acesta o făcea să simtă singurătatea apăsătoare generată de relația rece, anormală, dintre ea și Yukitomo.

Întrebarea nevinovată pusă de Kayo, la poartă, a șocat-o. Gripa persista, pe jumătate uitată din pricina iureșului de vizitatori de Anul Nou, dar greutatea pe care o simțea în picioare, pentru prima oară în acest anotimp, i se așezase ca un nod în capul pieptului. În ultimele zile, n-avusese poftă să mănânce două porții de turte din orez, deși îi plăceau atât de mult.

— Asta-i tot, doamnă? întrebase surprinsă menajera care servea la masă.

— Mă cam dor dinții, spusese Tomo, trecând cu ușurință peste stânjeneală.

Scanned by CamScanner

Ceilalți își continuau masa nestingheriți. Tomo răsuflase ușurată că n-o băga nimeni în seamă, neatrăgând astfel atenția lui Yukitomo asupra lipsei sale de apetit. Prefera oricum să nu îngrijoreze pe nimeni. Și totuși, nu i se acordase nici măcar o singură privire, un semn cât de mic de dragoste. Deși nu era nimic nou în atitudinea celorlalți, simțea și mai adâncă prăpastia căscată între ea și membrii propriei familii.

Cel mai mult o durea faptul că Takao devenea tot mai distant, pe măsură ce creștea. Takao, pe care îl ținuse-n brațe și asupra căruia își revărsase toată dragostea. Asta se întâmpla poate și din cauză că Tomo o măritase pe Ruriko cu un funcționar de bancă din zona Kansai[1] de îndată ce absolvise colegiul, privându-l de ceea ce-ar fi putut însemna pentru el prima iubire și lăsându-i în suflet o rană care nu se închisese. În pofida faptului că era conștient că dragostea pentru sora lui vitregă n-avea nici un viitor, graba cu care bunica o trimisese pe Ruriko în Kansai îl luase prin surprindere și rămăsese cu senzația că sentimentele îi fuseseră demascate. Șocul de-a fi fost prins pe picior greșit l-a făcut să se retragă în carapacea sa și să-și piardă încrederea în Tomo. S-a îndepărtat tot mai mult de ea și, pentru că-l deranjau din ce în ce mai tare reacțiile bunicii – felul ei de a-și manifesta dragostea –, i-a întors, pur și simplu, spatele.

Tomo și-a dat seama că, în schimbul succesului avut cu Ruriko, pierduse fără să vrea, pe lângă

---

1 Regiune care cuprinde orașele Kyōto, Nara, Ōsaka.

Scanned by CamScanner

dragostea lui Takao, și felul sincer în care acesta își deschidea inima în fața ei. Păcat, mare păcat! Însă n-avea încotro. Oricât l-ar fi iubit pe Takao, știa clar că pe Ruriko nu i-o putea lăsa. Văzuse prea multă destrăbălare în viața lui Yukitomo ca să mai tolereze ideea că aceeași boală l-ar putea molipsi și pe iubitul ei nepot. Își făcuse datoria cu riscul ca Takao s-o urască.

Nu înțelegea de ce trebuia să-și petreacă întreaga viață prinsă în plasa unor probleme atât de încâlcite și dezgustătoare. De ce să li se întâmple lucruri neplăcute celor care-i erau apropiați și pe care-i iubea enorm? Nu găsea nici o soluție, printre cele pe care le-ar fi putut născoci mintea omenească. O forță dincolo de ea dăduse naștere și condusese cursul pe care aveau să-l ia lucrurile. În cele din urmă, Tomo a ajuns să accepte prezența unui destin inexorabil, a unei realități mai puternice decât codul moral de care se agățase, cu atâta înverșunare, ani la rând.

„*Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu...*"

Invocația lui Buddha țâșni firesc din pieptul ei. Uneori intona fără oprire, simțind cum îi ard buzele.

Când a coborât din tramvai, la stația cea mai apropiată de casă, membrana norilor se rupsese, lăsând loc unor fulgi pufoși.

„A-nceput să ningă", își zise Tomo în gând, traversând strada cu greutate. Își simțea picioarele atât de grele, încât avea impresia că saboții îi rămân

Scanned by CamScanner

înfipți în caldarâm la fiecare pas pe care-l făcea. Gâfâia din pricina efortului.

„Cred că sunt foarte obosită."

În mod obișnuit, nu lua ricșa din stație, dar simțea că-i este imposibil să mai urce panta lungă în starea de-acum. A luat-o spre locul unde ricșele își așteptau de obicei clienții. Spre disperarea ei, nici urmă de ricșe sau de bărbații care le trăgeau și care, pe o asemenea vreme, stăteau lângă foc, înfășurați în pături. Pesemne că zăpada căzută le adusese deja clienți și plecaseră cu ei.

Oricât de tare ar fi deranjat-o situația, n-avea cui să se vaite. Tomo își târa picioarele de plumb pe panta lină, resemnată. Nu mai plouase de câteva zile și zăpada începuse deja să se aștearnă. Crengile copacilor de deasupra digului ce mărginea o parte a pantei și acoperișurile de țiglă ale șirului de magazine de pe cealaltă parte se umpluseră de nea. Felinarele aprinse aruncau pete gălbui pe albul zăpezii și mirosul de pește gătit pentru cină se contopea cu fumul purtat de vânt pe sub streșinile caselor.

Mâna în care ținea umbrela îi amorțise, iar urcușul o istovea atât de tare, încât se oprea mereu. Abia-și mișca picioarele. Căsuțele în fața cărora a poposit ca să-și tragă sufletul erau magazine de vechituri, băcănii, prăvălii mixte. Lumina gălbuie a becurilor avea o strălucire aparte, iar mirosul de mâncare gătită i-a stârnit simțurile cu o forță nemaiîntâlnită. Fericire – o fericire timidă, poate, dar prețioasă și plină de armonie. O asemenea fericire i se părea că domnește sub lămpile din cămărușele acelor case. O fericire măruntă și o armonie simplă.

Scanned by CamScanner

Omul are dreptul să fie fericit, să țipe, să se-nfurie, să urle de supărare... Ce altceva putea cere de la viață?

Pe Tomo a cuprins-o o disperare fără margini, așa cum stătea în mijlocul drumului, singură, fără puterea de-a înainta, cu șalul gri înfășurat în jurul gâtului și cu umbrela în mâna înghețată. Toate suferințele, toată munca de până atunci și tot ce câștigase în viața a cărei cheie o încredințase, în urmă cu zeci de ani, destrăbălatului Yukitomo se afla între zidurile unei fortărețe de neatacat – familia ei. Acum, la lumina palidă a lămpilor din căsuțele atât de sumbru aliniate, și-a dat brusc seama de zădărnicia vieții artificiale căreia își dăruise necondiționat întreaga energie și înțelepciune.

Să fi fost oare totul în zadar? Nu. Era convinsă că nu putea fi adevărat. În lumea în care trăia – șubredă, cu lucruri lipsite de strălucire, dure și reci –, întunericul părea fără sfârșit. Dar, la capăt, ca răsplată pentru eforturile și perseverența de a nu renunța, o întâmpina lumina binefăcătoare. Un miracol. Dacă n-o găsea acolo, nici n-ar mai fi avut sens. Însă acum nu trebuia să se lase cuprinsă de disperare, trebuia să meargă mai departe. Dacă nu continua să urce, n-avea să mai ajungă în vârful dealului.

A inspirat adânc, mișcându-și degetele pe mânerul umbrelei. În mâna cealaltă ducea o legătură cu documente. A ridicat ochii și a văzut panta lină întinzându-se până departe. Crezuse că se apropia de sfârșitul drumului, dar se înșelase. Nu ajunsese nici măcar la jumătate.

Când a sosit acasă, abia se mai ținea pe picioare. După ce a deschis ușa cu zăbrele de la intrarea laterală,

Scanned by CamScanner

s-a așezat sfârșită pe marginea treptei din hol, incapabilă să rostească un cuvânt.

Suga a întâmpinat-o la intrare, dar Tomo n-a privit-o în ochi. I-a făcut doar un gest obosit cu mâna și-a rugat-o să-i încălzească apă.

Mirată că nu-și desfăcuse fularul plin de zăpadă, Suga s-a uitat atentă la fața ei, când i-a adus apa. Tomo stătea ghemuită pe treaptă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

— Nu te-ngrijora. Sunt puțin obosită, zise Tomo, fără să deschidă ochii. Te rog să nu-i spui nimic stăpânului.

În seara aceea s-a culcat devreme, dar a doua zi dimineață s-a sculat ca de obicei. Etsuko împreună cu fiica ei, Kuniko, urmau să le facă sâmbătă o vizită. Prima lor vizită de Anul Nou. În nici un caz nu trebuia să cadă la pat până atunci. Spaima ce pusese stăpânire pe ea dădea o forță nebănuită picioarelor vlăguite.

Soțul lui Etsuko, Shinohara, devenise deja membru al baroului de avocați. Se împăca bine cu soția lui, iar comportamentul față de socri era ireproșabil. Până și înfumuratul de Yukitomo se simțea obligat să-i recunoască meritele și să-i poarte respectul cuvenit. Așa încât, din considerație pentru poziția acestuia, rareori obiecta când Shinohara venea cu câte o propunere. Ori de câte ori intervenea ceva neprevăzut, vreun lucru care o depășea pe Tomo, aceasta i-l transmitea lui Shinohara, prin intermediul lui Etsuko, sugerându-i să stea de vorbă cu Yukitomo.

Etsuko, o femeie nu foarte atrăgătoare înainte de a se căsători, având o copilărie senină, iar mai târziu

Scanned by CamScanner

o căsnicie care nu-i crease probleme, ca lui Tomo, arăta din ce în ce mai bine odată cu trecerea anilor. Uneori, Tomo considera asta un simbol al fericirii, dăruit ca recompensă pentru propriile necazuri, însă alteori, când îi mai povestea fiicei despre necazurile pricinuite de Yukitomo și Suga, o descuraja indiferența acesteia. De fapt, Tomo nu ținuse niciodată să încarce sufletul lui Etsuko cu greutățile ei, dar azi era o excepție și o aștepta cu nerăbdare.

Când au intrat în cameră, cu fiica lor de mână, bucuria lui Tomo a fost fără margini, uimind-o și pe ea. Parcă își pierduse capul de fericire.

Etsuko purta un chimono cu blazonul familiei și un *obi* splendid, brodat cu crenguțe de bambus și rândunele, pe un fundal brun-roșcat, iar Kuniko, unul din crep, viu colorat.

— Iată-i! Au sosit! La mulți ani! Câți ani a făcut Kuniko? Când ai prea mulți nepoți, le uiți vârsta! chicoti Yukitomo. Eu am cam îmbătrânit... Anul ăsta s-ar putea să-mi iau rămas-bun de la lume. Unde-i Shinohara? Nu-i cu voi? Am pregătit deja tabla de go. Are întâlnire la barou? Înțeleg, îi e imposibil să lipsească, în calitate de președinte.

Lui Yukitomo îi făcea deosebită plăcere s-o admire pe Etsuko stând rezervată în fața lui. De aceea, vorbea mult, de parcă ținea cu tot dinadinsul să-și încânte fiica. Aceasta își ținea capul sus, gâtul ei lung, ca de lebădă, fiind pur și simplu grațios. Vrând să-și amuze stăpânul, Suga și slujitoarele s-au apucat să laude, pe rând, pieptănătura lui Etsuko și chimonoul lui Kuniko.

Scanned by CamScanner

Când fetița a ieșit să joace volant cu menajerele și cu Namiko, invitată special de la Tsunamachi, Tomo i-a spus lui Etsuko:

— Ieri, Muntele Fuji se vedea foarte bine de la etaj. Hai să-l privim!

Tomo a condus-o degajată pe Etsuko pe verandă. Silueta Muntelui Fuji, de un albastru-deschis, se zărea înspre apus. Etsuko i-a aruncat doar o privire scurtă, înainte de-a o întreba:

— Mamă, ai ceva de discutat cu mine?

S-a așezat pe *tatami*, lângă verandă. Cunoștea de ani de zile obiceiul mamei de-a o lua la o parte, fără să observe nimeni, atunci când avea de vorbit cu ea între patru ochi.

— Nu mă simt prea bine.

— Am băgat și eu de seamă. Mă îngrijorează starea ta de oboseală. Ce s-a întâmplat? Ai fost la doctor?

— Nu, răspunse Tomo, clătinând din cap. Domnul Suzuki vine să-l consulte pe tatăl tău cel puțin o dată la trei zile, dar eu n-am pic de încredere în doctorul ăla, care arată mai degrabă ca un bărbat-gheișă. Te așteptam pe tine. Mă gândeam să găsesc un doctor ca lumea.

— Așteptai să vin eu? Mamă, cum poți s-aștepți, când vezi că ți-e rău?! De ce nu mi-ai telefonat mai demult?

— Hai, nu te panica, o rugă Tomo, cu un zâmbet ce aducea a reproș.

Considerase complet nepotrivit să-i telefoneze special, iar o scrisoare i-ar fi alarmat pe toți. A așteptat răbdătoare, știind că Etsuko urma să vină în ziua

Scanned by CamScanner

aceea. A început să-i povestească, pe-ndelete, cum se simțea încă de la sfârșitul anului.

— Vezi ce umflat mi-e piciorul?

L-a întins în față, și-a ridicat poalele chimonoului și-a apăsat tibia cu un deget. Pielea gălbuie părea că se scufundă la atingere, lăsând o scobitură palidă, care nu voia să-și revină la normal.

— Vezi? o mai întrebă ea o dată pe Etsuko.

Avea ochii roșii.

— E umflat, zise Etsuko, privindu-i ochii înfundați în orbite.

„Cred că are probleme cu rinichii", își zise în sinea ei.

Etsuko era oarecum șocată de gestul neobișnuit al mamei. Cum să-și ridice poalele și să-și expună piciorul gol? Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Era ca și cum, dintr-odată, mama lăsase deoparte toată jena.

— E indicat să te vadă un doctor cât mai repede. Vrei să vorbesc cu tata?

— Da... da. Cred c-ar fi bine, dar nu vreau să știe că ți-am spus eu.

Plecă ochii stânjenită.

— Nu e cazul să-ți faci asemenea griji.

— Ba-mi fac. Tu vezi totul logic, dar în casa asta nimic nu funcționează pe baza logicii.

— Depinde. Sunt convinsă că tata nu e absurd când vine vorba de lucruri atât de serioase. Sau vrei să-l rog pe soțul meu să-i spună?

— Ar fi cel mai bine. Însă e foarte ocupat, nu-i așa? Își poate face timp pentru mine?

Scanned by CamScanner

— O să-l rog să treacă mâine, la nevoie. Va spune că nu ți-e bine și-l va aduce pe prietenul lui, care lucrează la spitalul universității. E un doctor bun.

— Mă duc eu la spital, să nu-l deranjăm atâta drum...

— Nu, mamă! Nu te mai gândi numai la alții. Ți-am repetat lucrul ăsta de nenumărate ori. Dacă-ți simți picioarele grele, trebuie să te examineze un medic priceput și să iei și tu lucrurile mai ușor, până te însănătoșești.

— Sunt convinsă că nu-i nimic grav.

Încerca să mai atenueze efectul celor rostite, dar se schimbase brusc la față, ochii părând că i se rostogolesc într-o prăpastie fără fund.

— Etsuko, te-aș mai ruga ceva. Sper din tot sufletul să fii de acord.

— Ce anume?

Observând expresia de pe chipul mamei, Etsuko și-a strâns umerii, ca și când ar fi luat o poziție de apărare.

— Știi că nu-mi place să vorbesc despre asta, dar să presupunem că doctorul constată că boala mea e incurabilă...

— Mamă, nu spune prostii!

— Doar presupunem. Oricine moare la un moment dat, așa că nu văd ce e rău în a discuta despre asta. Dacă boala mea se dovedește a fi incurabilă, sunt convinsă că doctorul n-o să-mi zică, și nici ceilalți din casă. Ideea asta mă înnebunește. Dacă am o asemenea boală, vreau să aflu și eu, neapărat. Mi-au mai rămas o grămadă de lucruri de făcut înainte de-a muri. Dacă mă compătimiți și nu-mi dezvăluiți

Scanned by CamScanner

adevărul, n-am să te iert niciodată. Etsuko, ești fata mea și sunt absolut sigură că mă cunoști mai bine decât oricine. Sper că pot vorbi deschis măcar cu tine și cu soțul tău. O să-mi spui adevărul, bine? Am încredere în tine!

Vocea îi era liniștită, de parcă stătea la palavre. Etsuko simțea o apăsare. O speriau, pur și simplu, detașarea și luciditatea cu care mama își anunța propria moarte.

— Fie cum spui, dar sunt sigură că nu e cazul.

Etsuko s-a străduit să schițeze un zâmbet luminos. Tomo nu s-a lăsat mai prejos, intuind minciuna din expresia fiicei.

— Dac-am terminat, hai să coborâm! Altfel Suga o să se-apuce să tragă cine știe ce concluzii.

Și-a pus mâinile pe genunchi și s-a ridicat anevoie. S-a întors spre Etsuko din mers.

— Yukitomo e mai tare ca mine, a murmurat ea.

Etsuko n-a prea înțeles ce-a vrut să spună.

După ce Etsuko și nepoata ei au plecat, Tomo s-a băgat în pat, plângându-se de frisoane. A doua zi dimineață n-a fost chip să se ridice. Soțul lui Etsuko i-a făcut vizita promisă.

— Tată, starea mamei nu e tocmai bună, îi spuse el mai târziu lui Yukitomo. De ce nu-l chemăm pe prietenul meu, Inezawa, s-o consulte? N-aș vrea să regretăm c-am făcut-o prea târziu.

Vorbea deschis, în timpul partidei de go. Yukitomo încuviință.

Scanned by CamScanner

— Tomo se consideră sănătoasă și urăște doctorii din tot sufletul. Ar fi mai bine s-o convingi tu, Shinohara. Aș fi mai liniștit și fericit dacă l-ai aduce pe doctorul Inezawa s-o consulte.

Shinohara știa cum să pună problema și Yukitomo s-a lăsat prins în plasă. De fapt, era și firesc. Nici măcar el nu rămăsese indiferent la aflarea veștii că soția lui era bolnavă. Suga i-a povestit cum stătea la intrare, chircită, plină de zăpadă, incapabilă să mai facă un pas.

Doctorul Inezawa, fost coleg de clasă cu Shinohara, era o somitate în domeniu. În așteptarea lui, așternutul lui Tomo a fost mutat în cea mai bună încăpere din casă, iar Yukitomo, mare amator de lux, i-a comandat, de la un magazin din Nihonbashi, o plapumă nouă din mătase.

„Cu-atâta agitație, îți vine să crezi că temerile cele mai negre se vor adeveri", comentau slujitoarele.

Temerile fuseseră întemeiate. Doctorul Inezawa a pus diagnosticul de atrofiere a rinichilor, boala fiind așa de avansată, încât uremia se instalase deja. După părerea lui, mai avea de trăit cel mult o lună de zile. Medicina nu progresase într-atât, încât să mai fie posibilă salvarea ei.

— Așadar, mama știa că e grav, gemu Etsuko, la aflarea veștii.

Se obișnuise cu ideea că Tomo era puternică și că nici o boală n-o va ținti la pat. Cuvintele mamei o luaseră prin surprindere, zilele trecute, însă ceea ce i se păruse atunci puțin probabil se dovedise a fi cruntă realitate.

Scanned by CamScanner

— Când o să-i spunem tatei despre boală, să pomenim ce-a zis mama zilele trecute?

— Cred c-ar fi momentul potrivit. Poate așa înțelege și el că-i o problemă gravă.

— Când mă gândesc că mama e cu zece ani buni mai tânără decât tata... Ea ar fi trebuit să trăiască mai mult!

Lacrimile-i curgeau nestăvilite pe obraji. Lacrimi de teamă și disperare. Mama nu ceruse nimănui nimic în viață, nici măcar ei. În schimb, îi ajutase pe toți. Simpla ei prezență fusese un scut solid. Se simțise tot timpul ocrotită, încă de mică. Pierderea subită a protecției o întrista cumplit.

Când Etsuko și soțul ei l-au anunțat pe Yukitomo că nu existau șanse ca Tomo să-și revină și că ea ținea morțiș să știe adevărul, el a încuviințat și a promis că-i va aduce la cunoștință.

— Am înțeles. O să-i spun eu.

Etsuko privea în jos și plângea. Shinohara i-a pus o mână pe umăr și au părăsit încăperea. În locul lor, a intrat fără zgomot Suga.

— Doamna Shinohara plângea... Starea stăpânei e gravă?

— Se pare că nu-i bine deloc.

— Și ce-i de făcut?

Suga s-a mai apropiat un pic și i-a privit piezișprofilul, în camera slab luminată. Yukitomo s-a uitat la ea, dar a întors îndată capul, de parcă l-ar fi uimit ceea ce văzuse.

— Nu poate fi adevărat! Stăpâna a fost și este o femeie puternică. Nu... nu pot să cred!

Yukitomo clătină din cap, fără să mai scoată un cuvânt.

Scanned by CamScanner

Deși iarnă, soarele strălucea neobișnuit de tare, lăsând impresia că se umflaseră mugurii prunelor pe care aveau să le mureze. Zăcând în camera dinspre miazăzi, cu capul pe pernă, Tomo zărea umbra venerabilului prun proiectându-se neagră, ca o gravură chinezească, pe ușa glisantă, transparentă. Nu mai putea înghiți nici măcar supă sau lapte. În ultima vreme îi făcea rău și mirosul lor. Și, în pofida faptului că nu mânca nimic, îi era greață tot timpul și simțea un nod în capul pieptului.

Ușa s-a deschis încet și Yukitomo a pășit înăuntru, singur.

— Cum te simți? Mai bine?

Tomo își privea soțul pe sub pleoapele grele, de parc-ar fi fost un obiect straniu.

— Nu știu ce să zic. Ce părere are doctorul Inezawa?

— Se pare că rinichii nu mai funcționează cum trebuie, dar nu e boală care să nu se vindece, dacă te odihnești ca lumea. Ești robustă...

— Nu-i adevărat!

A încercat să se ridice de pe pernă, vrând să stea în șezut și să-i vorbească soțului ei. Yukitomo a împins-o la loc pe pernă. Când i-a pus mâna pe umărul emaciat, pe care nu-l mai atinsese de zeci de ani, oasele i s-au auzit pârâind sub chimonoul de noapte.

— Nu e cazul să te ridici. Am auzit ce i-ai spus lui Etsuko. Sunt convins c-o să te faci bine, dar omul e om. Dacă ai ceva de mărturisit, fă-o acum. Te ascult.

— Mă bucur că-mi spui asta. Am scris un testament pentru cazuri neprevăzute. Îl găsești pe

Scanned by CamScanner

fundul sertarului de la comoda din camera cu altarul budist. Scrie pe el „testament". Chiar vreau să știi ce conține, până nu mor.

A pipăit sub pernă și-a scos punguța cu chei, întinzându-i-o lui Yukitomo. S-a uitat la el insistent. Nu-și mai privise soțul atât de direct și fără ezitare de zeci de ani. Apropierea morții o eliberase de încordarea pe care i-o dădea întotdeauna prezența lui.

Yukitomo a intrat singur în încăperea cu altarul. Trecuseră ani de zile de când nu se mai atinsese de cheile comodei. N-avea decât de introdus cheia într-un orificiu mic și de răsucit într-o parte sau în alta. Înăuntru, toate erau într-o ordine desăvârșită: o grămadă de carnete pentru depozite bancare și tot felul de documente. Deasupra lor se afla plicul pe care scria, stângaci, „testament". S-a apropiat de fereastră, ca să aibă mai multă lumină, și l-a deschis.

Același scris stângaci de pe plic, cu litere și exprimare greoaie. Tomo menționa banii pe care-i adunase fără știrea lui Yukitomo. Economiile, care se ridicau acum la o sumă uriașă, proveniseră inițial din restul de bani pe care i-i dăduse Yukitomo când o trimisese la Tokio să i-o aducă pe Suga, cu treizeci de ani în urmă. Îi dăduse două mii de yeni și mână liberă să-i cheltuiască. După ce-i cumpărase fetei îmbrăcăminte și plătise pentru ședere, îi mai rămăseseră peste o mie de yeni. La întoarcerea acasă, intenționase să-i înapoieze restul soțului ei, dar văzându-l îndrăgostit de Suga, își făcuse griji pentru propria soartă și hotărâse să-i păstreze pentru vremuri grele, nu neapărat pentru ea, ci mai degrabă pentru Michimasa și Etsuko. Așa începuse ea să

Scanned by CamScanner

strângă bani, ducând povara secretului de una singură. Nu risipise nimic pentru nevoile ei. În testament preciza că dorește ca, după moartea ei, banii să fie împărțiți între nepoți, Suga, Yumi și ceilalți din familie.

Yukitomo l-a citit de câteva ori, simțind că o forță devastatoare îl atacă, încercând să-l doboare. Tomo nu făcea nici cea mai mică aluzie la comportamentul lui rușinos, la cât o chinuise. Ba chiar își cerea iertare fiindcă nu se încrezuse pe deplin în el și pentru secretul păstrat. Însă cuvintele ei îi apăsau sufletul mai mult decât ar fi făcut-o orice vorbă de protest.

Yukitomo s-a îndreptat de spate, ca și când ar fi vrut să scape de sentimentul copleșitor care-l stăpânea. A luat-o înapoi pe coridor, spre camera lui Tomo.

Tomo zăcea în pat, cu ochii larg deschiși, în aceeași poziție în care o lăsase.

— Tomo, poți să fii liniștită. Am înțeles perfect care ți-e dorința.

Vocea îi era fermă și puternică, precum a unui tânăr. Educația de samurai căpătată în Kyūshū nu i-ar fi permis niciodată să-și manifeste părerea de rău. Vorbele pe care i le adresa reflectau cel mai bine regretul.

Tomo l-a privit insistent.

— Așadar, mă ierți? Îți sunt recunoscătoare.

În noaptea aceea a intrat într-o comă ușoară. Când își revenea, privea în gol, fără să rostească un cuvânt.

Văzând-o neputincioasă, Yukitomo a îngrijit-o cu multă răbdare, de parcă o iubea de când lumea.

Scanned by CamScanner

Toți ai casei și rudele, pentru care vorba bătrânului stăpân era lege, au vegheat-o așa cum se cuvenea, prețuind-o în sfârșit ca pe o soție legitimă.

Într-o noapte de februarie, sfârșitul se anunța inevitabil. În seara aceea, la căpătâiul ei se aflau Fujie, soția lui Michimasa, și Toyoko, nepoata lui Yukitomo. Dăduseră liber slujitoarelor, rămânând singure în camera bolnavei. Era o noapte atât de friguroasă, încât cărbunele din vas se transforma în cenușă în câteva clipe.

— Toyoko!

Tomo, care păruse că moțăie, a deschis ochii mari și s-a întors cu fața spre nepoată. Toyoko s-a apropiat imediat, iar Fujie s-a grăbit să sprijine capul soacrei, ca să nu-i vină să vomite. Însă Tomo s-a smucit cu puținele puteri rămase, cerând să fie lăsată liberă. Șocate de bruschețea gestului femeii, care nu-și dezvăluise niciodată nici cel mai mic sentiment, cele două îi priveau stânjenite șuvițele cărunte acoperindu-i tâmplele scofâlcite. Tomo nu și-a ridicat capul, dar a vorbit fără pauză:

— Toyoko, vrei să te duci la unchiul tău, să-i spui ceva? Spune-i că nu doresc funeraliile... că trebuie doar să-mi arunce cadavrul în mare... la Shinagawa.

Ochii ei, de obicei indiferenți și reci, se însuflețiseră și sticleau de emoție, iar privirea ei căpătase atâta intensitate, încât aproape că n-o mai recunoșteai, sub pleoapele grele, plecate.

— Cum puteți să spuneți așa ceva, mătușă?

— De ce vreți asta?

Scanned by CamScanner

Toyoko și Fujie protestau cu fermitate, dar Tomo era ca hipnotizată și nu le asculta.

— Hai, du-te... Te rog. Altfel nu mai ajungi la timp... Și trebuie să-i spui ce te-am rugat... Să-mi arunce cadavrul în mare... să-l arunce...

Parcă-i făcea plăcere să rostească vorbele acelea.

Pentru că Tomo insista, lui Fujie și Toyoko nu le rămase decât să se supună dorinței sale, așa că ieșiră pe coridor. În privirile pe care le schimbau se deslușea complicitatea unor femei care fuseseră căsătorite și suferiseră, la rândul lor.

— Ce să facem? Să-i spunem?

— Cred că da... Ține neapărat.

Pe amândouă le înspăimânta gândul de a fereca în ele emoțiile pe care Tomo le păstrase în suflet atâta amar de vreme.

— Tată, mai sunteți treaz? întrebă Fujie, intrând, urmată de Toyoko. Ca de obicei, Yukitomo stătea rezemat de un spătar și-și clătea ochii cu soluție de acid boric. Era singur... fără Suga, fără copii. Reuși să-și ascundă căutătura aspră, adresându-le cuvinte de recunoștință.

— Vă mulțumesc pentru ajutor.

Toyoko s-a așezat și i-a transmis îndată mesajul lui Tomo. Intenționase să-l prezinte ca pe o absurditate a unei femei care delira, dar și-a dat seama că vocea-i suna serioasă și stridentă, ca și când spiritul lui Tomo ar fi posedat-o.

Masca de pe chipul lui Yukitomo a dispărut într-o clipă. A deschis gura, de parc-ar fi vrut să spună ceva, apoi privirea i s-a pironit în gol. În privirile lui se descifra o spaimă de nedescris, ca și când ar fi văzut

Scanned by CamScanner

o stafie. În următoarea clipă, efortul uriaș al mușchilor de a-i readuce pe chip expresia obișnuită a eșuat, dezvăluindu-i trăsături fioroase.

— N-am să permit o asemenea nebunie! Funeraliile vor porni din casa asta cu tot fastul pe care-l merită. Te rog să-i comunici!

Vorbea repede, pe un ton dojenitor. S-a întors să-și sufle nasul. Forța emoțiilor pe care soția sa și le înăbușise în cei patruzeci de ani de conviețuire l-a izbit din plin. Șocul a fost suficient de puternic ca să-i facă țăndări aroganța și egoismul.

Scanned by CamScanner

Fumiko Enchi s-a născut în 1905, la Tokio, în familia literatului japonez Kazutoshi Ueda. Având o sănătate precară încă din copilărie, este educată acasă, cu preceptori, și astfel ia contact de timpuriu cu literatura orientală și occidentală. Debutează în anii '20 cu piese de teatru, iar primul roman, *Kaze no gotoki kotoba* (*Cuvinte ca vântul*), îi este publicat în 1939. După un an, îi apare romanul *Ten no sachi, umi no sachi* (*Comorile cerului și ale mării*). În 1943, publică *Shunjū* (*Primăvara și toamna*). Romanul *Onnazaka* (***Ani de așteptare***), 1957, este distins cu Premiul Noma. *Onna men* (*Măștile*) apare în 1958, urmat de *Saimu* (*Ceață*), în 1976. În paralel, publică piese de teatru și traduceri, printre care și cele zece volume ale *Poveștii lui Genji*, tălmăcite în japoneza modernă. Pentru scrierile sale, Fumiko Enchi a fost recompensată cu Premiul Tanizaki în 1969 și Ordinul Japoniei în 1985. Moare în 1986, în urma unui atac de cord.

Scanned by CamScanner

Roman distins cu Premiul Noma (1957)

În Japonia epocii Meiji, o soție primește cererea expresă a soțului de a-i găsi o concubină. Semn de încredere, dar și început al dramei. Delicata Suga, băiețoasa Yumi, seducătoarea Miya – toate vor deveni metresele lui Yukitomo, spre disperarea albă, tăcută, consfințită de codul feudal, a soției lui. Povestea hipnotizantă a unei femei, dar și o saga de familie plină de secrete întunecate, ***Ani de așteptare*** este o carte „șoptită", cum o numește chiar autoarea, despre roluri și scenarii sociale, incest și feminitate.

„Romanul ***Ani de așteptare*** este o operă majoră a literaturii japoneze postbelice, profundă și emoționantă. Personajele sunt palpabile, iar stilul lui Fumiko Enchi abundă în imagini picturale, fără nici o notă de artificialitate. Un roman care face parte din canon."

World Literature Today

„Captivant, plin de sensibilitate și de suspans!"

Charles Beardsley

„Un roman superb scris, care pune cele mai surprinzătoare probleme de ordin moral, prin prisma unei experiențe feminine."

500 Great Books by Women

„Fumiko Enchi este o scriitoare extrem de inteligentă, de subtilă psihologic și de rafinată emoțional."

Monumenta Nipponica

ISBN 978-973-689-288-2

Scanned by CamScanner